

WTF

Onoverwinnelijk

Divea Drealine

Onoverwinnelijk

Eerste druk: ©2021 – Wendy Van den Heuvel
ISBN: 9789492887481
Uitgeverij: Vertelpunt Uitgevers
Coverontwerp: Dries Peeten

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, USB of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle personages in het zijn fictief. Enige overeenkomst met bestaande personen is toevallig. Wil u meer weten over de uitgaven van Vertelpunt Uitgevers, of wenst u zelf een boek uit te geven:

www.vertelpuntuitgevers.be

Wendy Van den Heuvel

Onoverwinnelijk

Voor Sander.

Mijn zoon.

Voor Sylvie en Arne.

Mijn twee besties for life.

Ik hou van jullie en ik weet niet wat ik zonder jullie zou doen.

VOORWOORD

Wat als...

je de vreselijkste gebeurtenis in je leven kon omdraaien en er op je eigen manier de allermooiste van kon maken... Zou dat dan niet het allerbeste zijn wat je OOIT hebt gedaan? Ja toch?

Awel, voor mij is dat dus dit boek.

Als kind wilde ik al schrijfster worden. Elke zaterdagvoormiddag vond je mij trouw in de bib van het dorp... en ik was dol op alle verhalen die ik las. De jaarlijkse boekenbeurs in november in Antwerpen was dan ook een hoogdag in mijn agenda. Want daar kon ik een hele dag snuisteren tussen de boeken en de auteurs zelf ook nog eens ontmoeten. Voor mij was hun persoonlijke boodschap en handtekening in mijn boek iets van onschatbare waarde. En ik heb ze nog altijd, die gesigioneerde exemplaren... ze staan na al die jaren nog steeds ongeschonden te blinken in mijn boekenkast in de woonkamer.

Maar hoe gaat dat met kinderdromen over wat je later ècht wil worden... Er wordt je verteld dat dat iets is waar je niet op hoeft te hopen en dus vergeet je ze.

Totdat ik dus op vrijdag de 13e november 2020 geconfronteerd werd met een schokkende waarheid... ééntje die alles bedreigde wat mij in dit leven lief was.

Waardoor ik razendsnel aan de afgrond belandde en WOORDEN ineens mijn enige uitweg bleken te zijn. En daar op dat moment is Onoverwinnelijk dus ontstaan.

In het nawoord geef ik nog wat meer uitleg over hoe zich dit allemaal vertaald heeft naar dit boek, maar voor nu wens ik je alvast heel veel leesplezier.

Ik neem jullie graag bij de hand voor een tochtje doorheen de Middeleeuwen... met de nodige spanning, drama en erotiek.

1 WOMAN IN CHAINS (Tears for fears)

Er was eens... een Prinses.

En nu denken jullie waarschijnlijk allemaal direct aan een mooi meisje met lang blond haar in een blauwe baljurk en met een gouden kroontje in haar haar.

Nope, die dus niet.

Deze prinses was wel blond, ja, dat wel. Maar daar stopten dan ook alle gelijkenissen. Ze had nl. een pittig kort kapsel, grote blauwe ogen en een voller lichaam. Met een welgevormde voorgevel en een strakke kont. Geen klassieke schoonheid, maar er was iets met haar... De meeste mannen in het koninkrijk voelden zich aangetrokken tot haar, maar konden niet precies zeggen waarom. De Prinses zelf begreep dat sowieso niet. Zo bijzonder was ze toch helemaal niet??

Elke morgen als ze in de badkamer voor de spiegel stond stelde deze haar dezelfde vraag: "Wie oh wie is het mooiste meisje van het land?"

Nu, ze kende een heleboel mooie mensen, dus ze noemde elke dag een andere naam. Maar tot op heden had ze het juiste antwoord nog niet gevonden. Het kleine mannetje in de spiegel bleef zijn hoofd hardnekkig schudden telkens als ze een nieuwe gok waagde.

De Prinses hâatte de pofferige jurken en rokken die ze aan moest naar formele aangelegenheden... ze voelde zich het best in een strakke broek en een oversized shirt.

Maar ze woonde dan wel weer in een majestueus kasteel.

Haar moeder was gestorven toen ze een klein meisje was waardoor ze zich haar hele jeugd best wel eenzaam had gevoeld. En ook aan haar vader, de Koning, had ze niet veel. Hij zat altijd maar in zijn kantoor, was de hele dag druk bezig met het besturen van de monarchie en had dus weinig oog voor zijn dochter.

En zo groeide dit meisje op in een heel afstandelijke omgeving en leerde ze om voor zichzelf te zorgen. De bedienden in het kasteel waren wel aardig tegen haar... ze was nu eenmaal de prinses... maar

niemand durfde uiteindelijk langer dan 5 minuten met haar te praten. Ze had wel een paar vriendinnen, voornamelijk van op school, maar geen van allen begreep de diepe rauwe pijn die ze diep in haar binnenste voelde en na een paar onfortuinlijke pogingen om hierover te praten met hen, had ze het maar opgegeven.

Ze had zich er inmiddels mee verzoend dat ze altijd de eenzaam zou blijven, de outsider.

Wat echt zonde was, want ze had zo'n warme en lieve persoonlijkheid.

Ze hield ervan om met de kinderen van de bedienden bezig te zijn terwijl hun moeders kookten en wasten voor de Koning. Ze stond altijd klaar voor anderen, met een luisterend oor of een helpende hand bij vervelende klusjes. Niets was haar te veel.

Maar de enige plek waar ze zich ècht thuis voelde, was in de koninklijke stallen bij de paarden van de ridders. Charlie, de oude gepensioneerde zwarte hengst van Ridder Lancelot, was haar favoriete paard. Lancelot was jarenlang de rechterhand geweest van haar vader, hij was de belangrijkste generaal in de voorbije oorlogen van het koninkrijk. Nu was hij echter bijna 80 jaar en zijn gezondheid liet hem in de steek. Hij kwam dan ook nog nauwelijks uit bed. En daarom had de Prinses nu de zorg voor Charlie op zich genomen. Hij was haar beste vriend. Ze roskamde hem elke dag en terwijl ze dat deed, vertelde ze hem alles wat haar bezighield. Hoe ze zich voelde, wat ze gedaan had, Charlie luisterde altijd heel geduldig naar haar. Twee of drie keer per week nam ze hem mee voor een ritje in het bos, zo hield ze zijn vuur en zijn passie in ere.

De laatste tijd maakte de Prinses zich echter serieuze zorgen. Binnenkort zou ze 18 worden en ze was er zeker van dat haar vader al begonnen was met het zoeken naar een geschikte echtgenoot voor haar.

En ze was ook niet achterlijk geboren. Ze wist dat er momenteel maar een handjevol geschikte kandidaten voorhanden waren. Enerzijds had je Prins Timothy, de enige zoon van Koning Philippe en Koningin Elisabeth, uit het naburig koninkrijk. Ze kende

'Timmy' vrij goed, hij had nog bij haar in de klas gezeten. Timmy was van inborst geen slechte kerel, lief, maar een beetje saai. Ze vond hem een fijne vriend. Maar de gedachte dat ze met hem zou moeten trouwen... dat was een heel ander verhaal. Nog niet in een miljoen jaar! Hij zou nl. nooit die mannelijke man, dat anker, die gepassioneerde en gedreven Koning zijn die ze aan haar zijde wou. Anderzijds was er ook nog Sir Richard. Een oudere vrijgezel met koninklijke roots die nauw bevriend was met haar vader vanaf het moment dat haar moeder was gestorven. Steeds als hij op bezoek was in het kasteel, voelde ze zijn blikken over heel haar lichaam, en ze walgde van het feit dat hij constant naar haar vaders mond praatte om bij hem in een goed blaadje te komen. De slijmbal! Bovendien besepte ze maar al te goed dat Sir Richard haar maar voor één ding wou en het idee alleen dat ze met hem in hetzelfde bed zou moeten slapen, maakte haar onpasselijk.

Dus als ze hier ook maar iets aan te zeggen had, zou ze voor Timmy moeten gaan. Dat stond vast. Maar hopelijk had ze dus nog wat tijd!

Misschien was er toch ergens die echte 'prince charming' op deze wereld.

Eentje die op een dag zou komen aanrijden op zijn witte paard om haar te redden.

Redden van dit oeverloze saaie bestaan, elke dag opnieuw.

Want laten we wel wezen. In wezen maakt het niet uit hoe stoer en onafhankelijk een prinses zich voordoet. Elk meisje wil die koene ridder die haar van haar sokken blaast en haar tot de zijne maakt.

Ook fysiek. De Prinses wist niet zo goed hoe ze het moest verwoorden, maar er was ergens diep in haar een klein vlammetje... een sluimerend vuur... dat haar deed verlangen naar eindeloze nachten vol passie, stomende vrijpartijen en grote, sterke armen om haar heen.

Ze wilde vrij zijn... maar tegelijkertijd toch ook 'overwonnen' worden door een man.

Wat uiteraard een gigantische paradox was.

En aangezien ze hier geen enkel ander meisje in haar omgeving ook maar ooit over hoorde praten, probeerde ze het maar te vergeten en

zich gewoon 'normaal' te gedragen... zoals iedereen.
Ze moest gewoon een fatsoenlijke prinses zijn. Dat hoorde zo.
Toch?

2 IN THE SHADOWS (The Rasmus)

En toen... kwam dus DAT jaar.
Het jaar dat alles zou veranderen.

Het begon met een grote oorlog. Wereldwijd.
Alle ridders waren naar het slagveld gestuurd en de Prinses werd bevolen om op het grondgebied van het koninkrijk te blijven, voor haar eigen veiligheid. Ze voelde de angst die als een dikke nevel in de gangen van het kasteel hing. De vrouwelijke bedienden waren stuk voor stuk doodsbang... dat hun man en vader van hun kinderen niet levend zou terugkeren uit deze verschrikkelijke oorlog. Elke keer als er op de deur van het kasteel geklopt werd, hield iedereen zijn adem in, hopen en biddend dat de bezoeker geen slecht nieuws kwam brengen.

De Prinses probeerde zo goed en zo kwaad als het ging om haar troost en steun aan te bieden aan de dienstmeiden, maar dat viel niet in goede aarde. Ze werd honend weggelachen. Hoe kon een Prinses met een volledig beschermd leventje nu weten wat zij op dat moment doormaakten.

En zo besteedde ze dus meer en meer tijd alleen, in de stallen, met Charlie.

Al maar goed dat ze hem niet hadden meegenomen naar het slagveld. De Prinses hilde en hilde met haar armen stevig om Charlie's nek. Wanneer zou deze nachtmerrie voorbij zijn?

Ze zou er alles voor geven om nu terug naar haar normale leven te kunnen...

Oh, wat had ze een spijt dat ze geklaagd had dat haar leventje zo saai was.

Kon ze die saaiheid nu maar terugkrijgen, daar had ze echt alles voor over!

Op een dag moesten de Koning en zijn gevolg naar een internationale bijeenkomst van alle wereldleiders. Om de penibele toestand van de oorlog te bespreken, want het zag er niet naar uit dat er vlg een oplossing zou komen.

Dat betekende echter wel dat het kasteel de komende dagen vrij leeg zou zijn. En dus zag de Prinses haar kans. Ze moest er even tussenuit, ze had nood aan een klein tripje met haar vriend Charlie. Frisse lucht had ze nodig... een vurige rit in het bos. Samen vliegen. Racen. Uitwaaien. Even alle angst en frustraties vergeten.

De volgende morgen bij zonsopgang was het zover. De Prinses sloop naar buiten en zadelde Charlie zo vlug als ze kon. Het paard kon haar ongeduld voelen en werd rusteloos. Hij stampte met zijn voeten en hinnikte van opwinding. “Stil jongen” fluisterde ze, “we moeten hier nog ongezien weggeraken, ok.” Ze klom in het zadel en stuurde Charlie door de achterpoort het dichte bos in. Eerst langzaam in draf maar al vlug in galop... steeds sneller, het kasteel achter zich latend. De wind blies door haar haren en ze voelde hoe Charlie’s spieren loskwamen en zijn pas deden versnellen. Dat was voor haar ook de bevestiging dat het paard even hard genoot van dit kleine stukje vrijheid als zijzelf. Voordat ze het besepte waren ze kilometers van huis en het woud werd steeds donkerder en dichter bebost.

De zon kwam op den duur nog amper tussen de bomen door en daardoor werd het ook wat frisser. De Prinses trok aan de teugels om Charlie te doen vertragen naar een wandeltempo. Wat verder op het pad zag ze een grote boom met wat ruimte rond en ze besloot daar even te rusten alvorens ze terug naar het kasteel zou gaan. Ze steeg af, bond het paard aan de boom en gaf hem wat van het water en het hooi dat ze had meegenomen voor ze vertrokken.

De Prinses wou net onder de boom gaan zitten toen ze een geluid hoorde. Het was... alsof ze mensen hoorde praten? Hier? In the middle of nowhere?

Dat maakte haar nieuwsgierig, want het was nu niet bepaald een wandelgebied waar ze nu in zat. Waarom zouden hier in ’s hemelsnaam mensen zijn? Ze besloot om voorzichtig in de richting van de stemmen te wandelen. Zolang ze niet zeker was van de

intenties van die mensen, leek het haar ook veiliger om hen nog niet te laten weten dat zij er was.

Al gauw zag ze iets roods flikkeren tussen de bomen. Zodra ze zich realiseerde dat dit iemands haar was, verstopte ze zich snel achter de stam van een boom. Na een paar seconden durfde ze pas terug even te piepen om te kijken wat er gaande was.

En wat ze zag, tartte al haar verbeelding...

Een bloedmooie vrouw met een ivoorkleurige huid en lang rood haar in een losse vlecht lag volledig naakt en met haar gezicht naar beneden over de schoot van een knappe, nog volledig geklede edelman die op een dikke boomstam zat. Halflang donker krullend haar omringde zijn prachtige gezicht en zijn brede schouders en torso toonden aan dat hij ook lichamelijk zeer aantrekkelijk was. De Prinses kon haar ogen niet van hem afhouden. Wat was hij... mooi. Adembenemend mooi.

Met zijn rechterhand streelde hij de rug en de nek van de vrouw. Zijn linkerhand lag echter doodstil op de vrouw haar billen. De Prinses hoorde hem iets zeggen tegen haar, maar ze stond te ver weg om de exacte woorden te horen.

Plotseling zag ze hem zijn linkerhand opheffen. Die bleef een paar seconden stil hangen in de lucht en belandde toen met een ferme tik op de vrouw haar achterwerk. De vrouw hapte naar lucht en kreunde. Waarop hij haar opnieuw sloeg. En opnieuw.

De roodharige vrouw begon nu te kronkelen op zijn schoot en hij greep haar vlecht met zijn andere hand om haar op haar plek te houden. Toen... opnieuw een tik. Zelfs nog harder dan de vorige. De billen van de vrouw zagen inmiddels vuurrood.

Al die tijd had de Prinses met open mond naar het tafereel staan kijken. Ze kon zich niet bewegen. Ze was compleet verbijsterd door wat er zich hier zo pal voor haar neus afspeelde.

Het was alsof een miljoen vlinders zich in haar buik hadden genesteld en er gebeurde iets vreemd tussen haar benen. Haar slipje was namelijk door- en doornat.

De man duwde intussen zijn hand tussen de benen van het meisje. De Prinses hoorde haar opnieuw luid kreunen en zag hoe haar lichaam deze aanraking verwelkomde. Toen hij zijn vingers uiteindelijk diep in haar poesje stak, gilde ze het dan ook uit van genot. Daarop begon hij ze langzaam op en neer te bewegen wat Roodhaartje volledig de controle over zichzelf deed verliezen.

De Prinses wist niet waar ze het had. Het was alsof haar hele lichaam in brand stond. Het enige waar ze aan kon denken was... hoe graag ZIJ nu op de man zijn schoot zou liggen. En hoe ze verlangde naar dezelfde 'behandeling'... naar fysiek genot. Toch hield ze zich stil. Deze mensen dachten natuurlijk dat ze hier alleen waren en dat niemand hen kon zien.

De man zei iets tegen de vrouw en ze stond onmiddellijk op. Wat maakte dat de Prinses haar nu voor het eerst in volle glorie kon zien.

En wow... wat had deze dame een prachtig lichaam! Haar borsten waren klein, een handvol zoals ze dat noemen, en haar tepels stonden fier rechtop. Ze was slank, had een platte buik en mooi gevormde heupen. Maar wat nog het meest opviel aan de vrouw, waren haar ogen. Grote bruine ogen, het waren net hazelnoten, en ze schitterden toen de man haar een nieuw bevel gaf.

Gretig plaatste ze haar beide handen tegen de dichtstbijzijnde boomstam en boog voorover. De man ging pal achter haar staan en liet zijn broek zakken, waardoor zijn enorme erectie zichtbaar werd. Hij sloeg haar nogmaals speels op haar billen en begeleidde daarop behendig met de dezelfde hand zijn penis in haar vagina. De vrouw genoot zichtbaar en spreidde haar benen nog wat verder uit mekaar om hem alle ruimte te geven. Waarop Mr Handsome haar heupen vastgreep en haar begon te neuken. Eerst langzaam, maar al gauw waren ze allebei niet te houden en werd het gehijg en gekreun steeds luider. De Prinses besloot dat ze genoeg had gezien, het was duidelijk dat dit koppel zo ging klaarkomen en ze wilde niet het risico lopen dat ze alsnog gezien werd.

De Prinses haastte zich terug naar Charlie en ze reden vlug weg in de richting van waar ze gekomen waren.

Eenmaal terug op haar kamer op het kasteel kon ze eindelijk ontspannen.

Ze sloot de deur en leunde er tegenaan. Gelukkig had niemand haar afwezigheid opgemerkt.

Maar wat was dat allemaal... daar in het woud?

De beelden... en bijbehorende geluiden raceten door haar gedachten.

Haar lichaam gloeide. Brandde.

Ze moest gewoon haar kleren uittrekken.

Naakt liet ze zich op haar bed vallen.

Haar clitoris klopte van verlangen.

En daar was dat beeld weer, in haar hoofd. De hand van de man, in de lucht boven de billen van de vrouw... klaar om te slaan. De Prinses raakte haar borsten aan, masseerde haar tepels. En zette toen haar wijs- en ringvinger op haar clit.

Ze herinnerde zich het geluid van de slag, huid op huid, en begon kleine rondjes te maken met haar vingers. Af en toe zette ze ook lichtjes wat druk op haar clitoris. Mijn God, wat was ze nat. Zo nat was ze nog nooit in haar leven geweest!

Natuurlijk had ze sinds haar 16e wel al es wat aangerommeld met wat jongens van op school, maar ze was nog nooit "all the way" geweest. Haar maagdelijkheid moest ze nl. bewaren voor haar toekomstige echtgenoot, alweer zo'n stomme regel waar ze van walgde. Maar nu ze getuige was geweest van de scène in het woud, besepte ze ook dat die 16-jarige jongens maar wat hadden zitten stuntelen. Want wat ze nu voelde was een hemelsbreed verschil. DIT was pas geil zijn.

Haar lichaam krulde zich op in de matras en haar vingers bewogen steeds sneller tussen haar benen. In haar fantasie was ZIJ het die op de man zijn schoot lag en niet de vrouw met het rode haar.

En hij gaf HAAR billenkoek.

Toen verscheen plots het beeld van die prachtige grote roze erectie die ze vandaag gezien had voor haar ogen en dat was voldoende om haar tot op het randje van een orgasme te brengen. Al gauw overspoelden de golven van genot haar en ze moest op haar lip bijten om het niet uit te schreeuwen.

Uitgeput maar compleet bevredigd viel ze in slaap.

Met een grote glimlach op haar gezicht.

3 BRING ME TO LIFE (Evanescence)

De volgende morgen werd de Prinses rusteloos wakker.

En – zoals elke morgen – vroeg de spiegel aan de wand opnieuw aan haar wie de mooiste van het land was. Dit keer was de Prinses er wel heilig van overtuigd dat ze het goede antwoord had gevonden.

Want dat was toch die vrouw met het rode haar in het bos?

Maar helaas, de kleine man in de spiegel was het niet met haar eens. Toch maakte de minste gedachte aan het tafereel in het woud haar opnieuw geil. Oh zo geil.

Zo vlug ze kon rende ze steeds weer naar kamer om te masturberen. Ze hoopte dat dit na een paar dagen wel zou minderen, maar het werd alleen maar erger. De hele scène stond gekerfd in haar geheugen en haar verlangen werd alleen maar groter.

Op de vijfde dag na haar tripje met Charlie fantaseerde ze zelfs dat ze meedeed met hen... in een triootje. Het voelde dan ook alsof ze elk moment haar verstand kon verliezen.

Na het inmiddels duizendste zweterig orgasme, liep ze op een dag naar de keuken om een glas water te halen. Mathilda, de oudste huishoudster van haar vader, stond net bij het aanrecht de vaat te doen. Nu, de Prinses was echt dol op Mathilda, die al in dienst was vanaf dat de Prinses een kleuter was. Ze beschouwde haar als een grootmoeder en had al dikwijls haar zorgen en problemen met “Thil” besproken. Thil wist nl altijd wel wat te doen. In elke situatie.

De Prinses nam een glas uit de kast en liep naar de kraan.

Tegelijkertijd wilde ze Mathilda van opzij vastpakken voor een dikke knuffel. Maar toen zag ze plots het bleke gezicht van de oude vrouw en de zweetdruppels op haar bovenlip. “Thil... is alles wel goed met jou?” vroeg de Prinses. Waarop Mathilda de rand van de wasbak vastgreep om zich staande te houden.

“Ik ben een beetje misselijk” fluisterde ze “maar dat gaat zo wel weer over. Maak je maar geen zorgen, kind.”

“Hm, je ziet er anders niet echt OK uit, Thil” “Kom, zet je even hier aan tafel”

De Prinses ondersteunde de vrouw naar een keukenstoel en draaide zich toen om om een nieuw glas water te pakken. “Drink eens” zei

ze tegen Mathilda. Die laatste nam een paar slokjes maar het leek niet echt te helpen. “Misschien zou je beter naar bed gaan” zei de Prinses “je bent duidelijk goed ziek”.

“Dat gaat niet, lieverd” antwoordde Thil. “Ik moet vandaag naar de markt om verse groenten en fruit te kopen. De Koning kan elk moment terugkomen.”

De Prinses schudde vastbesloten haar hoofd. “Thil, je geraakt niet eens tot aan de poort in deze toestand. Maak maar een lijstje van wat je nodig hebt en dan ga ik wel. Ik kan bovendien best wat frisse lucht gebruiken.”

“Dat is echt heel lief van je, meisje... maar dat is niet jouw taak... maar de mijne. Trouwens, je hebt gehoord wat de Koning zei toen hij vertrok. Je mag het landgoed niet verlaten. Dat is niet veilig voor jou in deze oorlogstijd.”

De Prinses zuchtte. “Thil... het is de markt maar. Ik ga niet naar het einde van de wereld. En ik zal mijn cape dragen zodat niemand me herkent, OK?” Net op dat moment overviel een nieuwe golf van misselijkheid de oude vrouw en ze was nog net op tijd boven de wasbak. Om daarna haar volledige ontbijt uit te braken. “Dat is dan bij deze beslist” zei de Prinses “Jij gaat nu naar bed, Mathilda. En ik ga Charlie opzadelen. Als ik daarmee klaar ben, kom ik bij je langs voor het lijstje.” Een kwartiertje later waren de Prinses en Charlie onderweg naar de markt. Zoals beloofd droeg de Prinses haar lange rode cape. Toen de kerktoren in zicht kwam, trok de Prinses de kap ook nog over haar haren. Er was veel volk op de markt en ze wilde niet dat haar vader via via te weten zou komen dat ze er geweest was. Ze bond Charlie aan een paal en stapte – met gebogen hoofd – naar de groentekraam.

Maar terwijl ze de items op haar lijstje aframmelde tegen de marktkramer, kon ze het gevoel niet van zich afschudden dat iemand toch naar haar aan het staren was. Ze keek om zich heen, scande haar omgeving vlug met haar ogen, maar zich niks abnormaals. Ze haalde haar schouders op en betaalde voor haar boodschappen. Met de zak vol groenten onder haar arm, haastte ze zich nu naar het standje met fruit. En net toen ze zich bedacht dat dit misschien toch niet zo’n goed idee was geweest, botste er iemand keihard tegen haar

op. De Prinses viel en de zak met groenten schoot uit haar handen. De paprika's en wortels vlogen alle kanten op en de Prinses keek woedend omhoog, vastbesloten om die idioot eens even te vertellen wat ze hiervan dacht. Maar het eerste wat ze zag, was een uitgestoken elegante vrouwenhand, om haar terug recht te helpen. "Het spijt me echt ontzettend" hoorde ze een vrouwenstem zeggen, maar de Prinses was al in shock.

Want voor haar stond de dame met het rode haar, van het koppel in het bos!

De Prinses accepteerde de helpende hand en kwam overeind. "Eh... het is niks" stamelde ze. De vrouw had zich intussen gebukt en was bezig om de gevallen groenten terug te verzamelen. Haar rode haar, dat vandaag in een losse dot zat, glansde in de zon en ze glimlachte lief toen ze de paprika's teruggaf aan de Prinses. De Prinses wilde vriendelijk teruglachen maar bleef steken in een vreemde grimas toen ze de volgende zin van de vrouw hoorde. "Ik zal je nu dan maar verder laten winkelen... hè... Prinses" De Prinses voelde zich onmiddellijk ongemakkelijk. Verdorie, ze was blijkbaar herkend. Maar dat was niet het enige. Op de één of andere manier had ze het gevoel alsof... Roodhaartje door haar heen kon kijken. En wist wat ze had gezien.

Ze pakte haar boodschappentas terug op en liep zonder verder nog om te kijken door naar de fruitkraam. Ondertussen suste ze zichzelf. Het was absoluut onmogelijk dat die vrouw haar gezien had. Ze was gewoon een beetje paranoia aan het worden, dat was alles.

Toch wilde ze nu zo snel mogelijk naar huis.

Ze kocht vlug de overblijvende items van op haar lijstje en liep toen snel naar de plek waar Charlie stond. Ze wou net opstijgen toen ze links van haar een bekende stem hoorde.

"Nog één ding... Prinses" De Prinses draaide zich om en keek opnieuw in de hazelnootbruine ogen van de roodharige vrouw. "Heb je van de show genoten?"

"Hoe...eh... wat bedoel je?" stotterde de prinses en ze voelde hoe het schaamrood naar haar wangen steeg. Verdorie, dat klonk helemaal niet zo zelfverzekerd als ze had gewild.

"Je weet donders goed waar ik het over heb" antwoordde de vrouw

“ik zag je wel, daar achter die boom.” “Ik... eh... ik”

De Prinses wist nu even niet hoe ze het had en kon niet direct een antwoord op die vraag verzinnen.

De vrouw begon nu langzaam om de Prinses heen te lopen, zoals een adelaar die wacht om zijn prooi te bespringen. “Vond je het geil om te zien, Prinses?”

De vrouw stond nu achter haar en drukte haar borsten agressief in haar rug. En fluisterde toen in haar rechteroor: “En heb je je daarna thuis lekker klaargevingerd, Prinses?”

Dat verontwaardigde de Prinses enorm en ze draaide zich met opgeheven vinger om “Zo hoor je niet tegen een Prinses te praten. Ik eis dat je je excuses aanbiedt, nu meteen!” De roodharige vrouw lachte even meewarig en schudde haar hoofd. “Nog niet in een miljoen jaar” antwoordde ze.

“Het maakt nl niet uit of er koninklijk bloed door je aderen stroomt of niet, kind, we hebben allemaal verlangens. Noden. Seksuele fantasieën. En dat is iets waar je je nooit voor hoeft te excuseren.”

De vrouw zweeg even en ging toen op een mildere toon verder: “Als je klaar bent om dat toe te geven... voor jezelf... kom dan naar me toe. Ik kan je helpen.”

“Mijn naam is Becky en ik woon in de laatste houten chalet aan de rand van het koninkrijk”. De Prinses haar hoofd tolde. Wat moest ze hier nu weer mee? Maar tegen de tijd dat ze weer in staat was om te reageren, was de vrouw al verdwenen. In gedachten verzonken reed de Prinses terug naar het kasteel.

4 RAIN DOWN ON ME (Kane)

De komende dagen bleven Becky's woorden de Prinses achtervolgen.

“Heb je van de show genoten, Prinses?”

“Heb je jezelf klaargevingerd, Prinses?”

“Koninklijk bloed of niet, iedereen heeft seksuele verlangens.”

“Als je klaar bent om dat toe te geven...”

Maar het waren niet alleen haar woorden die haar iets deden. De roodharige vrouw straalde zoveel... seks uit en dat gevoel dat ze kreeg toen ze haar borsten in de Prinses haar rug had geduwd... De Prinses wist van geen hout meer pijlen maken.

Dat ze die heerlijke man met zijn krullen niet kon vergeten, was logisch, want ze viel op mannen.

En niet op vrouwen. Toch? Dus waarom voelde ze zich dan zo aangetrokken tot die vrouw?

Sinds hun botsing op de markt, zag ze constant visioenen van Becky naakt in het bos. Haar kleine borsten, die vuurrode billen, hoe ze sierlijk voorovergebogen tegen die boom stond...

De Prinses leek wel geobsedeerd en al vlug kon ze de slap niet meer vatten. Of eten. Het leek wel of ze in een soort van waas was terechtgekomen.

Op een morgen, toen ze wat zat te suffen aan de ontbijttafel, ging Mathilda tegenover haar zitten en vroeg haar wat er aan de hand was. Ze had nl gemerkt dat de Prinses flink wat gewicht had verloren en ook niet meer als een dartel vogeltje door de gangen van het kasteel rende. Eerst wilde de Prinses nog doen alsof ze niet wist waar Mathilda het over had... maar ze wist dat dat geen zin had. Haar 'grootmoeder' kon nu eenmaal dwars door haar heen kijken.

Toch besloot ze niet het volledige verhaal te vertellen. Dat kon niet. En dus zei ze: “Stel dat je een probleem hebt... en dat je onlangs iemand ontmoet hebt die zegt dat ze me kan helpen met dat probleem...” Mathilda wachtte geduldig af, ze wist blijkbaar dat er nog iets ging volgen. “Nu ben ik nieuwsgierig of dat ook echt zo is,

of die persoon me kan helpen...” vervolgde de Prinses “maar ik twijfel of ik haar wel kan vertrouwen.”

“Hm” antwoordde Mathilda. “Tja. Ik kan je natuurlijk niet vertellen of je haar effectief kunt vertrouwen of niet. Daarvoor zul je naar je intuïtie moeten luisteren. Maar wat ik je wel kan zeggen is dat je zo niet langer kan doorgaan. Straks ga je eraan onderdoor. Dus je zult iets moeten ondernemen, kind.” De prinses knikte, ze had het begrepen.

Mathilda stond op, klopte op haar schort en kneept even vriendelijk in de Prinses haar schouders. “Alles komt altijd goed, lieverd. Onthou dat maar.”

De volgende morgen werd de Prinses iets kwieker wakker. Ze had een besluit genomen.

Vannacht zou ze het kasteel uit sluipen en naar het houten huisje aan de rand van het koninkrijk rijden. Ze moest het gewoon weten. En nu ze dat had besloten, voelde ze zich gelijk beter. Gedurende de dag smokkelde ze haar rode cape en een lantaarn al naar de stallen en zorgde ze ervoor dat Charlie al opgezadeld was. Op die manier kon ze direct vertrekken als de Koning naar bed was gegaan. Dat zou ergens rond 23u zijn, vermoedde ze. Haar vader hield van strikte routines en hij ging enkel uitzonderlijk later naar bed.

En inderdaad, om kwart na elf, zat ze effectief op de rug van Charlie en reden ze door de poort. Het enige waar ze geen rekening mee had gehouden, was het feit dat het pijpenstelen regende. Tegen de tijd dat de Prinses aankwam bij de houten chalet, was ze dan ook doorweekt. Haar kleren plakten tegen haar lichaam en ondanks de cape waren zelfs haar haren doornat. Gelukkig brandde er wel nog licht achter het raam. De Prinses rilde van de kou en klopte op de deur.

Binnen klonk er wat gestommel.
Toen vloog opeens de deur wagenwijd open.

En daar stond Becky in de deuropening, gekleed in een simpele witte linnen jurk met een gebreide sjaal om haar schouders. Haar haar hing los, wat prachtig contrasteerde tegen het wit van haar huid en jurk. “Ssss...sorry voor mijn laat bezoek” wist de Prinses er rillend uit te brengen.

“Oh mijn God” Becky stak haar armen uit en trok haar naar binnen. Ze gooide de deur dicht en schreeuwde ondertussen naar iemand anders in het huis: “Schât! Breng me eens wat handdoeken en een warme badjas! En haast je!”

De Prinses liet zich gewillig meetrekken naar de woonkamer, ze had het zo koud dat ze zelfs niet meer kon protesteren. Becky zette haar voor de haard en gooide snel nog een aantal houtblokken op het vuur. Toen begon ze de cape van de Prinses los te maken.

Daarna volgde haar trui. Net toen Becky deze over haar hoofd trok, hoorde ze dat er iemand de kamer binnenkwam. Verdorie, ze had enkel nog een BH en een broek aan. En ze had al wel een donkerbruin vermoeden wie er zonet was binnengekomen.

Toen ze opkeek, werd dat vermoeden bevestigd.

Hij was het. Die bloedmooie kerel van in het bos.

En van dichtbij was hij blijkbaar nog mooier. Zijn wilde bos krullen lichtte op door het haardvuur.

Hij overhandigde de stapel linnen aan Becky, die nu met haar rug naar de Prinses toe stond, en verlegde zijn blik naar de bezoeker op de sofa.

Toen hun ogen elkaar op dat ogenblik ontmoetten, gebeurde er iets... magisch.

De tijd stond namelijk even stil.

Het leek wel alsof de bliksem insloeg... hoewel het buiten toch echt gestopt was met regenen.

De Prinses besepte dat ze zat te staren, maar ze kon er ook niet mee ophouden.

Hij had iets... vreemd betoverends en tegelijkertijd iets heel vertrouwd over zich.

Toen hoorde ze Becky tegen hem zeggen dat hij alvast maar naar bed moest gaan en dat ze over een half uurtje ook zou komen slapen, en

was het moment tussen hen voorbij.

De man knikte en keek nog een keer verbaasd over zijn schouder naar de Prinses. Blijkbaar was ze niet de enige die iets gevoeld had. Hij verliet de kamer en Becky gaf haar een grote handdoek, met de opdracht om al haar kleren uit te doen en bij het vuur te leggen. Ondertussen zou zij in de keuken wat melk gaan opwarmen, dan zou ze ze vlug terug opkikkeren.

De Prinses kleepte zich uit en was net klaar met zich af te drogen toen Becky de kamer terug binnenkwam met 2 dampende mokken in haar handen. De Prinses schoot vlug de zachte badjas aan en nam toen dankbaar één van de mokken van Becky over.

Becky zette zich naast haar neer en maande haar aan om een paar slokjes melk te drinken. Die was heerlijk warm en de Prinses voelde hoe ze zich wat begon te ontspannen.

“OK, Prinses... vertel eens. Wat kan ik voor je doen?”

5 WITCHES (Aqualords)

“Wel, euhm...” begon de Prinses.

Ze voelde zich plots een beetje vreemd... alsof haar gedachten gewichtloos waren geworden en ze ze niet meer kon vastpakken. Of zoiets.

En dus knipperde ze een keer met haar ogen en probeerde het nog eens.

“Ik heb nagedacht over wat je op de markt tegen me zei. En ik vroeg me af of...”

Om de één of andere bizarre reden kreeg ze opeens weer reuze dorst en ze dronk nog eens gulzig van haar melk. Die proefde een beetje raar, maar wel lekker.

Toen ze opkeek en haar zin wilde afmaken, verschenen er echter allemaal kleurrijke bollen rondom haar hoofd. En Becky werd een beetje wazig...

De Prinses voelde hoe ze begon te zweten. En te hijgen.

De mok gleed uit haar handen.

“Wat... wat gebeurt er met me?” was het enige wat ze nog kon uitbrengen.

“Niks aan de hand. Ontspan je maar” hoorde ze Becky ergens ver weg zeggen. Het leek wel of die ineens op een andere planeet zat. Toen voelde ze een koude hand in haar nek en werd ze zachtjes neergeduwd tot ze uitgestrekt op de sofa lag, met haar hoofd op een groot kussen.

“Ik heb wat verlamningskruiden toegevoegd aan je melk” zei Becky fier “gemixt met wat waarheidsserum... en misschien ook nog een flink aantal druppels van mijn zelfgemaakte lustopwekkende siroop.” Haar gemene lach schalde nu door de woonkamer.

“Ja ja liefje, mijn eigen koninklijke cocktail... speciaal samengesteld voor jou!”

Het duurde een aantal ogenblikken voordat het tot de Prinses doordrong wat ze zojuist had gehoord.

Toen nam haar overlevingsinstinct het over en wilde ze opstaan... en wegrennen. Als de weerlicht weg van deze plek. Maar het had geen

zin. Ze kon zich totaal niet meer bewegen.

Paniek maakte zich van haar meester en ze voelde de druppels zweet langs haar lichaam naar beneden druppen.

Becky stond op, naast haar, en liet toen langzaam haar jurk zakken. Eronder was ze naakt en de Prinses kon niet anders dan staren naar de pure schoonheid die nu voor haar stond. En wat voelde ze zich plots enorm aangetrokken tot dit prachtige wezen. Haar hele lichaam schreeuwde er om... om aangeraakt te worden door deze vrouw. Het voelde als een onstilbare honger, een immens diep verlangen. Haar tepels werden hard. En haar clitoris begon te kloppen. Wat haar een gigantisch vochtprobleem tussen haar benen opleverde.

En het was alsof Becky dat wist, want die vroeg doodleuk: “Maak ik je geil, Prinsesje?”

De Prinses wilde heel luid “NEE” roepen, maar hoorde zichzelf daarentegen braafjes “ja” zeggen.

Verdorie, dat waarheidsserum was blijkbaar veel effectiever dan ze voor mogelijk had gehouden.

Becky vlijde zich naast haar heer en begon het lint van haar badjas los te knopen.

Daarna schoof ze de twee helften opzij waardoor het naakte lichaam van de Prinses zichtbaar werd.

Becky's ogen begonnen te schitteren en ze likte haar lippen, alsof ze net het lekkerste snoepje op aarde had gezien. “Laat me jou een klein geheimpje verklappen...” zei ze terwijl ze langzaam haar wijsvinger van tussen de Prinses haar borsten naar beneden schoof. “Ik ben een heks.”

Ze stopte even voor een extra drama effect te creëren en ging toen gedecideerd verder: “Ja, gek hè, een heks. De meeste mensen denken bij het woord heks aan een lelijk oud vrouwtje met een zwarte punthoed en een dikke vette puist op haar neus, maar dat zou niet echt werken voor een heks van Lust. Daarom hebben ze mij gezegend met uitzonderlijk goede looks en dit perfecte lichaam.”

“Oh... en ik weet dat ik je vandaag in een appel had moeten laten bijten in plaats van je die warme melk te geven, maar ja... wie eet er

nu in het midden van de nacht een appel hè. Soms moet je als heks al eens creatief uit de hoek komen, om het gewenste resultaat te bereiken.”

Daarop boog ze haar hoofd en nam ze gretig één van de tepels van de Prinses in haar mond.

Zachtjes begon ze te zuigen en wisselde dat af met af en toe een likje. Een passionele kreun ontsnapte uit de Prinses haar keel, dit voelde gewoon tē heerlijk.

En dat moedigde Becky aan om hetzelfde te doen bij de andere tepel. De natte plek tussen de Prinses haar benen was intussen veranderd in een vloeiende rivier.

“Ik ga je de ware magie van explosief klaarkomen laten voelen, Prinses. En dan ben je officieel mijn Leerling van Lust.”

Becky kuste haar nek. En haar navel.

Toen leunde ze achterover en plaatste haar vingers op de Prinses haar clitoris. Ze bewerkte deze behendig en streelde ook steeds even over haar schaamlippen. Opnieuw kon de Prinses niet anders dan kreunen, dit had ze nog nooit gevoeld.

Plots schoof Becky compleet onverwacht 2 vingers diep in haar kutje... en haar hele lichaam begon te trillen. “Zo voelt het als een man in je komt...” zei Becky, en ze hield haar vingers even stil.

“Lekker hè?”

Maar ook al had de Prinses nee willen zeggen... door het waarheidsserum kon ze niet anders dan het beamen. Becky keek haar nu indringend aan en begon haar te vingeren, eerst langzaam maar al vlug steeds sneller. De Prinses voelde de drang om haar onderlichaam op te spannen om haar genot zo nog te verhogen, maar ze kon nog steeds geen vin verroeren en besepte dat ze dit volledig moest ondergaan zoals deze heks het gepland had.

Net toen de Prinses op het punt stond van klaarkomen, stopte Becky en trok ze haar vingers terug. Dat verwarde de Prinses, ze was er zo dichtbij... en ze wilde méér.

Maar dat was niet naar de zin van Becky. Want die zei: “Ik weet dat je niet met de mannen wil trouwen die je vader voor jou in gedachten heeft... en je maagdelijkheid door één van die twee sullen wil

verliezen. Dusss... is mijn vraag aan jou: heb je al een andere man in gedachten wiens pik jij als eerste in je koninklijke poesje zou willen ontvangen?"

Oh God, dit kon niet waar zijn. De Prinses kon nu alleen nog maar bidden dat dat waarheidsserum niet straf genoeg was. Maar het was al te laat. Ze hoorde zichzelf al "ja" antwoorden. En ergens hoopte ze nog steeds dat Becky daar genoeg mee zou nemen. Maar uiteraard was ze daar veel te slim voor.

"Vertel het me" drong ze dan ook aan. "Wat is zijn naam?"

De Prinses zuchtte gekweld.

"Ik ken... de naam van jouw echtgenoot niet" antwoordde ze.

Becky's mond viel verbaasd open... waarna ze keihard begon te lachen.

Ze hield haar buik vast en gooide haar hoofd in haar nek.

"Wel wel wel.." grinnikte ze toen ze zichzelf weer wat bijeen had geraapt "jij weet wel hoe je leven in de brouwerij moet brengen, hè meid... Dit is gewoon gewèldig!"

De heks stond op en begon voor de haard te ijsberen. "Eerst en vooral... Hij is niet mijn echtgenoot" hoorde de Prinses haar zeggen. "Een paar jaar geleden was ik aan het werk in een ander koninkrijk, ver van hier. En op een dag zag ik HEM, die goddelijke prins, met zijn paard en koets en een glazen muiltje in zijn hand. Blijkbaar zocht hij naar de vrouw wiens voet in dat schoentje paste zodat hij met haar kon trouwen. Dat kon ik niet laten gebeuren! Zo'n prachtig schepsel, dat wilde ik helemaal voor mezelf hebben. En natuurlijk zou het makkelijk geweest zijn om mijn voet in het juiste maatje te toveren en dat op die manier even te fixen. Maar ik hou nu eenmaal van een goede uitdaging. En dus besloot ik hem te vervloeken. Elke keer als hij me ziet, krijgt hij een gigantische erectie en kan hij enkel nog maar aan mij denken"

Zelfvoldaan vervolgde ze "Ik denk dat hij zelfs niet meer weet dat hij een glazen muiltje hééft." En even later: "Trouwens, mijn toverspreuk is zo goed dat hij niet anders kan dan mij overal naartoe te volgen, hij heeft me nodig om zijn – en ook mijn – verlangen te

stillen, telkens opnieuw. Dus je kan wel stellen dat hij nu een slaaf is geworden... van zijn eigen seks drive.”

“MIJN slaaf” voegde ze er nog aan toe.

Het was een tijdje stil.

Toen kwam Becky terug naar de sofa gelopen en leek ze even in gedachten verzonken.

Plots zei ze, heel serieus: “Ik deel nooit”.

“Maar...ik ben een gulle bui vandaag. En je hebt een uitstekende smaak, Prinses. Zijn pik is echt van puur goud, dat kan ik je verzekeren. Dus... Ik ga hem terug naar beneden roepen.”

“En hem laten toekijken... Hoe. Jij. Komt.”

De Prinses wist niet wat ze hoorde. Tranen welden op in haar ooghoeken. Dit kon Becky niet menen! Haar droomprins... die zou komen toekijken hoe zij hier naakt, overgeleverd en verlamd seksueel bevredigd zou worden... door een vrouw?

“Alsjeblieft” fluisterde ze “Becky, nee!”

Maar Becky had al 3x met haar vingers geknipt en de Prinses hoorde hoe er iemand in allerijl naar beneden kwam gelopen.

De knappe Prins kwam de woonkamer terug binnen, gekleed in enkel een wit T-shirt en een onderbroek. Het leek erop dat hij al sliep toen hij gesommeerd werd om naar beneden te komen, want zijn haar stak alle kanten uit en hij zag er een beetje gedesoriënteerd uit.

Becky liep naar hem toe en de Prinses zag hoe er onmiddellijk een dikke bult in de onderbroek van de Prins verscheen. Als ze het niet had geweten van die vloek, zou ze dit compleet ongepast en smakeloos hebben gevonden. Maar het enige wat ze nu voelde, was medelijden. Wat een leeg en betekenisloos bestaan moest deze Prins leiden... constant op zoek naar een volgend orgasme, zonder ooit echte liefde of een diepe connectie te voelen. Deze vrouw, deze... heks, had hem van zijn authenticiteit, van zijn puurheid, beroofd.

Inmiddels had Becky de Prins aan het voeteneinde van de zetel waarop de Prinses lag, neergezet.

De Prinses zag de verwarring in zijn ogen toen hij op haar naakte lichaam neerkeek.

Becky legde haar beide handen op zijn schouders en sprak toen de volgende woorden:

*“Vannacht, lieve Prins, blijf jij stokstijf staan,
terwijl ik met de Prinses mijn gang ga gaan.
Ja, kijk maar mooi in elkaars ogen
Dat is het enige wat jullie van mij mogen.
Ik lik haar dadelijk lekker klaar
en beloof jullie: Dichter dan dit komen jullie nooit bij mekaar...”*

Toen draaide ze zich terug om naar de Prinses en knielde tussen haar benen.

Vrijpostig kneep ze eerst in de borsten van de Prinses en likte toen nogmaals aan haar lippen. “Zo, nu dat ook weer geregeld is, kunnen we aan de grote finale beginnen”.

Becky bracht haar gezicht nu vlak boven de Prinses haar poesje en enkel het gevoel van haar adem die zachtjes blies over haar schaamstreek bracht al haar zintuigen in hoogste paraatheid.

Maar het was pas toen de heks met haar mond en tong gretig over haar schaamlippen begon te likken, dat de Prinses haar ogen ophief in opperste extase.

Waardoor ze nu recht in de ogen van de Prins keek.

Maar...moest die nu niet naar Becky kijken dan? Als die vloek echt werkte, zou hij toch totaal geen belangstelling voor haar mogen hebben... en enkel kijken naar dat... duivels schepsel tussen haar benen. Toch bleven zijn ogen enkel op haar gericht. En net dat zorgde ervoor dat de Prinses zichzelf al vlug niet meer kon bedwingen. Becky zoog zo lekker op haar clit... wisselde dat even later weer af met zachte likjes... om dan weer keihard haar vingers bij haar naar binnen te duwen. Ze ging nu echt pijlsnel richting de hemel en het was alsof de ogen van de Prins haar ook smeekten om klaar te komen.

Daar kon ze niet tegenop en ze voelde hoe een explosie zich opmaakte in haar lichaam, als een storm die steeds aan intensiteit wint. Het begon in haar linker kleine teen maar al vlug raasde de

golven van genot doorheen haar hele lichaam. Ze wilde schreeuwen, maar dat kon niet. Wel voelde ze hoe ze trilde... als een rietje. Ze geraakte gewoon niet stil.

Dat kwam ook omdat Becky gewoon verder likte tijdens haar orgasme.

Toen die uiteindelijk haar hoofd ophief van tussen haar benen, met haar halve gezicht glanzend van het vocht, h  r vocht, dacht de Prinses dan ook dat het nu wel voorbij zou zijn. Deze hele toestand. Maar dat was buiten Becky gerekend.

Er verscheen een zeer boosaardige grijns op haar gezicht en ze draaide zich om naar de Prins.

En wat er toen gebeurde, zal voor eeuwig op het netvlies van de Prinses gebrand blijven staan.

Becky richtte zich op, pakte de Prins vast... en kuste hem passioneel, duidelijk met de bedoeling om hem te laten voelen hoe de Prinses zou smaken en ruiken als hij...

De Prins kon nog steeds niet bewegen en moest dit dus ondergaan. Maar de Prinses kon zien – en voelen – hoe erg hem dit raakte.

Ze keken mekaar nog een laatste keer aan, beseffend dat het afscheid voor hen beiden nu onvermijdelijk kwam. Niet wetend of ze mekaar überhaupt nog ooit gingen terugzien.

De Prinses moest vlak daarna in slaap zijn gevallen want toen ze een paar uur later wakker werd, op dezelfde zetel, met een dekentje over haar heen... rilde ze van de kou. Ze trok de deken wat hoger tot onder haar kin en nestelde zich wat dieper in het kussen.

Maar hey... wacht eens.

Ze kon terug bewegen! Dat betekende dat de cocktail was uitgewerkt... halleluja!

Door de eerste strepen zonlicht die door het venster naar beneden vielen, kon ze haar kleren zien liggen bij het vuur. Zo stil als ze kon, stond ze op en voelde ze of ze al droog waren. Gelukkig was dat het geval... Snel schoot ze ze aan en liep naar de deur. Ze moest hier als de weerlicht weg. Voordat die snode heks wakker werd en weer iets nieuws zou bedenken om zich mee te amuseren.

Op de rug van Charlie haastte ze zich terug naar het kasteel. Ze kon het echter niet laten om nog één keer over haar schouder te kijken, naar het houten huisje.

En misschien was het de vermoeidheid... Of misschien was het echt zo.

Maar ze zou zweren dat ze een silhouet had zien staan bij het raam boven de voordeur.

6 HEIGH-HO (Snow White)

Het was rond 7u 's morgens dat de Prinses terug bij het kasteel aankwam.

Ze was net Charlie aan het afzadelen toen ze zag dat de 7 dwergen hun cottage naast het kasteel verlieten, allemaal met een kleurige knapzak over hun schouder. Die gingen duidelijk naar hun werk in de steenkoolmijn.

En zoals elke dag liepen ze altijd in exact dezelfde volgorde.

De leider, Doc, liep altijd vooraan.

Daarna kwamen Grumpie, Giechel, Dommel en Niezel.

Bloosje en Stoetel sloten de rij.

En Giechel was zoals altijd de enige die al goedgeluimd was, zo vroeg op de morgen. De Prinses zag hoe hij vrolijk rondhuppelde en zijn tetter stond niet stil. Tot groot ongenoegen van de 6 andere dwergen, die duidelijk nog last hadden van hun ochtendhumeur.

De Prinses glimlachte. Grappige kleine Giechel.

Hij was een echte spring-in-het-veld en stond erom bekend regelmatig grappen uit te halen. Die vielen niet altijd in goede aarde bij iedereen, maar door zijn levendige persoonlijkheid wist hij er zich op de één of andere manier altijd wel weer uit te redden. Hij schreef ook graag briefjes en gedichtjes naar de Prinses en aangezien daar nogal veel lieve woordjes en complimentjes in stonden, vermoedde ze dat hij een klein beetje verliefd was op haar. Dat vond ze eigenlijk best wel schattig. Maar ze lette er wel voor op om hem ook niet te zeer aan te moedigen, want die gevoelens waren echt niet wederzijds.

De Prinses geeuwde. Ze moest nu echt dringend wat gaan slapen.

Maar een kwartier later lag ze nog altijd klaarwakker in bed.

Ze kon gewoonweg niet begrijpen wat er de afgelopen 12u in haar leven was gebeurd.

Eerst en vooral was ze boos... nee, furieus, over de stunt die Becky met haar had uitgehaald. Die heks had haar vertrouwen beschaamd. En niet te vergeten haar lichaam ook!

Maar... ze moest ook toegeven dat het eigenlijk ook best wel lekker was geweest.

Alhoewel... 'lekker' was ook niet het juiste woord. Eerder 'ronduit fantastisch'.

Oh, ze zou er alles voor geven om nu nog eens zo gelikt te worden. En klaar te komen. Maar dan door de Prins. Mijn God, de gedachte alleen al aan zijn tong... daar beneden... maakte haar terug door en door geil. Haar hand was al bijna weer op weg naar haar clit... toen ze zich herinnerde wat Becky helemaal op het einde had gedaan. Dat was wreed. Wreder dan wreed.

Meer nog, het had haar hart in duizend stukken gebroken.

En het had duidelijk ook iets met de Prins gedaan. Die laatste blik tussen hen beiden sprak boekdelen. Becky mocht dan wel de controle hebben over zijn lichaam... met zijn hart was gelukkig niks mis. Hij kon nog bij zijn eigen gevoelens en emoties als hij dat wilde.

Net voordat ze eindelijk in slaap viel, maakte ze bij zichzelf de bedenking dat dat laatste belangrijk was en dat ze moest onthouden... voor morgen... of misschien een andere dag....

De volgende uren kunnen het best omschreven worden als pure chaos.

Ze sliep een paar uurtjes, maar droomde dan van hongerige monden, weelderige lippen, gretige handen en starende ogen. Met een constante drang naar masturberen als gevolg, telkens als ze wakker werd. Na elk orgasme huilde ze. En viel ze weer in slaap. Een vicieuze cirkel waar ze voorlopig niet uit geraakte.

Nadat ze zo ongeveer 24u in bed had doorgebracht, leek haar lichaam wel op een oververhitte oven en haar wangen stonden constant in brand.

Plots weerklonk er een klop op de deur.

"Mag ik binnenkomen, liefje?" hoorde ze Mathilde vragen.

De Prinses trok snel een shirt over haar hoofd en antwoordde toen "ja, hoor, kom maar".

Mathilda kwam de slaapkamer binnen met een dienblad met daarop een kom soep en een lepel.

Ze liep naar het bed toe, zette het dienblad op het nachtkastje en legde toen haar handpalm op het voorhoofd van de Prinses. “Oh jee” zei ze, met een bezorgd gezicht “je gloeit helemaal, kind. Je gaat toch niet ziek worden hè?”

“Nee nee” suste de Prinses “het komt wel weer goed. Maak je maar geen zorgen. En heel erg bedankt voor de soep, Mathilda, ik ga ze zo opeten”.

“OK, kind” antwoordde Thil, de hint begrijpend dat de Prinses met rust gelaten wilde worden. Ze liep naar de deur en zei toen “maar ik kom wel nog een keertje kijken bij je straks, als je dat goed vindt. Veel beterschap liefje.” De Prinses knikte en zag nog net Giechels gekleurde hoed in de deuropening voorbijkomen.

De volgende morgen voelde de Prinses zich een stuk beter.

Ze stond op, waste zich, kleeedde zich aan en huppelde naar de keuken.

Mathilda had net de ontbijttafel klaar en er verscheen een grote glimlach op haar gezicht toen ze de vrolijke Prinses zag. “Dat was een kort griepje, geloof ik” merkte ze grinnikend op.

“Oh absoluut” antwoordde de Prinses “die soep van jou heeft het ‘m gedaan, lieve Thil...”

Mathilda schudde haar hoofd, maar was stiekem toch blij met dat mooie compliment.

De Prinses wist altijd precies hoe ze mensen een goed gevoel moest geven.

Mathilda zette een kommetje fruit voor de Prinses neer en zei toen: “Oh schat... er is trouwens een brief voor je bezorgd vanmorgen. Ik heb hem op het tafeltje bij de trap gelegd.”

Na dat overheerlijke en vooral gezonde ontbijt liep de Prinses nieuwsgierig naar de trap. Een brief? Voor haar? Wat raar. Ze verwachtte helemaal geen post.

Er lag een grote roze envelop op het tafeltje. Er stond in keurige zwierige letters “Aan de Prinses” op. Ze herkende het handschrift niet en dat maakte haar nog nieuwsgieriger. Ze scheurde de envelop open en begon direct te lezen.

Oh... mijn... God. Wat was dit in 's hemelsnaam?

“Liefste Prinses,

Ik weet dat je eerste reactie zal zijn om deze brief onmiddellijk in duizend stukjes te scheuren. Doe dat alsjeblieft niet!! Laat het mij uitleggen.

Ik besef heel goed dat je waarschijnlijk helemaal niet kan lachen met het spelletje dat ik met jou laatst bij mij thuis heb gespeeld. Maar weet wel dat je me hiervoor op een dag zal bedanken. Ik toon je namelijk de weg. De weg naar een fijner en vooral GEILER leven.

Maar ik geef toe dat ik misschien wat overdreven heb door er jouw crush ook nog mee in te betrekken. Dat was een ingeving op het laatste moment en ik vond dat ik die kans niet kon laten liggen. Mijn oprechte excuses hiervoor.

Maar dat is niet de reden waarom ik je deze brief schrijf. Je was namelijk zo druk bezig met weg te rennen gisterenochtend dat ik je niet over je beloning heb kunnen vertellen.

Ja, er is een beloning. Omdat je je angst hebt overwonnen en naar me toe gekomen bent.

En die bestaat dus uit een levenslange toegang tot de Geile Grot.

Deze grot, die diep in het woud achter mijn cottage ligt, is een veilige haven voor alle gelijkgestemde lustige zielen zoals jij en ik.

En ik zou je nu natuurlijk ook nog kunnen vertellen wat daar allemaal te beleven valt, maar ik denk dat het beter is als je zelf even gaat kijken. Van zodra je hiervoor op weg gaat, zal ik je blauwe vlinders sturen en zij zullen je de weg wijzen.

En ja, ik weet het, volgens het boekje zou je eigenlijk broodkruimels moeten volgen en geen vlinders. Maar de laatste tijd worden die steeds maar weer opgegeten door die verduivelde vogels en zo zijn er al een hele hoop lieden niet tot bij de Grot geraakt. Dus net als met de appel moest ik ook nu weer creatief zijn. Maar goed. Let dus gewoon op de blauwe vlinders, ok.

Oh, nog één ding.

Je paswoord voor de Geile Grot is Assepoester (tja, ik doe nu eenmaal graag aan typecasting!).

Zeg dit aan de deur en dan laten ze je binnen.

Veel plezier!

X

Becky

P.S.: Moest je de kans hebben om er eens op een zondagnamiddag naartoe te gaan... dan zijn de Prins en ik regelmatig daar voor een kleine VIP privéshow. Als je je paswoord doorgeeft aan de ingang, zet ik je automatisch op de gastenlijst en kun je ons live in actie bezig zien.

P.P.S.: Deze brief vernietigt zichzelf van zodra je hem volledig gelezen hebt, dus onthoud: "Assepoester" + "blauwe vlinders". OK?

En inderdaad, zodra ze het laatste woord had gelezen, verdween de brief uit haar handen.

Alsof hij er nooit was geweest.

7 OPEN SESAME (Leila K)

Nu... onze Prinses is een vrouw.

Ik hoef dus niet uit te leggen dat ze nieuwsgierig was naar die grot, hè?

En dat er geen seconde twijfel over bestond dat ze die ook effectief ging bezoeken.

Sterker nog, het idee dat er nog meer mensen waren... daarbuiten... die op zoek waren naar hun eigen seksualiteit, net zoals zij, en dat die daar in die grot waren... maakte haar... blij. Euforisch zelfs.

Helaas moest ze nog een hele week wachten vooraleer er zich een kans voordeed om een paar uurtjes weg te geraken uit het kasteel. In haar verbeelding had die grot inmiddels al allerlei vormen aangenomen en elke vezel in haar lichaam verlangde ernaar om ernaar toe te kunnen gaan.

Gelukkig moest die Koning die vrijdagavond naar een vergadering van de Raad en was Mathilda daardoor ook een avondje vrij.

Het leek wel alsof het universum plots met haar samenspande om dit te laten gebeuren.

Rond 2lu sloop de Prinses opnieuw naar de stallen en al vlug waren zij en Charlie weer samen op pad.

Ze stuurde het paard terug het woud in... en net toen ze begon te twifelen of er echt wel vlinders zouden komen, zag ze de eerste, een klein beetje verder op het pad. Zijn vleugels waren prachtig, koningsblauw, gemixt met een beetje zwart en het leek alsof ze gloeiden in het licht van de zon.

Hij vloog een paar honderd meter met hen mee en verdween toen tussen de blaadjes van een grote plataan. Ze veronderstelde dat ze gewoon rechtdoor moesten blijven rijden en dat ging goed... tot ze aan een grote T-splitsing kwamen. De Prinses hield halt. En keek naar links. En naar rechts. Zelfs omhoog. Maar geen vlinder. "Kom op, Becks" fluisterde ze "laat me nu niet in de steek."

Een paar seconden later verscheen er plots een andere vlinder en hij fladderde sierlijk rond de oren van Charlie. Deze was een beetje

kleiner, en ook wat lichter van kleur, hij was een soort van turquoise blauw. Hij zette zich even neer op het oor van Charlie, alsof hij wou zeggen “OK, hier ben ik dan. Volg me maar!”.

De vlinder spreidde zijn vleugels en leidde hen verder mee doorheen het woud.

Het werd nu heel snel donker en de Prinses begon zich een beetje zorgen te maken dat die Grot veel verder weg lag dan ze oorspronkelijk had gedacht... toen de vlinder plots stopte en op een steen ging zitten die naast een grote berg zand met onkruid lag. De Prinses keek rond... maar er was helemaal niks dat erop wees dat er zich hier een grot bevond.

Toch bleef de vlinder zitten en verroerde zich niet.

En dus besloot ze om de omgeving dan toch maar wat verder te verkennen.

Ze liep wat rond, zoekend naar een ingang of iets dergelijks... maar vond helemaal niks.

Becky had echt wel wat preciezer mogen zijn over de ligging van die grot, dacht ze.

De Prinses zuchtte en besloot dan maar terug te keren naar het kasteel.

Ze had het geprobeerd, maar dit was duidelijk niet voor haar weggelegd.

Ze keek nog een laatste keer naar de vlinder, waarop die onmiddellijk heel snel met zijn vleugels begon te flapperen. Ze liep naar de steen waar hij op zat en knielde voor hem neer “Wat wil je me zeggen, vriendje?” vroeg ze. Jammer genoeg kunnen vlinders zelfs in sprookjes niet praten en de Prinses stond gefrustreerd terug recht. Daarvoor had ze echter haar hand op de steen moeten leggen... en dat veroorzaakte ineens een groot schrapend geluid achter haar. De berg zand bewoog!

Opeens verscheen er in het midden van die berg een schattig ijzeren deurtje.

Achter die deur zat een kleine trol, helemaal in het zwart gekleed. Hij had ook zo'n zwarte hoed op zijn hoofd, eentje die je normaal bij heksen ziet, en zijn witte lange haren piekten eronder uit.

De Prinses knipperde met haar ogen.

Was dit allemaal echt? Wat gebeurde er allemaal?

“Mag ik uw paswoord, mevrouw?” vroeg de trol haar met een vriendelijke stem.

“Eh ja.” knikte de Prinses.

“Dat is... Assepoester.”

De trol knikte. “Ah ja. De nieuwe gaste van mejuffrouw Becky”

Hij opende het ijzeren deurtje, de scharnieren maakten een piepend geluid, en hij maakte een galant ridderlijk gebaar om haar naar binnen te loodsen. Ze liep langs hem door en hoorde hem zeggen:

“Ga maar altijd rechtdoor en dan komt u vanzelf uit waar u moet zijn. Het enige wat u nog moet onthouden, is dat als u straks vertrekt, u op de gele knop hier op de muur moet drukken. Dan zal het deurtje terug verschijnen. Zodra u buiten bent, zal de berg automatisch terug in de grond zakken zodat niemand hem verder kan vinden. U mag uiteraard zoveel komen als u wenst, er is hier totaal geen oordeel, over niemand. Dus... bij deze wens ik u heel veel plezier, mevrouw.”

De Prinses draaide zich om om hem te bedanken voor deze aardige woorden, maar hij was al weg. Het was alsof ook hij gewoon weer in de lucht was opgelost. Vreemd.

De Prinses liep verder de donkere gang in... en zag een prachtig gouden deurtje.

Toen ze dit opende, kwam ze in een warme en gezellige open ruimte. Enkel aan de muren, waaraan een aantal brandende toortsen hingen, kon je zien dat je in een grot was. Want deze kamer was precies zo ingericht zoals zij het zou willen. De mond van de Prinses viel open van verbazing.

Dit was de slaapkamer van een volwassen vrouw, stijlvol ingericht met slechts een paar perfect geplaatste blauwe kleuraccenten... en dus niet in dat meisjesachtige roze zoals op haar kamer in het kasteel. Haar vader dacht blijkbaar dat bijna 18-jarige meisjes nog steeds dol waren op roze en glitters.

Er stond een groot houten hemelbed in het midden van de kamer, met prachtige beige linnen gordijnen die waren vastgemaakt aan de 4 bedstijlen. Door de grote eenvoudige strikken in het midden

waren ze lieflijk gedecoreerd rond het bed. Op het bed zelf lagen een groot aantal gouden kussens en de donkerblauwe lakens waren duidelijk van zijde. Maar niet alleen het bed zag er romantisch uit, ook de rest van de kamer was uitzonderlijk mooi. Er lagen witte schapenvellen verspreid over de vloer en overal stonden kaarsjes, grote en kleine. Tegen de muren hingen de prachtigste schetsen in zwart-wit, van koppels in allerlei seksuele posities. Naast het bed stond een grote blauwe vaas op het nachtkastje met daarin een groot boeket gedroogde bloemen.

Aan de overzijde van het bed stond nog een lieflijk houten bureautje. En op het tafelblad lag een rol perkament, bijeengebonden met een rood lint. Nieuwsgierig liep ze ernaartoe en rolde het vel papier open.

In de rechterbovenhoek stond een tekening van een bijenkorf en de rest was geschreven tekst:

Beste Assepoester,

Welkom!

Welkom in uw eigen private cocon, in uw eigen Kamer van Lust.

Zoals u kan zien op de tekening hierboven, bestaat de Geile Grot uit vele kamers, allemaal boven, onder of naast u. Eerst en vooral, geen zorgen, er kan niemand anders in UW kamer! Tenzij u dat zelf uitdrukkelijk wenst. Maar die informatie vindt u terug in Het Boek (zie regel n° 3 hieronder).

Iedereen zijn of haar kamer is anders ingericht. Bij sommigen staat er enkel een bedframe zonder een matras, een enkeling heeft zelfs een kamer zonder enig meubilair... terwijl anderen dan weer een kamer vol luxe en weelde hebben.

Waarom dat zo is?

Wel, dat heeft de heks die u hiervoor heeft uitgenodigd voor u beslist.

Zij heeft namelijk uw diepste verlangens 'gezien' terwijl ze de één of andere seksuele handeling bij u verrichte. Deze kamer bevat dus specifiek voor u alle benodigdheden om uw wildste fantasieën tot leven te wekken.

Nu, er zijn wel enkele regels die MOETEN gevolgd worden, elke keer u hier aanwezig bent.

Regel n° 1:

Het eerste wat u doet als u uw kamer binnenkomt, is uw kleren uittrekken. Naast de deur vindt u een kledingrek met diverse items die u hier kan dragen. U kan steeds kiezen uit prachtige avondjurken, zijden nachthemden, stijlvolle... of sletterige lingerie. Mocht u toch nog iets anders zou willen, zoals bv latex of leder, dan kan u altijd een nota achterlaten op uw bureau en zullen wij dit klaarleggen tegen de volgende keer dat u komt. Op de vloer onder het kledingrek zullen er ook altijd voldoende erotische schoenen beschikbaar zijn, allemaal in uw maat. Het staat u uiteraard vrij deze te passen en/of te dragen.

De Prinses keek naar de deur en inderdaad, daar stond een kledingrek, goed gevuld met allerlei glimmende items. En eronder stonden ook een aantal paar schoenen op de vloer, zag ze. Ze zou ze zo meteen gaan bekijken, maar eerst wilde ze de rest van het document nog even lezen:

Regel n° 2:

Van zodra u plaatsneemt op het bed, zal de muur boven het hoofdeinde open glijden. Daar vindt u een arsenaal aan speeltjes en hulpmiddelen puur voor uw eigen genot. Denk er wel aan dat u elk item dat u gebruikt heeft, daarna in de mand onder het bed te deponeren, zo kunnen wij dit reinigen na uw vertrek. Hygiëne en veiligheid komen altijd eerst... Of ja... na u natuurlijk ;-) haha.

Regel n° 3:

U kan hier uw fantasieën schriftelijk uitwisselen met de andere mensen in deze 'bijkorf'. Daarvoor gebruikt u hetzelfde perkament als u nu vastheeft en de schrijfveer met inkt, deze vindt u terug in de bovenste lade van het bureau. Uw brieven zullen volledig anoniem zijn want u tekent deze met Assepoester en dat is uiteraard niet uw eigen naam. Het Boek, het grote rode boek met de gouden letters dat zich in uw nachtkastje bevindt, bevat alle informatie over de andere gasten, inclusief hun seksuele fantasieën en wensenlijstjes. Wij nodigen u bij deze uit om uzelf ook kort even schriftelijk voor te stellen op deze manier, dan kunnen wij u toevoegen in alle boeken hier aanwezig. Uw correspondentie wordt verdeeld via de bakjes onderaan uw bureau. Het bovenste bakje is IN en het onderste is UIT, dus heel simpel: het bovenste is voor uw binnenkomende post en het onderste voor de uitgaande. We hebben verschillende postbijen (lees: trollen) in dienst en

zij zullen instaan voor de vlotte en vooral veilige uitwisseling van uw intieme verhalen. Het staat u vrij uw brieven mee naar huis te nemen, doch kunnen wij geenszins verantwoordelijk gehouden worden bij een eventueel verlies of diefstal hiervan.

Regel n° 4:

Voor de live shows op zondagmiddag heeft u een persoonlijke invitatie van uw heks nodig. Zij zal uw naam op de gastenlijst zetten. Klop op de dag van de show hiervoor één maal op de wand boven het bed en de deur naar uw zitje zal geopend worden. Uw zitje bevindt zich in het midden van een geluidsdichte glazen kubus, van waaruit u de andere kijkers wel kan zien, maar niet kan horen. U zal dus niet kunnen communiceren tijdens het spektakel. Na de show vragen wij u om onmiddellijk terug te keren naar uw kamer.

Regel n° 5:

U mag nooit, maar dan ook NOOIT, iemand iets vertellen over de Geile Grot. U bent hier voor een zeer specifieke reden, nl voor het verkennen van uw eigen lichaam en seksualiteit... zodat u deze kennis later in uw leven op een wijze en betekenisvolle manier kan delen met de mensheid. U begrijpt dat het dus van levensbelang is dat door uw zwijgen deze Grot kan blijven bestaan en dat de werking en het doel hierdoor op geen enkel moment in het gedrang komt. Elke inbreuk op één of meerdere van bovenstaande regels, zal onvermijdelijk leiden tot een onomkeerbare verbanning van de toegang tot deze grot.

*Zo, dit alles gezegd zijnde, rest ons u enkel nog veel plezier toe te wensen. En orgasmes natuurlijk. Héél veel orgasmes.
By the way, de muren zijn echt geluidsdicht, dus laat u maar eens goed gaan!*

Wow. De Prinses was eventjes van haar melk.
Ze legde de rol papier neer en keek rond in de kamer. Hààr kamer.
Dit was... verdomd briljant. En ze kon niet wachten om op verkenning te gaan... om uit te vinden wat deze grot allemaal voor haar in petto had.
Maar het belangrijkste eerst. Regel nummer 1. Zwierig trok ze haar

sweater over haar hoofd en stapte ze uit haar broek.

In haar ondergoed stapte ze naar het kledingrek bij de deur.

Het eerste item dat ze zag was een prachtige blauwe baljurk. Hij leek een beetje op de echte van Assepoester, met als enige verschil dat het lijfje eigenlijk een corset was. En hij was bezaaid met kleine diamantjes die zowel op de rok als op het lijfje waren genaaid...

Prachtig!

De tweede hanger bevatte een kort sexy jurkje. Zwart. Eenvoudig en strak, met spaghettibandjes. Deze zou haar zeker ook heel erg mooi staan.

Er verscheen een glimlach om haar mond. Misschien moest ze de volgende keer dat ze naar één van die duffe feesten van haar vader moest, hier eerst maar eens passeren, dan zou ze nogal wat opschudding kunnen veroorzaken.

OK, volgende outfit.

Hm, vanaf nu werd het duidelijk wat spannender.

Want op deze hanger hing een zwarte kanten cat suit. Met een open kruis. Help!

De Prinses merkte dat haar ademhaling nu toch wat zwaarder werd. En werd het niet opeens ook een stuk warmer hier in de kamer? Of gebeurde er iets in haar lichaam waardoor er stilaan een vuurtje ontstond?

OK, over naar de laatste kapstok dan maar. Daarop hing een stijlvol roze lingersetje, gedecoreerd met schattige zwarte strikjes inclusief zwarte stay-up kousen en een jarretelgordel.

4 compleet verschillende outfits. En ze wou ze eigenlijk alle 4 wel aan.

De Prinses beet op haar lip.

Beslissen was iets wat ze ontzettend moeilijk vond.

“OK. Kom op meid... Het is nu niet alsof iemand me hier kan zien hè” dacht ze bij zichzelf.

“Kies gewoon de outfit die je nu wilt dragen”.

Toen pas zag ze de glazen muiltjes staan. Onder het rek. De hakken waren zeker 10 cm hoog en daardoor leken ze... sexy. Maar tegelijkertijd ook een beetje sletterig. OK. Ja. Nu wist ze het zeker. Ze ging de Assepoester jurk aantrekken. Samen met die glazen

schoentjes.

Ze trok haar ondergoed uit en stapte in de jurk. Hij zat als gegoten, het leek zelfs alsof hij speciaal voor haar was gemaakt! Tegen de tijd dat ze alle haakjes in mekaar had geschoven, van beneden aan haar dijen tot onder haar oksel, waarbij haar taille en borsten strak werden ingesnoerd en de zachte stof van de rok over haar genitaliën streek, voelde ze zich enorm sexy. Maar het was pas toen ze met haar voeten in de glazen muiltjes gleed, dat ze ècht nat werd.

En ja, de jurk was werkelijk adembenemend mooi. Maar nu begreep ze pas waarom mensen zeiden dat het de schoenen zijn die het af maken. Want die waren in dit geval absoluut de finishing touch.

En ze besefte heel erg goed dat ze zich ook nu pas een echte prinses voelde.

Want DIT was wie ze was.

Niet dat klassieke, saai geklede, volgzame typetje dat in het kasteel woonde... maar wel deze sexy, zelfbewuste jongedame die trots was op haar outfit en op haar lichaam. Voorzichtig – ze wou niet op haar bek gaan met die hoge hakken – draaide ze een keertje om haar as, alsof ze haar jurk showde aan een publiek. Wat jammer dat ze zichzelf nu niet even zo kon zien. Het was leuk geweest als er hier ergens een spiegel had gehangen.

Terwijl ze dit dacht, verscheen er plots een helder licht naast het kledingrek.

De Prinses haar mond viel open. Want in die grote lichtstraal kon ze haar reflectie zien, die werd geprojecteerd op de muur van de grot.

Waaw. Ze zag er gewoonweg fenomenaal uit. Haar voorgevel en taille werden op sublieme wijze benadrukt door de jurk en ze kon niet stoppen met naar zichzelf te kijken.

Haar wangen hadden een gezonde rode gloed en haar ogen schitterden.

Elke zenuw in haar lichaam voelde zich energiek en springlevend.

Wellustig.

En ze had het zich eigenlijk nooit gerealiseerd... dat ze het NODIG had om zich wellustig te voelen.

8 CANDY SHOP (50 Cent)

Tijd voor de volgende stop. Het bed.

Dat zag er enorm comfortabel en zacht uit, en dus liet ze zich als een klein meisje achterover vallen op de matras. Onmiddellijk klonk er achter haar een zwaar geluid. Ah ja, die muur!

Ze rolde zich om en keek vol verbazing naar de opening in de rotswand boven haar bed.

Wat was dat allemaal??

Ze zag een groot houten bord waar zeker wel 40 grote nagels waren in gespijkerd. Aan elke nagel hing iets anders. Zo waren er verschillende zijden sjaals. Lederen handboeien. Blinddoeken. Klemmetjes. Zweepen. Touwen. Halsbanden. Met daarnaast de bijbehorende leiband. Mondknevels. Verschillende vibrators in allerlei maten en vormen.

Ze wist wel dat dit allemaal bestond... maar ze had deze dingen nog nooit in het echt aangeraakt. Ze hees zichzelf op haar knieën zodat ze een beter zicht had op de inhoud van de kast.

Ze stak haar hand uit. En aarzelde.

Ze wist gewoon niet wat ze als eerste moest vastpakken.

Ze streek over een zwarte zijden sjaal. Voelde aan een lederen zweep. Oh, en de touwen!

Elk item bracht een ander gevoel teweeg, maar geen enkel voelde echt onaangenaam.

Meer nog, nu ze ze allemaal kon aanraken, werd ze alleen maar nieuwsgieriger.

Ze voelde zich zo'n beetje als een kind in een snoepwinkel.

Een stoute snoepwinkel uiteraard.

Er was echter één item in de kast dat constant naar haar 'riep'. Ze had het onmiddellijk opgemerkt toen de wand opende... en het liet haar niet meer los.

Een dunne zilveren metalen – zeer vrouwelijk uitziende – halsband. Aan de voorzijde hing een kleine ring met daaronder een hangslot met een sleutel in. Ze nam hem voorzichtig van de haak af en was verbaasd over het gewicht in haar handen. Blijkbaar was hij uit echt

roestvrij staal vervaardigd. Ze opende het slot met de sleutel en de halsband sprong open.
Haar ademhaling versnelde.

Ging ze dit... echt doen? Was ze hier klaar voor?
De vlinders in haar buik vertelden haar absoluut van wel.

Met trillende handen bracht ze het ijzer naar haar nek, klikte de uiteindes in mekaar en trok de sleutel eruit. Hij paste perfect. Hij zat strak, maar ook weer niet tèn.
En het was alsof... het zware gewicht, de druk op haar sleutelbeen haar extra sexy deed voelen.

Sowieso had haar lichaam al gereageerd nog vóór die informatie haar hersenen had bereikt.
Haar clitoris bonsde aan 1000 slagen per minuut en ze was alweer nat. Doornat zelfs.
De uitnodigende kamer, de prachtige jurk, de glazen muiltjes aan haar voeten... en nu nog al deze speeltjes... de halsband rondom haar nek... ze verlangde meer dan ooit naar een fysieke ontlasting.
Ze zat nog steeds op haar knieën voor de kast en stak haar hand onder de rok van de jurk. Zachtjes streelde ze haar natte schaamlippen en ze sloot haar ogen.

Ze schoof 2 vingers tegelijk bij zichzelf naar binnen en rook plots het leder van de zwepen in de kast... Hee, maar wacht eens even. Ze opende haar ogen terug. Waarom zou ze haar vingers gebruiken... als er hier genoeg hulpmiddelen aanwezig waren om het haar te vergemakkelijken.

Haar blik gleed onmiddellijk naar de kant waar de vibrators hingen. Die grote waren echter geen optie. Ze wilde een gewone normale.

Er hingen er drie die er best wel realistisch uitzagen en ééntje daarvan leek zelfs qua kleur en materiaal op een echte penis. Ok, we have a winner, dacht ze en ze nam hem van de haak.

Ze maakte haar bovenstuk los, bevrijdde haar borsten en legde zich comfortabel neer op het bed.

Ze trok haar jurk omhoog en raakte nog even het metaal rond haar nek aan.

Jezus, wat was dit geil.

Ze zette de vibrator aan en gleeed er eerst zachtjes mee over haar tepels. Om deze even later langzaam richting haar dijen te bewegen. Ze wreef er nog een paar keer mee over haar natte schaamlippen maar kon zich toen niet langer bedwingen. Ze wilde weten hoe het voelde... zo'n ding in haar. Geen vingers... maar een exacte replica van het mannelijke geslachtsdeel.

Het zacht pulseren van de dildo voelde heerlijk aan en centimeter bij centimeter raakte ze opgevuld.

Toen hij er volledig in zat, liet ze even los.

Zo voelde dat dus, opgevuld worden door een man. Wat een hemels gevoel!

Maar nu moest ze echt dringend klaarkomen. En dus begon ze er enthousiast mee op en neer te bewegen. Ondertussen beeldde ze zich in dat het de Prins was, die nu steeds sneller in haar bewoog. Wat niet eens zo moeilijk was, het voelde nl allemaal zo echt. En alhoewel ze helemaal niks veranderd had aan de instellingen van de dildo, leek het toch alsof deze uit zichzelf steeds sneller vibreerde. Ze dacht aan de Prins zijn ogen, en hoe deze in de hare hadden gestaard bij het haardvuur.

En toen... gebeurde er dus iets héél bizars.

Plots verscheen er in haar hoofd – out of the blue – een scène die zij onmogelijk bedacht kon hebben. En ze wist heel zeker... die was niet van haar. Ze had zoiets zelfs nog nooit gezien!

Maar ze was inmiddels al veel te ver op dreef om zich daar nu nog zorgen over te maken. Het zag er geil uit, in haar hoofd, en dus verwelkomde ze het orgasme met heel veel plezier.

Ze schreeuwde het uit toen ze kwam, en haar lichaam bleef nog minutenlang natrillen... op de golven van dat heerlijke hoogtepunt. Zo bleef ze nog een tijdje liggen... tot ze stilaan weer bij haar positieven kwam.

Wat was er zojuist nu eigenlijk gebeurd?

Was het mogelijk... dat ze op een soort van telepathische manier een

fantasie van de Prins had doorgekregen? Puur en alleen omdat ze aan hem had gedacht?

Het moest wel bijna zoiets zijn, want ze had geen idee hoe dat anders in haar hoofd was terechtgekomen. Zo raar!!

Maar ach kom... het was verre van onaangenaam geweest. Dus klagen ging ze zeker niet doen!

Hm. Wat viel er hier nog meer te ontdekken, even denken...

Oh ja!

Het nachtkastje. Ze richtte zich op en boog voorover om het deurtje van het nachtkastje te openen.

Ja, daar lag een groot rood boek met gouden letters erop.

Het Boek. Jeetje, wat was dat zwaar zeg. Het was minstens 500 bladzijden dik.

En het zag er goddelijk uit. In elke betekenis van het woord. Want het leek als twee druppels water op de Bijbel. De Prinses legde het plechtig voor zich neer op het bed en sloeg het op een willekeurige pagina open. In de bovenhoek stond een houtskool tekening van een man met een baard in een viking outfit, met een toorts in zijn ene hand en een grote dikke zweep in zijn andere hand. Naast de afbeelding stond "Viking, 42 jaar" en daaronder "Meester".

Onder die titeltjes stond een verdere uitleg over wat de Meester allemaal verlangde van zijn bedpartners en de Prinses voelde wat gal uit haar keel omhoogkomen. Deze kerel was blijkbaar niet vies van een beetje pijn. Hij hield ervan om vrouwen te martelen, zei hij, zelfs tot bloedens toe, en hij zocht nog gewillige kandidates om zijn lusten op bot te vieren. Brrrr. Volgende pagina. Snel.

Nog een man. "Travis, 36 jaar" en een "switch".

Wat was dat nu weer voor iets in 's hemelsnaam?

Ze moest hier blijkbaar nog wat nieuwe woordenschat leren ook, want anders ging ze niet kunnen volgen. Ze las snel verder, want ze wilde uiteraard wel weten waar het voor stond.

Aha, na een tijdje had ze het door. Het bleek iemand te zijn die zowel dominant als onderdanig kon zijn in de slaapkamer.

Wow, ze had nooit geweten dat dat bestond. Ze dacht altijd dat je ofwel het ene, ofwel het andere was. Maar blijkbaar niet dus.

Verhelderend!

De rest van zijn uitleg was echter niet meer bijster interessant en dus sloeg ze weer een pagina om.

Op de volgende bladzijde stond een vrouw, Caroline.

Haar afbeelding bestond uit een klein elfje met lang blond haar in een zwart jurkje en witte engelenvleugels. Er stond dat ze 28 was en ze noemde zichzelf een hedoniste.

OK, dus ze hield van genot, op alle mogelijke manieren.

Verder stond er nog bij dat ze overtuigd hetero was maar tegelijkertijd toch ook wel nieuwsgierig was naar hoe het zou zijn om seks te hebben met een andere vrouw. Misschien zelfs in een triootje.

Ook hield ze er wel van om bekeken te worden terwijl ze ' bezig was'.

Dat fascineerde de Prinses. En het herinnerde haar aan een situatie van nog niet zo lang geleden. Misschien moest ze Caroline eens voorstellen aan Becky, die twee zouden mekaar mooi aanvullen.

Haha. De Prinses lachte om haar eigen gevatheid. Onderaan de pagina stond zoals bij iedereen dezelfde uitnodiging: als je zin had om Caroline verder te leren kennen, mocht je haar altijd een briefje sturen.

De Prinses bladerde nog even door... bedacht dat ze haar eigen introductie voor Het Boek nog moest schrijven en dat het dan tijd was om naar huis te gaan. Het was nog een lange rit en ze was hier nu toch al een hele tijd.

Ze stond op van het bed, liep naar het bureau, zette zich neer en trok een rol perkamentpapier uit de lade.

9 THIS IS ME (Chesney Hawkes)

De Prinses beet op haar lip. Wat kon ze eens schrijven?

Ze besloot gewoon eerlijk te zijn. Nu ja, zo eerlijk als mogelijk natuurlijk.

Want ze ging uiteraard niet vermelden dat ze in het echte leven ook een prinses was. En dat ze nog 18 moest worden. Nee, ze hield wel van de anonimiteit die hier gegarandeerd werd.

Ze dacht nog een paar seconden na en begon toen te schrijven:

Dag iedereen,

Ik ben Assepoester. 22 jaar oud en volledig nieuw hier.

Ik heb weinig, om niet te zeggen géén, ervaring op seksueel gebied en vind het bijgevolg heel erg moeilijk om te zeggen wat ik zou willen. Of fijn zou vinden. Want eerlijk gezegd weet ik dat niet.

Ik ben opgegroeid in een zeer aseksuele omgeving waar er geen ruimte was om hierover te praten. Laat staan dus om het ook te beleven.

Ik ben hetero. Maar wil dat zeggen dat ik absoluut nooit een vrouw zou willen aanraken in de slaapkamer? Nee, ik denk van niet.

Ik denk dat ik het wel leuk vind om vastgebonden te worden. En geblinddoekt.

Daar fantaseer ik toch over.

Maar ik ben er ondertussen al achter dat er hier nog veel meer te ontdekken valt.

En ik besef ook dat mijn 'advertentie' helemaal niet zo cool is als alle andere die ik tot nu toe al heb gelezen. Hopelijk over een tijdje wel...

Ik kijk ernaar uit om iets van jullie te horen, dus stuur me zeker een briefje... en alvast bedankt om me te helpen in mijn zoektocht.

X

Ja, dat moest maar volstaan.

Ze tekende nog vlug een ietwat vollere blonde dame in een Victoriaanse jurk voor het kadertje in de linker bovenhoek en legde de rol perkament toen in het bakje UIT. De correspondentietrol zou die daar wel vinden en zorgen dat ze in Het Boek werd opgenomen.

En nu als de weerlicht naar huis. Ze wilde niet betrappt worden want ze was vast van plan om nog héél vaak hiernaartoe te komen. De Geile Grot had haar helemaal betoverd.

Met een beetje weemoed nam ze afscheid van de prachtige jurk, maakte de halsband los rond haar nek en trok vlug haar eigen kleren terug aan. De dildo die ze gebruikt had, legde ze volgens afspraak in de mand onder het bed en toen was ze klaar. Klaar om te gaan.

Met enige weemoed trok ze de deur van haar kamertje achter zich dicht.

Ze miste dit magische plekje nu al!

10 BACK TO PARADISE (Reckless Love)

Op de terugweg had ze tijd om het hele gebeuren van vanavond te overdenken.

Ze was blij dat ze was geweest, dat sowieso.

Want eerst en vooral was het een enorme geruststelling dat ze helemaal niet zo raar was als dat ze altijd had gedacht. Er waren nog meer mensen zoals zij... Beter nog, een hele grot vol zelfs!

En ten tweede voelde ze zich nu gewoon veel beter. Opgewekter. Alsof het leven weer terug wat zin had gekregen. Ze had zojuist iets teruggevonden... iets waarvan ze eerlijk gezegd niet had geweten dat ze het kwijt was. Zo gauw het kon, zou ze dan ook weer teruggaan naar de Grot, daar was ze van overtuigd.

In de daaropvolgende dagen huppelde de Prinses vrolijk door het kasteel. Ze had gewoonweg een geheime kamer, een geile kamer, in een soort van bijenkorf.

Wie kon dat nu zeggen? Niemand, toch?

Op een middag was ze goedgeluimd Charlie's stal aan het uitmesten, toen Giechel haar kwam opzoeken. Hij floot mee met het deuntje dat de Prinses onbewust had lopen neuriën, om aan te geven dat hij het ook kende. Daarop begon de Prinses luidkeels de tekst van het liedje te zingen terwijl ze Giechels handen vastgreep.

Samen dansten ze doorheen de stallen, schaterlachend en over mekaar buiteland, tot ze allebei compleet buiten adem moesten gaan zitten. Ze zochten een plekje in de schaduw onder de grote eikenboom.

"Het is fijn om je weer te zien lachen, Prinses" zei Giechel plots.

Hij wachtte nog even en vroeg toen aarzelend "Is er iets specifiek gebeurd waardoor je ineens zo vrolijk bent?"

De Prinses lachte een beetje ontwijkend en schudde haar hoofd. Ze was absoluut niet van plan om haar geheim te onthullen, zelfs niet tegen één van haar vrienden.

En dus antwoordde ze "Nee hoor, niks bijzonders" en besloot om snel van onderwerp te veranderen.

“Hoe staat het leven daar bij jullie in de koolmijn?” vroeg ze. Giechel haalde zijn schouders op. “Ach ja... altijd hetzelfde daar hè. Grumpie en Dommel klagen de hele dag dat het werk te zwaar is, Bloosje is te verlegen om een goed gesprek mee te kunnen voeren, en Doc... Tja, Doc is gewoon... Doc. Hij schreeuwt constant wat we moeten doen.”

“Oh, ik hoor het al” zei de Prinses, terwijl ze opstond “Sommige dingen veranderen nooit!”

“Nou Giech, ik moet gaan... ’t is bijna etenstijd. See ya.”

Giechel staarde de Prinses na toen ze terug in de richting van het kasteel liep.

Hij zuchtte. Ze was echt het allermooiste schepsel dat hij ooit had gezien, dacht hij bij zichzelf...daar bestond geen enkele twijfel over.

Een paar dagen later hoorde de Prinses Mathilda toevallig tegen een andere bediende zeggen dat de Koning die namiddag weg zou zijn en dat Mathilda die tijd zou benutten om bij haar zus op bezoek te gaan. Top, dacht de Prinses. Dat betekende dat er zojuist een prachtige kans was ontstaan om terug naar de Grot te gaan. Ze was inmiddels super nieuwsgierig of ze al toegevoegd was aan Het Boek... en of ze misschien al een brief van iemand had ontvangen.

Zodra Mathilda één voet buiten de deur had gezet, rende de Prinses dan ook naar de stallen en zadelde ze Charlie op. De zon scheen en net zoals de vorige keer verschenen de blauwe vlinders alweer om hen de juiste weg te tonen.

Dezelfde trol stond opnieuw aan de ingang van de Grot en in geen tijd stond “Assepoester” terug in haar eigen kleine paradijsje. Haar kleren waren al uit van zodra ze de deur achter zich had gesloten en ze liep vlug naar het kledingrekje, benieuwd naar wat ze er vandaag op zou vinden.

Vooraan hing een korte rode babydoll, voornamelijk uit kant. Heel mooi... en ook heel onthullend.

Daarachter hing een oudroze zijden kimono, bedrukt met kleurrijke Chinese bloemen. De Prinses streek even over de stof en verwonderde zich erover hoe zacht deze aanvoelde.

De derde en laatste optie bleek echter een klein mysterie. Letterlijk. Er hingen schijnbaar enkel wat touwtjes over de hanger.

De Prinses nam hem van het rek en bekeek de outfit wat van dichterbij.

Aaaah, OK, nu snapte ze het. Het was zo'n suggestief touwtjesding met alleen een lapje stof om haar tepels en kruis te bedekken. Wow!

Ze had eigenlijk de kimono willen kiezen, maar nu was het toch verleidelijk... om ineens de vamp te gaan uithangen.

Ze stond nog wat te twifelen over wat ze ging aantrekken... toen haar oog viel op de ENORME stapel papieren in haar IN box.

Oh. Mijn. God.

Ze vergat onmiddellijk waar ze mee bezig was, liep naar het bureau, pakte de hoop brieven en plofte er – volledig naakt – mee neer op haar bed. De muur met daarachter de speelgoedjes gleed weer open maar dat interesseerde de Prinses op dit moment bitter weinig. Haar ogen waren gericht op de stapel brieven die voor haar lag.

Brandend van nieuwsgierigheid nam ze de eerste op en begon te lezen.

Die was van Calvin, 27 jaar, en hij noemde zichzelf een ervaren dom. Hij had al verschillende subs getraind om hem op alle mogelijke manieren te dienen en hij was ervan overtuigd dat zij een perfecte aanvulling zou zijn voor zijn verzameling. En dus stelde hij zich graag kandidaat om haar alles te leren wat ze moest weten om het een man volledig naar zijn zin te maken.

De Prinses wist even niet of ze dit nu gewoon grappig moest vinden... of in en in triest. Want het was duidelijk dat deze man, Calvin, ervan overtuigd was dat een vrouw haar plek ergens aan de voeten van de man was, om deze ten allen tijde te aanbidden en te bedienen. En hoe zat het dan met de noden en verlangens van de vrouw? Daar zei hij helemaal niks over, dat was duidelijk niet belangrijk. En dan dat stuk over 'deel uit maken van zijn verzameling', brrr. Ze moest er niet aan denken! Deze kwam dus sowieso al op het stapeltje NEE terecht.

OK. Op naar de volgende. Dale. 40 en fetishist. Ze had geen idee wat dat nu weer was, maar daar zou ze zo wel weer achter komen. Dale bleek een barbier te zijn van beroep. En hij beschreef in zijn brief uitvoerig hoe hij enorm opgewonden geraakte van het masseren, wassen en knippen van iemands haar. Hij nodigde haar dan ook graag uit in zijn salon... waar hij haar na het fatsoeneren van haar kapsel ook nog wel een andere beurt wou geven. De Prinses viel van de ene verbazing in de andere. Net als ze dacht dat het niet gekker kon, kwam er weer iets nieuws. Maar dus alweer een NEE.

Brendan, 22 verklaarde kort en bondig dat hij graag altijd en overal voor haar klaarstond om haar 'kapot te neuken'. Djezus. Wat was er gebeurd met de ouderwetse manier van een dame het hof te maken, al was het dan maar puur voor de seks?

De Prinses nam de volgende brief en las weer verder... maar tegen de tijd dat ze bij de laatste was aangekomen, realiseerde ze zich dat er geen enkele JA tussen zat. Zelfs geen "misschien"! Had ze haar lat te hoog gelegd? Verwachtte ze hier te veel van? Wou ze iets wat eigenlijk niet bestond?

De Prinses voelde haar tranen branden, maar weigerde om nu te gaan zitten huilen.

Het liep helemaal niet zoals ze had verwacht.

Oh, ze wist wat wel ze wou. Maar 'dat' was er gewoonweg niet. Verdorie.

En ze had zich hier nog zo op verheugd. Om hier met al die gelijkgestemde zielen te kunnen verbinden. Nou, zo gelijkgestemd vond ze ze anders niet.

Maar... hey.

Wacht eens even.

Wie had er ooit gezegd dat ze moest gaan zitten wachten tot 'de juiste' naar haar toe kwam?

Ze kon toch ook zelf op zoek gaan naar een perfecte match in Het Boek...

Natuurlijk!! Waarom had ze dat niet eerder bedacht?

Ze opende het nachtkastje en haalde het zware rode boek eruit.

Nog steeds naakt liep ze ermee naar het bureau en zette zich neer. De komende uren las ze de ene pagina na de andere en ging doorheen alle profielen van de mensen die net als zij in deze gekke Geile Grot zaten. Maar het leek erop dat ze opnieuw een teleurstelling tegemoet ging. Want er was tot nu toe nog niemand die haar al van bij het eerste woord kon boeien.

Ze besloot nog 1 profiel te lezen, en het dan maar op te geven. Je kon nu eenmaal niet altijd winnen, toch?

De laatste pagina behoorde toe aan 'D'Artagnan'. Op de afbeelding zag ze een knappe donkere ridder op een paard en inderdaad, hij beschreef zichzelf als 'de koene ridder op het witte paard'. Hij was 29 en schreef dat het zijn levensmissie was om een mooie jonge vrouw te redden van een gebroken hart, waarna hij haar zou meenemen naar zijn kasteel en ze nog lang en gelukkig zouden leven. Bingo. Dit was exact de spitsvondigheid waar de Prinses naar zocht! Deze man had zich op een creatieve manier gepresenteerd en er werd nergens melding gemaakt van alle standjes die hij met zijn uitverkorene zou willen uitvoeren. Halleluja. Er brak een grote glimlach door op het gezicht van de Prinses en ze greep snel een leeg vel perkament om deze ridder een brief te schrijven:

Geachte heer D'Artagnan,

Aangenaam, mijn naam is Assepoester.

Ik ben het zwarte schaap in mijn familie en mag van hen ook bijna niet naar buiten.

Ik ben altijd aan het werk, maar ze vinden altijd wel weer iets nieuws om over te klagen of om me te bekritisieren. Het is voor hen gewoon nooit goed genoeg.

Daarom vroeg ik mij af of U mij zou kunnen helpen.

Ik zoek nl een prins op een wit paard die er niet voor terugdeinst om mij als een ware held te komen redden. Ik wil hier toch zo graag weg... maar ik kan het niet alleen.

Help!

Met vriendelijke groet,

Assepoester

Ja, dat was perfect. En het gekke was, ergens kon ze zichzelf ook nog wel terugvinden in het verhaaltje dat ze zonet had neergeschreven.... Maar goed, ze was nu al benieuwd naar zijn antwoord!

Er was weer een sprankeltje hoop aan de horizon. Dolenthousiast begon ze te fantaseren over hoe D'Artagnan eruit zou kunnen zien. Het zou mooi zijn als ie iets weg had van de Prins natuurlijk. Of heel veel, dat was zelfs nog beter. Onmiddellijk verscheen er weer dat beeld op haar netvlies van de vorige keer, die fantasie die niet van haarzelf was. Toch zag ze zichzelf weer helder en duidelijk in diezelfde positie...met hèm... de Prins.

Betekende dit dat hij nu op dit moment ook aan hâar dacht? Was dat mogelijk??

Ze rilde. En besepte toen dat ze nog steeds naakt was. Oh, wat zou ze nu graag nog even met zichzelf spelen. Maar ze wist dat ze naar huis moest. Het lezen van die brieven en al die profielen in Het Boek had veel meer tijd in beslag genomen dan ze had verwacht.

De volgende keer, meid, beloofde ze zichzelf. De volgende keer.

II SHE'S GOT A WAY WITH WORDS (Blake Shelton)

Tien lange dagen duurde het, vooraleer ze terug kon gaan naar de Grot.

Waardoor ze nu letterlijk op springen stond. De spanning was om te snijden!

Zodra ze haar paswoord aan de trol aan de ingang had gegeven, stoof ze dan ook langs hem door om naar haar kamer te rennen. Ze had zelfs geen tijd om haar kleren uit te doen bij de deur, ze liep onmiddellijk naar haar bureau. Er lagen 5 brieven in haar bakje.

De eerste. Nee.

De tweede. Ook niet.

Nee. Nee.

Oh, oef... de laatste was van HEM. D'Artagnan.

Ze drukte het papier even tegen haar borst alsof ze zojuist het mooiste geschenk ter wereld had ontvangen. OK, eens even kijken wat hij te zeggen had.

Geachte Mejuffrouw Assepoester,

Zo'n mooie jongedame als u die niet gewaardeerd wordt om wie ze is en wat ze doet, dat kan niet!

Ik begrijp volledig dat u mijn hulp nodig heeft... en dus liggen mijn zwaard en boterhammetjes al klaar om u te komen bevrijden. Maar eh... ja.

Er is echter wel één ieniemienie klein technisch probleempje waarover ik u moet inlichten.

Ziet u, mijn paard is bij de hoefsmid momenteel.

Een grote beurt... alle vier zijn hoefijzers moeten worden vervangen.

Maar hou vol, jongedame, want we komen er echt wel zo spoedig mogelijk aan!

X

Uw held,

D'Artagnan.

Jaaaaaa. Dit was het. Dit was wat ze wou!

Hij sloeg precies de juiste toon aan en had duidelijk hetzelfde gevoel

voor humor als zij.

En ze vond het ook geweldig dat hij nergens met een woord over seks repte. Er lag een grote glimlach op haar gezicht. Nu kon ze zich eindelijk ontspannen.

En even nadenken over wat ze hem terug ging schrijven.

Daarvoor zou het natuurlijk handig zijn als ze zich sexy voelde.

Vrouwelijk. Geil.

Ze kleepte zich langzaam uit en wandelde naar het kledingrek tegen de muur. De oudroze kimono hing er nog steeds op. Net zoals de touwtjes outfit van de vorige keer.

Maar er hing ook iets nieuws tussen.

En dat trok onmiddellijk haar aandacht.

Het was een schitterende body chain. Een aaneenschakeling van dikke melkwitte parels in de vorm van een badpak. Ze trok het aan en voelde zich gelijk een stuk zelfverzekerder. Haar vrouwelijke vormen waren nu bedekt met de prachtigste juwelen, terwijl de rest van haar lichaam gewoon naakt was.

Oh, kon D'Artagnan haar nu maar eens zien...

Dan zou hij niet wachten op dat paard dat bij de hoefsmid was. Nee, dan zou hij zelfs kruipend op zijn blote knieën naar haar toe komen!!

Hmm. Misschien moest ze dat gevoel vasthouden als ze terugschreef.

Ze paradeerde nog een keer door de kamer alsof ze een wereldberoemd model was op de catwalk en liep toen naar het bureau om haar antwoord te formuleren.

Oh mijn held...

Waar blijf je toch??

Ik word elke dag meer en meer vernederd en gekleineerd door mijn boze stiefmoeder en -zussen!!

Ik kan het echt niet meer aan.

Kom me halen, jij stoere ridder...

Mijn dank en dienstbaarheid zullen enorm zijn, daar kun je van op aan.

*Heel veel liefs,
Assepoester*

Ze wist dat ze hem met deze brief exact dáár ging krijgen waar ze hem hebben wilde.

Ze had genoeg boeken gelezen om te weten dat elke man altijd de held wil zijn in het verhaal. Hij zou dan ook in haar aas bijten, daar twijfelde ze niet aan.

Ze sprong op het bed, wachtte tot de muur volledig open was en zocht toen naar wat speelgoed om mee te spelen. Dit keer werd haar blik getrokken naar de zweepjes. Ze nam een donkerbruine lederen van de haak, eentje die er precies zo uitzag als het rijzweepje dat ze gebruikte bij Charlie.

Ze wreef er zachtjes mee in de palm van haar hand en rook de sterke geur van het leer. Vervolgens sloeg ze er hard mee tegen haar dijbeen.

Auw, dat prikte. Maar vreemd genoeg wond het haar ergens ook op. En dus besliste om er zichzelf ook es mee op haar billen te slaan. Hm, nog lekkerder.

Ze sloeg zichzelf nog een paar keer, tot ze het gevoel had dat haar achterwerk in brand stond. Wat haar geiler dan ooit maakte. En dus wilde ze vandaag een grote dildo. Geen tussenmaatje meer, het was 'go big or go home' dag. Ze zag een enorme grote houten vibrator die door het vernis glansde in het licht van de toortsen.

De Prinses vleide zich neer op het bed en begon er zichzelf mee te penetreren. De eerste paar centimeter gingen er vlot in, maar toen begon het toch pijn te doen. Maar dat was ergens ook goed. Ze wilde dat het een beetje pijn deed. Ze nam het zweepje weer ter hand en sloeg zichzelf nog een keertje op haar dij. Dat werkte, ze kon de houten penis weer wat dieper steken. Ze was nu ongeveer halfweg, gokte ze. Maar ze moest duidelijk nog een stuk natter zijn om dat ding er helemaal in te krijgen.

Misschien kon ze...? Nee... dat zou te veel pijn doen. Toch? Hoewel, dat zou ze nooit zeker weten tenzij ze het zou proberen.

Ze hief het zweepje terug omhoog en kletste ermee op haar schaamstreek.

Verdorie, dat deed écht pijn! Maar het was toch ook wel weer lekker.

Ze deed het nog een keer en de vibrator gleed nu als een warm mes door de boter helemaal naar binnen.

Wat voelde dat goed zeg, om zo opgevuld te zijn.

En het beeld van de prins verscheen opnieuw op haar netvlies. Oh, zijn ogen. Ze wenste dat hij nu hier was, dat hij haar kon zien... in deze prachtige outfit en met die grote dildo diep in haar.

Langzaam begon ze er weer mee te bewegen, wat een sopperig geluid veroorzaakte tussen haar benen. Gestraag voerde ze het tempo op en al gauw kromde haar rug om een beginnend orgasme te verwelkomen. In haar verbeelding droeg de Prins nu een ridder outfit en lag zij naakt op zijn schoot, met zijn hand in de lucht, klaar om haar een ferme tik op haar billen te verkopen. En dat beeld in combinatie met nog een laatste keer hard duwen, maakte dat ze schreeuwend klaarkwam terwijl ze haar benen tegen mekaar aandrukte.

Ze snoezelde nog even wat, en genoot lekker na tussen de zijden lakens... tot het tijd was om terug naar het kasteel te gaan.

Ze ruimde snel de kamer op, deed haar eigen kleren terug aan en deponeerde haar brief aan D'Artagnan in het UIT-bakje.

Nog een beetje groggy en compleet in gedachten verzonken liep ze naar de uitgang van de Grot.

Waar ze plots keihard tegen iemand aan botste.

Ze was hier in de gang nog nooit iemand tegengekomen en schrok zich dus wezenloos.

“Wel, wel, wel... wie we hier hebben. Als dat niet ons klein geil prinsesje is.”

Oh God. Die stem herkende ze inmiddels uit duizenden.

Becky. Shit.

De Prinses had daar op dat moment echt geen zin en zei dus botweg

“Ik wou net vertrekken” terwijl ze zich langs Becky door probeerde te wurmen.

Maar Becky greep de Prinses stevig bij de arm en duwde haar ruw tegen de rotswand.

“Je gaat toch héél even naar me luisteren, Assepoes” siste ze “Zie je, volgende week zondagnamiddag heb ik een speciale ‘ladies only’ show gepland met onze loverboy... en ik wil dat jij erbij bent. Als mijn eregaste.”

De Prinses moest er niet aan denken, daar wilde ze absoluut niet bij zijn, en dus zei ze vlug: “Oh jammer, maar dat gaat me helaas niet lukken...”

Maar de heks liet haar niet los en bracht haar gezicht nog wat dichterbij het hare.

Er lag een venijnige blik in Becky haar ogen en ze fluisterde dreigend “Als je ook maar iets geeft om de veiligheid van de Prins... dan zorg je dat je er bent...”

De Prinses wilde vragen wat ze daar in ’s hemelsnaam precies mee bedoelde, maar Becky was al in rook opgegaan. Alsof ze nooit in deze gang was geweest.

De hele weg naar huis piekerde de Prinses over ze zojuist had gehoord.

Ze had totaal geen zin om naar die show te gaan, het deed haar pijn om te zien hoe Becky de Prins in haar macht had. Maar kon ze het risico lopen om niet te gaan?

Ze had geen idee waartoe Becky in staat was en eerlijk gezegd wilde ze dat ook niet weten.

Maar ze wist wél dat ze niet meer met zichzelf zou kunnen leven als de Prins iets overkwam.

Verdorie. Het leek er heel erg op dat ze geen keus had.

En dat wist Becky uiteraard maar al te goed.

12 THE SHOW MUST GO ON (Queen)

Maar het bleef de Prinses de komende dagen wel dwarszitten. Het feit dat Becky haar hand er blijkbaar niet voor omdraaide om de Prins kwaad te doen, als ze haar zin niet kreeg. Ze had steeds gedacht dat Becky die vloek over de Prins had uitgesproken omdat ze echt van hem hield en graag bij hem wilde zijn... maar nu twijfelde ze daar sterk aan.

Mensen waar je echt van houdt, die doe je geen pijn. Maar wat was het dan? Waarom moest Becky per se hém hebben? Er waren toch genoeg andere aantrekkelijke mannen in het koninkrijk en met haar looks kon ze toch iedere kerel krijgen die ze wilde? De Prinses begreep het niet. En al helemaal niet wat zijzelf daar dan mee te maken had.

Want het was voor die gemene heks blijkbaar heel erg belangrijk dat de Prins en de Prinses in dezelfde ruimte aanwezig waren... zodat ze haar verhevenheid tentoon kon stellen? Was dat het?

De Prinses besepte heel goed dat het antwoord op deze vraag waarschijnlijk de sleutel was tot het hele mysterie. Want als ze Becky's ware bedoelingen kende, kon ze beter inschatten wat ze nu moest doen.

De Prinses zuchtte. Ze zou zich nu beter eerst bezighouden met het bedenken van een excuus over waarom ze zondagmiddag weg moest. En als ze heel eerlijk was... was ze misschien toch wel een beetje opgewonden om de Prins terug te zien, al zou het dan waarschijnlijk niet van heel dichtbij zijn. Toch kon ze het gevoel van naderend onheil niet van zich afschudden. Ze wist gewoon dat Becky weer iets van plan was. Dat zogenaamd lief doen van haar ontaardde blijkbaar altijd in iets boosaardigs. De Prinses kon alleen maar hopen dat haar aanwezigheid de klap zou verzachten...voor hém. Want dat ze op die manier aan elkaar gelinkt werden, dat was al wel heel erg duidelijk. Ze begreep alleen niet waarom Becky het plots zo op haar gemunt had... Ze had toch niks te vrezen als haar vloek zo goed werkte?

Ze moest zich in allerlei bochten wringen om uiteindelijk de toestemming te krijgen van haar vader om die zondag te mogen gaan 'studeren bij een vriendin' en ze voelde zich vreselijk dat ze hiervoor moest liegen. Toch verzamelde ze wat boeken om het allemaal 'echt' te laten lijken en vertrok toen met Charlie naar de Geile Grot. De blauwe vlinders waren er ook weer, maar Charlie begon zelf al bepaalde kruispunten te herkennen en dus waren ze er lang niet meer zo op aangewezen.

Ze arriveerden meer dan een uur te vroeg, maar dat was prima. De Prinses was er nl zeker van dat er een brief van D'Artagnan zou zijn voor haar... en ze wilde ook wat tijd hebben om de perfecte outfit uit te kiezen voor dadelijk... in de confrontatie met Becky. Iets in haar binnenste vertelde haar dat ze dat extra tikkeltje zelfvertrouwen nog wel eens nodig zou kunnen hebben.

De trol aan de ingang maakte zoals steeds hetzelfde galante armgebaar van zodra hij haar zag, wat altijd een glimlach op "Assepoester" haar gezicht toverde. Maar dit keer niet. Hij zag een bezorgde frons om haar ogen en ze keek helemaal niet vrolijk. De trol die normaal gesproken nooit een gesprek aanknoopte met de leden van 'zijn' Grot, besloot daarom dit keer een uitzondering te maken. Hij was enorm gesteld geraakt op deze juffrouw, ze was namelijk de enige die altijd even vriendelijk en beleefd was naar hem toe. Iets wat van de andere bezoekers helaas niet gezegd kon worden.

"Gaat alles wel goed met u, Mevrouw?" vroeg hij dus, toen ze langs hem door wou lopen. De Prinses stopte verbaasd. Ze wist helemaal niet dat de trol over een grotere woordenschat dan enkel "paswoord" beschikte. Hij klonk echter gemeend bezorgd en daardoor besloot ze om zijn vraag eerlijk te beantwoorden. "Ik weet het echt niet" zuchtte ze "het zal allemaal afhangen van wat er de komende uren gaat gebeuren. Denk ik". De trol trok verbaasd een wenkbrauw op. "Betekent dat... dat U naar de show gaat, Mevrouw?"

De Prinses knikte "Ja, maar ik wou echt dat het niet hoefde. Ik vrees alleen dat ik geen andere keus heb..." Haar stem brak bij die laatste zin en ze liep snel door. Ze wilde niet dat hij de tranen in haar ogen

zag. De trol liet haar gaan... maar nam zich voor om straks zeker een kijkje te gaan nemen bij die show. Er was hier iets heel erg mis... en hij ging uitvissen wat dat was.

Ondertussen was de Prinses gearriveerd in haar kamer. Ze sloot zachtjes de deur en leunde er even tegenaan... ze moest zichzelf dringend terug bijeenrapen. Eigenlijk zou ze eens goed willen uithuilen nu, maar dat zou moeten wachten. Want ze ging die confrontatie met Becky dadelijk echt niet aan met een rood gezicht en opgezwollen ogen. Nee, ze moest nu vooral sterk zijn. En dus drong ze haar tranen terug. Vooruit meid, rug recht... en nog snel even naar het bureau om te kijken of er post was.

Yes. Er was een brief. Van hem!

Mejuffrouw,

Met veel bravoure kan ik U aankondigen dat de ridderlijke knol en ik inmiddels volledig klaar zijn om ons meesterlijk plan ten uitvoer te brengen. Vannacht - klokslag middernacht - zullen wij u komen schaken, dus zorg dat U klaarstaat. Als tegenprestatie voor mijn heldendaad vraag ik U doch met aandrang om dan niet enkel uw glazen muiltjes aan uw voeten te dragen, maar eveneens uw mooiste jarretelgordel onder die pompeuze jurk van U aan te trekken. U zult namelijk meegegenomen worden naar mijn kerker.

En daar zal ik U aan uw armen en benen vastbinden op mijn keukentafel... en uw jurk lossnijden, met mijn vlijmscherp zwaard.

En wat zal ik genieten van het uitzicht, terwijl U daar bevend en bibberend in uw ondergoed voor me ligt! Niet wetende wat U te wachten staat. En nu denkt U waarschijnlijk dat ik me dan niet lang zal bedenken en U zal bespringen als een wildeman. Oh nee, mijn mooie deerne. Absoluut niet!

Ziet U, ik ben eigenlijk een hele aardige kerel. Iemand die heel graag deelt met zijn vrienden.

Mijn 3 beste vrienden. Athos, Porthos en Aramis. U kent ze denk ik beter als de drie musketiers.

En zij zullen er dus bij zijn, hier in mijn kerker.

Maar ik wil niet dat U bang bent, Mejuffrouw! We hebben nog nooit een jonkvrouw iets tegen haar wil laten doen. Dus als zij... of wij alle vier... enkel naar U mogen kijken, dan is dat ook prima.

Waarmee ik dus bedoel te zeggen dat U beslist wat er verder zal gebeuren. Dus vertel me, Assepoester, WAT MOGEN WIJ MET U DOEN?

D'Artagnan

De Prinses hapte naar lucht. En las de brief opnieuw. Pfoeh. Dit was niet eventjes een versnelling hoger schakelen. Dit was een bom neerleggen en die ook nog eens onmiddellijk laten ontsteken.

Want blijkbaar wilde D'Artagnan nu plots van haar horen wat ze zou doen met vier mannen, hijzelf en de drie musketiers, in één en dezelfde kamer??

Dit had ze in de verste verte niet zien aankomen... en ze kon en wilde er nu ook niet over nadenken. Het was allemaal even te veel, dit. En ze had nu echt wel andere zorgen aan haar hoofd. Becky verscheen terug op haar netvlies... en dus rolde ze de brief terug op en besloot dat ze die straks mee naar huis te nemen. Thuis kon ze hem dan nog eens opnieuw lezen en een antwoord verzinnen.

Nu moest ze zich echter dringend gaan klaarmaken.

Ze liep naar het kledingrek en hoopte dat er iets tussen zou hangen dat haar het nodige zelfvertrouwen zou geven vandaag. Uiteraard hingen er weer allerlei sexy items op het rek. Maar vandaag wilde ze iets klassevol. Iets gesofisticeerd. Want diep vanbinnen voelde ze al aan dat Becky haar vanmiddag wilde vernederen. En daarom moest ze er... gracieus uitzien. Krachtig.

Hoewel ze nog steeds liever ergens in een hoekje zou kruipen om een potje te janken... maar dat kon nu eenmaal niet. Ze moest er stáán. Voor hem.

Oh. Ja. Deze. Deze was perfect. Helemaal achteraan op het rek hing een prachtige lange doorzichtige witte vest, in bohemien stijl. Er zaten figuren in geborduurd en op borsthoogte zaten er aan weerszijden 2 touwtjes om het vest dicht te binden.

Ze zou haar eigen zwarte BH en slip aanhouden en deze witte lange vest erover dragen, dat was een topcombinatie.

Een kwartier later was ze klaar. Ze stapte in een paar witte pumps met hoge hak, fatsoeneerde haar haar en klopte op de muur om aan te geven dat ze naar de show wou.

Nadat ze zich opnieuw had geïdentificeerd als “Assepoester”... gleeed de muur geruisloos open.

En haar mond viel open van verbazing.

Ze stapte in een kleine glazen koker waarin enkel een krukje stond om op te gaan zitten, en zag dat ze omringd werd door honderden van diezelfde glazen kubussen. Ze stonden allemaal naast mekaar in een ronde, het leek wel één grote arena. Sommige hokjes waren leeg maar in de meesten zaten andere vrouwen, net als zij. Jong, oud, dik en dun. Sommigen van hen waren gekleed in mooie en sexy lingerie, anderen in stoere latex pakjes en weer anderen droegen van die grote Victoriaanse corsetjurken, compleet met waaier en pruik. Wel keken ze allemaal vol verwachting dezelfde richting uit, namelijk naar een podium in het midden van de arena.

Op dat podium was het nu nog donker, maar de Prinses kon er wel de vorm van een metalen bedframe ontwaren. Er lag enkel een witte matras op en een klein wit kussen. Naast het bed stond een tafeltje. Daar lagen ook een aantal zaken op, maar ze kon niet zien wat allemaal precies.

Ze had nog een paar minuten de tijd voordat de show zou beginnen, en die had ze wel nodig. Ze keek haar ogen uit. Wat haar echter nog het meest verbaasde, was dat ze nog geen paniekaanval had gekregen in deze krappe ruimte. De Prinses had claustrofobie en zou hier normaal gezien al lang bibberend en bevend naar adem hebben staan snakken. Maar op de één of andere manier was er een goede verluchting in deze kubus en voelde ze zich niet opgesloten. Ze nam plaats op het krukje en keek naar rechts. Daar zat een jong mager meisje met lang bruin haar in een schooluniform. Die voelde dat er iemand naar haar keek en draaide zich om. De Prinses wilde snel wegstijgen, maar het meisje glimlachte geruststellend naar haar en

knipoogde, alsof ze wou zeggen ‘alles komt goed, hoor’. De Prinses knikte vriendelijk terug en keek toen ook nog eens naar links. Die koker was leeg, en bijgevolg donker.

Ze was best onder de indruk van het groot aantal mensen in deze bijenkorf, en dan waren dit blijkbaar alleen nog maar de vrouwen. Natuurlijk had ze aan de dikte van Het Boek wel gezien dat er hier in de Geile Grot een hoop bedrijvigheid was, maar nu ze het hier allemaal zo ‘live’ zag, werd het voor haar pas écht.

De Prinses zat nog diep in haar gedachten verzonken... toen in het midden van de arena tegelijkertijd een hoop toortsen werden aangestoken. Even later kwam Becky als een ware koningin het podium op gewandeld, gekleed in een latex topje, dito minirokje en zwarte glanzende hoge laarzen. Haar lange rode haar hing in golven over haar schouders met hier en daar een speelse krul erin. Nu, het moet gezegd, iedere andere vrouw zou er in deze outfit een beetje goedkoop uitzien. Maar Becky dus niet. Becky straalde als een godin en ze had een levendige blos op haar wangen. Ze glimlachte breed en keek toen naar boven, recht naar de kubus waar de Prinses in zat. Blijkbaar moest ze zich er toch van kunnen vergewissen dat de Prinses aanwezig was. Hun ogen ontmoetten elkaar kort en de Prinses voelde zich direct onpasselijk worden. Hopelijk had Becky dat niet gemerkt, ze mocht nu absoluut geen enkel teken van zwakte vertonen.

Becky opende intussen op het podium haar armen in een groots gebaar en begon te spreken: “Welkom, lustige zussen. Jááá, jullie wisten dit misschien nog niet, maar er zijn vanmiddag alleen maar dames aanwezig op deze show!” De meesten waren hier blijkbaar inderdaad niet van op de hoogte en keken even rond ter bevestiging. “Dat heeft een specifieke reden” ging Becky door “want vandaag wil ik jullie laten zien hoe belangrijk het is om een man, jouw man, te laten weten... én voelen... waar zijn plek is. En dit onmiddellijk vanaf het begin van jullie relatie”.

Op dat moment duwde er iemand de Prins vanaf de zijkant het podium op. Hij droeg enkel een boxershort en hij zag er serieus

gedesoriënteerd uit. De Prinses had nu al medelijden met hem en hield haar hart vast voor wat er verder nog stond te gebeuren.

Becky gaf hem het bevel om op de matras te gaan zitten en liep toen zelfverzekerd naar hem toe. Ze nam zijn gezicht in haar handen en wurmde haar tong vrijpostig in zijn mond. De Prins had natuurlijk al een erectie vanaf het moment dat hij Becky had gezien, maar door die tongzoen stond de voorkant van zijn boxersshort nu ineens wel zeer recht omhoog.

Vervolgens nam Becky iets van de tafel en maakte dat vast rond zijn nek. De Prinses hapte naar adem toen ze besepte wat het was. Het was een hondenhalsband!

Intussen had Becky ook de leiband van de tafel genomen en bevestigde die zeer theatraal aan de halsband. Maar ze was nog niet klaar. Oh nee. Haar handen hadden inmiddels alweer een volgend item van op de tafel vast. Ze fluisterde iets, waarna de Prins zijn mond wagenwijd opende... en Becky het balletje van de mondknevel erin stak om daarna het riempje aan de achterkant van zijn hoofd vast te maken.

Oh God. De maag van de Prinses keerde om.

Het volgende wat ze zag was dat Becky aan de leiband trok en hem beval om op zijn handen en knieën op de vloer te gaan zitten. In enkele luttele seconden had ze deze prachtige mooie man getransformeerd naar een genuïlkorfde hond, die gewillig en braaf aan haar voeten zat te wachten. Becky lachte triomfantelijk en riep toen luid "DIT... lieve dames... is dus de plaats waar een man thuishoort!"

En om die laatste uitspraak nog wat kracht bij te zetten, trok ze nog een keertje aan de leiband en liep – samen met haar 'hond' - een rondje rond het bed.

De Prinses kon het geluid van het applaus niet horen omwille van de geluiddichte cabines, maar ze kon het wel zien. Alle vrouwen rondom haar waren recht gaan staan en lachten en joelden om de stunt die Becky op dit moment uithaalde. De Prinses vond het

echter verachtelijk en het enige wat ze kon denken was: “Oh, ik hoop dat dit haar punt was wat ze wou duidelijk maken en dat het nu voorbij is...”

Maar die hoop verdween al vlug als sneeuw voor de zon. Want Becky had intussen op het podium op de matras geklopt om aan te geven dat haar ‘hond’ op het bed moest springen. Daarop moest hij zijn boxersshort uitdoen en met zijn armen en benen uitgestrekt gaan liggen. Even later verschenen er twee extra dames op het podium... waarvan de ene de Prins zijn handen en de andere de Prins zijn voeten vastbond aan de poten van het bed. Ze trokken de touwen super strak aan en al gauw kon de Prins geen vin meer verroeren. Zodra ze hiermee klaar waren, verdwenen de twee vrouwen ook weer in de coulissen.

De Prinses hoorde in de verte wel dat Becky weer was beginnen praten maar ze luisterde niet. Ze had op dit moment enkel oog voor de Prins die daar vastgebonden lag op het bed. De bal zat nog steeds in zijn mond en de Prinses las de angst in zijn ogen. Dit was niet goed. Dit was zelfs helemaal niet goed. “... is de man van mijn leven, maar ik ben tegen traditionele trouwringen... en dus heb ik iets nieuws uitgevonden.” hoorde ze de rosse heks zeggen.

Daarop nam Becky iets wat op een grote steen leek, van tafel en liet deze aan het publiek zien. Het bleek een ronde metalen broche te zijn waarin een grote letter “B” gekerfd stond. Ze bevestigde de broche op een lange metalen stok en liep toen naar één van de brandende toortsen aan de zijkant van het podium. Ze hield de broche een paar seconden in het vuur en stak deze toen als een trofee in de lucht, terwijl ze zelfverzekerd “Hij is van mij” mimeerde naar de kubus waarin de Prinses zat. Daarna draaide de heks zich om en liep langzaam naar het bed waarop de Prins lag.

De Prinses veerde recht. Ze begreep direct wat Becky van zin was met die steen en van haar daarstraks zo krachtig opgebouwde kalmtte bleef dan ook geen spaan meer heel. De Prinses begon als een bezetene op het glas van haar hokje te kloppen en schreeuwde “Becky!! Nee!!” “Becky! Alsjeblieft... stop!! Doe hem geen pijn!” De

tranen liepen langs haar gezicht en ze bleef op het glas slaan in de hoop dat ze Becky toch van gedachten kon doen veranderen.

Maar Becky zat al geknield bovenop de Prins zijn bovenbenen. Ze hief de stick met de gloeiend hete broche met haar beide handen boven haar hoofd, alsof ze een dolk vasthad... klaar om toe te slaan. De Prins probeerde wanhopig om zich te bewegen... om weg te geraken van dat bed... maar het hielp allemaal niet. Hij zat als een rat in de val.

Becky kende geen genade en ramde de brandende "B" in de Prins zijn schaamhaar. Ze hield het daar enkele seconden op zijn plaats en de Prinses zag hoe de huid van de Prins begon te smeulen. Elke spier van zijn lijf stond gespannen en hij schreeuwde het uit van de pijn, hoewel niemand dat kon natuurlijk horen door de bal in zijn mond. Zijn ogen stonden wild en de tranen op zijn wangen vermengden zich met het angstzweet dat zijn lichaam produceerde.

Intussen was Becky opgestaan en ze lachte kwaadaardig terwijl ze haar werk bewonderde. De Prins lag te trillen, waarschijnlijk van de grote hoeveelheden adrenaline die zijn lichaam er nu doorjaagde om de pijn fysiek aan te kunnen. In de kubus liet de Prinses zich op haar knieën zakken en boog haar hoofd, leunend tegen het glas. Ze was compleet lamgeslagen door Becky's walgelijke vertoning op het podium en ze kon gewoon niet stoppen met huilen.

Toch keek ze verbaasd terug op toen ze hoorde dat Becky zich opnieuw richtte tot het publiek.

"En aangezien mijn puppy toch zo braaf is geweest..." zei ze smalend, gemaakt bezorgd een traan bij de Prins wegvegend, "... heeft hij nu wel een beloning verdiend."

Ze verwijderde de bal uit de Prins zijn mond en trok daarna haar topje en rokje uit. Haar latex laarzen hield ze aan. De vrouwen in de andere glazen hokjes begonnen weer te klappen en te juichen, zag de Prinses. Tja, Becky had nu eenmaal dat effect op mensen ... zeker als ze naakt was.

Becky klom terug op het bed en positioneerde zich nu omgekeerd op handen en knieën bovenop het lichaam van de prins, waarbij ze

ervoor zorgde dat haar poesje vlak boven zijn gezicht terechtkwam. Toen keek ze op, opnieuw recht in het gezicht van de Prinses, en liet haar tong verleidelijk over haar lippen glijden. Daarna liet ze zich zakken op zijn mond en begon expressief te kreunen en te bewegen terwijl ze zijn gezicht bereed.

De Prinses kon het niet meer aanzien, het werd haar allemaal te veel. Ze draaide zich om richting haar kamer en klopte overstuur op de deur. “Laat me hieruit” schreeuwde ze, “alsjeblieft, ik moet hier weg...”

De muur gleed sneller terug open dan ze had verwacht, waardoor ze struikelde en op haar buik de kamer binnenviel. Het kon haar allemaal niet meer schelen en van pure ellende bleef ze snikkend op de grond liggen.

Toen hoorde ze plots een bekende stem die haar troostend toesprak. “Mevrouw...U beseft toch wel dat ze dit speciaal doet om U overstuur te maken”

De Prinses hief haar hoofd op om te kijken wie er bij haar in de kamer was en keek recht in de ogen van de kleine paswoordtrol. Ze knikte kort en snifte: “Dat is haar dan goed gelukt hè.”

De trol tikte even zachtjes op haar hand. “Mevrouw... heksen intimideren alleen maar mensen als ze zelf bang zijn”

De Prinses schudde ongelovig haar hoofd.

“Waarom zou Becky in ’s hemelsnaam bang zijn voor mij, kleine trol? Ik ben maar een simpel meisje. En ik heb helemaal geen toverkracht... of toverspreuken waar ik mijn zin mee kan krijgen, zoals zij.”

“Precies” antwoordde de trol “en dat is net het hele punt. Want wat is het enige dat iedereen ter wereld wil hebben, maar dat niemand zomaar tevoorschijn kan toveren... zelfs heksen niet?”

De Prinses schudde haar hoofd. Ze wist het niet en ze kon ook niet meer helder nadenken.

“Liefde, mijn kind” zei de trol.

“Liefde. En als U degene bent die met hart en ziel van deze man houdt, dan bent U ook de enige die hem kan redden. Van dat

vreselijke leven... met háár.” Hij spuugde dat laatste woord bijna uit. De Prinses knipperde met haar ogen en keek hem hoopvol aan. “Dus... je bedoelt dat IK die vloek zou kunnen verbreken... puur en alleen door... van hem te houden?” De trol knikte, ze had het begrepen.

En voor het eerst sinds lange tijd, voelde de Prinses terug een sprankeltje hoop.

Ze greep zijn kleine handjes vast en smeekte “Vertel me hoe dan, alsjeblieft...”

Maar dit keer schudde de trol zijn hoofd.

“U zal alle antwoorden ontvangen op het moment dat U er klaar voor bent, Mevrouw” zei hij enkel.

13 HUNGRY EYES (Eric Carmen)

Verloren. En hopeloos.

Zo voelde de Prinses zich in de dagen na de show. Al die vreselijke beelden bleven de revue passeren in haar hoofd en ze probeerde steeds maar weer om iets te bedenken... om hém bij haar weg te krijgen. Misschien kon ze 's nachts inbreken in Becky haar huis, hem wakker maken en zeggen dat hij met haar mee moest komen? Maar dat idee verwierp ze meteen weer, want Becky zou uiteraard naast hem liggen en die zou haar nooit met hem laten vertrekken. Of misschien kon ze hem meenemen na zo'n live show in de Grot op zondagmiddag? Maar ook hier zou Becky hem geen seconde uit het oog verliezen, dus hoe ging ze dat dan in 's hemelsnaam klaarspelen??

De Prinses zuchtte en besloot even te gaan wandelen. Het was een mooie dag, de zon scheen maar het was toch nog niet te warm buiten. Als klein meisje was ze al gek op de koninklijke tuinen en haar favoriete plekje daar was bij de grote wilgenboom naast de vijver. Ze hield ervan om met haar rug tegen de dikke stam aan te zitten en te kijken naar de vlinders en de vogels die rondom haar af en aan vlogen.

De Prinses maakte net aanstalten om zich neer te vlijen onder de wilgenboom, toen ze iets hoorde knisperen in haar achter broekzak. Ze voelde eraan en trok het eruit. Het was een opgevouwen stukje perkament. Ohhh, het was de brief van D'Artagnan!

Die was ze compleet vergeten nadat ze de Grot was uitgestormd na die duivelse zondagnamiddag. Ze vouwde de brief open en las hem opnieuw. En dit keer waren er niet alleen vlinders rondom haar, in de takken van de wilgenboom... Want in haar zeer levendige verbeelding zag ze zichzelf nl al liggen... bijna naakt en vastgebonden op de tafel van D'Artagnan, terwijl ze wist dat er nog drie mannen gingen langskomen.

Het verbaasde haar dat ze opeens ook niet meer bang was van het idee, dat de 3 musketiers erbij gingen zijn. En eigenlijk, als ze heel

eerlijk was... wond het haar zelfs op. Ze sloot haar ogen en besloot haar fantasie de vrije loop te laten. D'Artagnan had gezegd dat zij het voor het zeggen had. Hoog tijd dus om uit te zoeken wat het dan precies was, wat ze wou.

OK.

Eerst en vooral wilde ze dat D'Artagnan naar de tafel zou komen, zich voorover zou buigen en haar lippen zachtjes zou beroeren met de zijne. Dat zou bij hen beiden het vuur enorm doen opflakkeren, wat dan uiteindelijk zou resulteren in een passionele tongkus. Dan zou ze hem zachtjes vragen om haar te strelen, en te kussen. Overal. En al die tijd zouden Porthos, Aramis en Athos rond de tafel staan, kijkend naar hen beiden. Ze stelde zich voor hoe D'Artagnan hard aan haar tepels zou zuigen en ze de andere drie mannen ondertussen één voor één bloedgeil in de ogen zou kijken. Ja, dat wilde ze. Ze wilde in het middelpunt van hun belangstelling staan. Eh, liggen dus.

D'Artagnan zou zijn hand tussen haar benen leggen, haar broekje opzij doen en voelen hoe nat ze werd van al die aandacht. En dan zou hij weten dat ze er klaar voor was.

Oh ja... Ze wilde geneukt worden door D'Artagnan... terwijl de rest zou toekijken.

En weet je wat, die mochten zichzelf ondertussen ook wel aftrekken, dat leek haar ook wel leuk.

Ja, dat was perfect. Dit moest ze opschrijven! Ze opende haar ogen, stond op en rende naar het kasteel. Ze had zojuist haar antwoord gevonden.

Een uurtje later zat ze in haar slaapkamer en had ze haar brief aan D'Artagnan klaar. Ze glimlachte.

Want voor het eerst had ze gedurende geruime tijd niet meer aan Becky en de Prins gedacht.

En dat was goed. Heel goed.

Maar het kwam natuurlijk wel allemaal terug... toen ze beseftte dat ze opnieuw naar de Geile Grot toe moest om de brief te gaan afgeven.

Ze stak haar hand in haar achterbroekzak om de brief van D'Artagnan eruit te pakken, zodat ze die veilig in haar slaapkamer

kon opbergen, maar... hey... wat? Hij zat er niet in? Oh help. Dat betekende dat die nog ergens bij de vijver lag! Of dat ze hem ergens onderweg naar het kasteel verloren had...

Verdorie.

Ze moest nu onmiddellijk terug. Gaan zoeken. Want wat als iemand die brief zou vinden? OK, haar naam stond er natuurlijk niet op. Maar je moest geen helderziende zijn om te begrijpen dat zo'n brief een enorm tumult in het kasteel zou veroorzaken. Daar zou dagen- en wekenlang over gespeculeerd worden. De Prinses haastte zich, terwijl ze dezelfde weg terugliep naar de wilgenboom.

Maar de brief was nergens te vinden. Niet onderweg en ook niet bij de vijver. Dus ze kon enkel nog hopen dat de wind de brief ver genoeg weg had geblazen, van het terrein af of misschien zelfs IN het water...

Ze kon zichzelf wel voor het hoofd slaan nu. Waarom was ze in 's hemelsnaam niet wat voorzichtiger geweest?

En alsof dat allemaal nog niet voldoende was, schrok ze zich opnieuw een hoedje toen ze de gang naar haar slaapkamer in liep. Mathilda kwam net uit haar kamer met een overvolle wasmand in haar handen. Oh nee... Mathilda zou toch niet aan haar bureau geweest zijn hè? Want ze was plots niet meer helemaal zeker of ze haar pas geschreven brief aan D'Artagnan wel goed had opgeborgen. Mijn hemel, wat een toestand.

De Prinses voelde hoe het bloed naar haar wangen steeg terwijl ze Thil naderde.

"Oh dag lieverd" glimlachte die enthousiast toen ze de Prinses in het oog kreeg.

"Eh... hallo" stotterde de Prinses.

"Nou... ik ken iemand die straks goed gaat slapen!" knipoogde Mathilda.

"Oh... echt?" De Prinses dacht dat ze door de grond ging zakken.

Mathilda had die brief gelezen en dacht nu waarschijnlijk dat ze een spannend vriendje had ofzo.

"Ja, kindje... Ik heb net verse lakens op je bed gelegd. Dé garantie

voor een goede nachtrust!”

“Oh... eh... ja... natuurlijk...” De Prinses vond haar stem terug. “Dank je wel, Thil. Heel lief van je.”

Waarna ze snel langs haar doorgleed, haar kamer binnen.

Daar zag ze in één oogopslag dat ze de brief voor D'Artagnan blijkbaar toch netjes in haar lade had gelegd. En ze slaakte een grote zucht van opluchting.

14 RUSSIAN ROULETTE (Tone selector)

Een paar dagen later bracht de Prinses de brief naar de Geile Grot... zonder er echter daadwerkelijk naar binnen te gaan. Dat kon ze nog niet. Niet zo snel na... het brandmerkincident.

Ze had de rol perkament buiten aan de trol overhandigd... ze vertrouwde dat kleine ventje inmiddels voor 100% na wat ze samen hadden doorstaan.

De trol had haar gevraagd hoe het nu met haar ging. En daar was ze hem dankbaar voor. Ze kon wel een echte vriend gebruiken in deze hele toestand. Ze had hem dan ook beloofd om snel weer terug te komen.

Wat een paar weken later ook effectief gebeurde.

Langzaam maar zeker begon de Prinses terug tot zichzelf te komen. En inmiddels brandde ze van nieuwsgierigheid of D'Artagnan al geantwoord had op haar erotische fantasie.

Onderweg naar de Grot had ze de temperatuur al voelen stijgen. Haar bloed raasde door haar aderen... en ze voelde hoe ze bruiste van energie.

De trol was blij om haar opnieuw zo opgewekt te zien en toen ze uiteindelijk terug was in haar eigen mooie bijenkamertje, voelde dat aan als thuiskomen.

Ze deed haar kleren uit, wandelde naar het kledingrek en nam gewoon het allereerste item wat ze tegenkwam, de roze kimono, want ze had geen tijd te verliezen. Er lag namelijk een rol perkament in haar IN bakje en ze wilde nu echt weten wat D'Artagnan naar haar had geschreven. Ze sloeg het zachte kamerjasje over haar schouders en rolde het vel perkament open.

Mejuffrouw,

Ik moet eerlijk toegeven dat ik aangenaam verrast was door Uw zeer erotische fantasie waarbij ook mijn drie vrienden aanwezig mochten zijn. Ik had niet verwacht dat U zich al op dit seksueel niveau zou bevinden... chapeau!

Maaarr... natuurlijk zou ik de grote D'Artagnan niet zijn als ik nu niet met een gigantische plottwist zou komen. Want ik denk dat U dan ook wel klaar bent om mee te doen aan een klein fetisj spelletje dat mijn vrienden en ik uitgevonden hebben. En dat spelletje is op 2 dingen gebaseerd, nl op het sprookje van Goudlokje én op het spelletje Russische Roulette.

Bent U al nieuwsgierig? Oh, ik denk van wel. Ja, hè?

OK. Goed.

De naam van ons spelletje is Franse Piklette... en het gaat als volgt:

U ligt zoals steeds vastgebonden op de tafel, met Uw armen en benen gespreid, maar dit keer met één belangrijk verschil: U zult geblinddoekt zijn.

De drie "beren" gaan U dan een voorsmaakje geven van wat U te wachten staat.

Concreet betekent dit dat ze U elk één maal zullen penetreren terwijl ze hun naam zeggen.

Daarna is het aan U om de juiste pik aan de juiste musketier te koppelen.

Ze zullen constant van plaats verwisselen, of soms doen alsof ze gewisseld hebben terwijl het misschien nog steeds dezelfde musketier is die in U zit. Ze zullen blijven doorgaan tot U ze alle 3 in de juiste volgorde kunt benoemen. Wat natuurlijk wel eens heel lang kan duren.

Alles hangt af van de staat van uw zintuigen. Hoe goed kan U vormen en structuren onderscheiden, en hoe goed werkt uw geheugen terwijl U op magische wijze onder handen wordt genomen... Ik kan u alvast verzekeren dat mijn vrienden over een uitstekend uithoudingsvermogen beschikken, dus er staat U sowieso een fantastische ervaring te wachten.

Oh, en ik zou het bijna vergeten... Als U ons spel tot een goed einde weet te brengen, dan zal elk van de drie musketiers zijn eigen superkracht gebruiken om u te laten klaarkomen.

Dus... drie orgasmes als beloning voor een middagje plezier op onze tafel.

Wat denkt U ervan, mijn beminnelijke Assepoester?

Bent U bereid om ons volgend Goudlokje te worden?

Ik kijk alvast uit naar Uw antwoord.

*Voor eeuwig de Uwe,
D'Artagnan*

Verdorie.

Hij deed het opnieuw.

En de Prinses had het ergens wel kunnen weten... dat D'Artagnan het haar niet makkelijk zou maken door gewoon mee te gaan in háár fantasie. Maar dit sloeg weer alles.

Verbouwereerd staarde ze voor zich uit.

Waar het op neerkwam, was dat hij haar vroeg om mee te doen aan... een orgie? Een gang bang? Groepsseks?

Oh... en laten we vooral niet vergeten: geblinddoekt. Ze zou niet eens weten WIE haar neukte.

Het werd de Prinses nu echt allemaal even te veel.

Hier kon ze absoluut niks mee. Het hele idee klonk... bespottelijk.

Weerzinwekkend zelfs. Ja, weerzinwekkend was een beter woord.

Ze zuchtte, pakte een blanco vel perkament uit de lade, doopte ze de schrijfveer in het potje inkt en begon te schrijven:

D'Artagnan,

Het begon allemaal heel erg leuk en aardig tussen ons.

Maar ik merk dat je me steeds weer tegen mijn eigen grenzen aanduwt met je brieven.

En deze laatste heeft me echt keihard met mijn voetjes op de grond gezet.

Ik weet eerlijk gezegd niet hoe ik hierop moet reageren. Dus ik ga erover moeten nadenken, ok?

Ik heb echter wel nog één vraag.

Waarom kom JIJZELF niet voor in jullie zelfbedachte 'raad de pik' spelletje?

De Prinses dropte de brief in het UIT mandje en besloot om rechtstreeks naar huis te gaan. Ze kon zich nu toch niet meer concentreren op .... fysiek genot.

En dat maakte haar triest. Want ze was misschien toch preutser dan ze zelf dacht... aangezien dit schaamteloos voorstel van D'Artagnan haar zo raakte. Ze moest blijkbaar nog veel leren... als dit hetgeen was wat alle mannen eigenlijk wilden?

15 MUSIC (John Miles)

Het hield haar enorm bezig.

Ze zat met heel veel vragen in haar hoofd.

En uiteraard was ze de Prins ook nog niet vergeten.

Ze vroeg zich af waar hij was en wat hij aan het doen was.

Nu ja, niet exact wat hij aan het doen was... want als hij bij Becky was, had ze daar wel een vrij goed idee van... en dat maakte haar nog triester. Ze beseftte inmiddels wel dat zij ergens deel uitmaakte van zijn bevrijding, maar ze kon er niet bij geraken, bij die oplossing.

Het was alsof er zich een gigantische wegversperring in haar hoofd bevond en wat ze ook probeerde, die ging maar niet aan de kant.

Ze besloot dus om nog maar eens te gaan wandelen. Wat frisse lucht zou haar goed doen.

Ze liep net door de grote toegangspoort richting het woud toen ze voetstappen achter zich hoorde. Ze draaide zich om en zag Giechel, die verlegen een beetje heen en weer schuifelde omdat ze hem blijikbaar betrapt had. De Prinses wuifde echter enthousiast en riep: "Ga je mee voor een ommetje, Giechel?"

Onmiddellijk verscheen er een grote glimlach op het gezicht van de kabouter en hij rende snel naar de plek waar de Prinses stond te wachten.

"Hey Giechel" zei ze "Da's lang geleden".

"Ja, ik weet het" antwoordde hij, terwijl hij nog nahijgde van zijn korte spurt, "we hadden een probleem in de mijn, maar dat is nu gelukkig opgelost. Hoe gaat het met jou, Prinses?"

De Prinses had daar niet zo snel een antwoord op, realiseerde ze zich... terwijl ze langzaam verder liepen. Een paar weken geleden was haar leventje nog zo heerlijk probleemloos... en nu... ja, hoe voelde ze zich eigenlijk?

"Tja, Giechel" zuchtte ze uiteindelijk... "Ik weet het niet"

"Soms... wordt het gewoon allemaal wat te veel. Denk ik."

Giechel fronste en keek haar bezorgd aan. Dit klonk niet goed, normaal gesproken was de Prinses altijd lekker vrolijk en uitbundig... Hij dacht even na en vroeg toen: "Weet je wat ik altijd

doe als ik me down of slecht voel?”

De Prinses schudde haar hoofd, ze had geen idee.

“Zingen!” riep hij triomfantelijk. “Ik hou van zingen... de hele dag door. Als ik bijvoorbeeld merk dat de andere dwergen slechtgeluimd zijn in de koolmijn, begin ik gewoon een liedje te neuriën en voor je het weet, zingt iedereen mee uit volle borst en gaat het werk eens zo snel. Echt!” De Prinses kon niet anders dan glimlachen. Het was toch zo schattig hoe Giechel haar probeerde op te beuren. En tot haar grote verrassing begon hij plots te neuriën.

Haar glimlach werd nog groter, want ze herkende de tonen van “Hé-ho”.

En al vlug neuriede ze vrolijk mee.

Om uiteindelijk met z'n tweetjes keihard door het bos te schallen
“Hé-ho, Hé-ho, je krijgt het niet cadeau”

De Prinses had al in tijden niet meer zo gelachen en ze bedankte Giechel dan ook met een dikke knuffel op het einde van hun wandeling.

Misschien moest ze zich inderdaad gewoon wat ontspannen.

Alles ging wel goed komen.

Toch?

16 PIANO MAN (Billy Joel)

Hoe dan ook. De Prins, D'Artagnan, de Grot... Ze zaten allemaal in haar hart.

En dus moest ze terug. Want daar – in haar kamertje – zou ze hopelijk wat antwoorden kunnen vinden. Waarschijnlijk zou er tegen nu ook al een brief moeten zijn van haar koene ridder, betreffende haar twijfels rondom het ‘groepsidee’.

De volgende morgen vertrok ze al vroeg met Charlie, het bos in. De vlinders begeleidden haar weer naar huis. Naar huis ja. De Geile Grot was inmiddels haar thuis geworden. Want het kasteel waar ze in woonde, bleek maar een hol omhulsel te zijn. Haar bed stond er. En haar spullen waren daar. Maar de Grot... dat gezellige plekje waar ze helemaal zichzelf kon zijn, zowel fysiek als mentaal, waar ze zich kon verkleden, spelen én schrijven... over haar verlangens en haar fantasieën, DAAR was ze gelukkig. En vrij. DAAR was ze thuis. En veilig. Nu ja, veilig, zolang Becky niet in de buurt was natuurlijk. Daar moest ze echt dringend eens iets aan gaan doen, dat besepte ze nu wel.

De trol was duidelijk verheugd om “Assepoester” zo snel weer terug te zien, maar de Prinses wilde zo snel mogelijk naar haar kamer. OK, er was een brief. Ze slaakte een zucht van opluchting. Maar ow. Wacht eens even. Toen ze de rol perkament openvouwde zag ze direct een ander handschrift. Euh? Dit was helemaal geen brief van D'Artagnan??

Maar... hoe? Wat? Waarom had hij haar niet geantwoord? Het was inmiddels meer dan tien dagen geleden dat ze hier nog was geweest, dus hij had inmiddels meer dan genoeg tijd gehad om iets terug te schrijven. Was hij teleurgesteld in haar? Dat ze niet onmiddellijk toehapte om Goudlokje te zijn in zijn rare roulette fantasie? Was dat het?

De Prinses begreep het niet. Ze had zich zo veilig gevoeld bij D'Artagnan. Ze had dan ook aangenomen dat hij zou terugschrijven

dat het niet erg was dat ze twijfelde en dat ze alle tijd van de wereld moest nemen om erover na te denken. Dat het OK was om te wennen aan nieuwe dingen.

En nu liet hij haar dus gewoon in de steek? Zonder enige uitleg?

Ze voelde tranen opkomen, maar ze drong ze direct terug.

Die man was geen traan van haar waard!

Wie dacht hij in 's hemelsnaam wel dat hij was?

Ze concentreerde zich dan maar op de brief in haar hand en begon te lezen:

Beste Assepoester,

Ik ben de Pianist. Letterlijk. Want dat is ook mijn beroep.

Ik speel piano, overal waar ik kan. Dat kan in een klein cafeetje zijn, maar ook op grote feesten en ik heb ook al mogen optreden voor verschillende koninklijke families. Bij mij stroomt er dus geen bloed door mijn aderen... maar wel muziek!

Ik ben onlangs 30 geworden en dat heeft me wel aan het denken gezet. Ik zou namelijk graag een vrouw vinden om dit mooie leven mee te delen. Oh, en mooi is het absoluut. Geloof me! Ik ben altijd onderweg, op zoek naar nieuwe plekken en nieuwe avonturen. En ik vind het heerlijk om nieuwe mensen te ontmoeten en mijn horizon te verruimen.

Maar nu ben ik dus op zoek naar die ene.

Het ultieme maatje om diepzinnige gesprekken mee te voeren... en natuurlijk ook om allerlei lijflijk genot mee te beleven.

Dus dametje... vertel eens, ben jij een avontuurlijk meisje?

X de Pianist

Dit moest een geschenk uit de hemel zijn, dat kon niet anders.

Want net nu ze alle mannen voorgoed uit haar leven wou gaan bannen, was hier opeens deze... Pianist? Op slag was ze de hele toestand met D'Artagnan vergeten.

Heel haar leven droomde ze al van weglopen. Weglopen met een kunstenaar om samen de wereld verkennen, waarbij elke dag een

nieuwe blanco pagina zou zijn die ze samen konden volschrijven met de gekste avonturen.

Tot nu toe had ze echter altijd opgesloten gezeten in het kasteel. Afgeschermd van wat haar vader altijd 'de grote boze wereld' noemde. Maar het was niet omdat hij nooit zijn kantoor uit kwam, dat zij ook zo moest zijn. Integendeel... ze had dringend nood aan wat spanning en wat leven in de brouwerij!

Ze had die drang naar vrijheid waarschijnlijk geërfd van haar moeder, maar ze was te klein geweest om zich haar nog te kunnen herinneren. En heel de entourage in het kasteel, waaronder zelfs haar eigen vader, hadden altijd heel erg geheimzinnig gedaan omtrent de dood van haar moeder. Ze had het gevoel dat er iets was wat men haar niet wilde vertellen.

Zo ging het nu al heel haar leven. Iedereen leek maar te denken dat de Prinses beschermd moest worden. Maar tegen wat dan?

Ze besloot te stoppen met de dingen te overdenken en direct iets terug te schrijven naar de Pianist. En niet alleen omdat ze nieuwsgierig was naar hem. Maar ook om een beetje zoete wraak te nemen op die neprijder met zijn witte paard.

Hey Pianist,

Dank je wel voor je brief. Aangenaam om kennis met je te maken!

Ik ben dus inderdaad Assepoester en ben net 22 geworden.

Ik woon bij mijn stiefmoeder en -zussen op de boerderij en ben eigenlijk altijd aan het werk. Ik kom dus ook niet veel buiten. Toch verlangt heel mijn hart naar prachtige verlaten stranden, onontdekte steden en de buitengewone mooie natuur overal ter wereld. Dus ja... neem me mee, alsjeblieft!

Oh, en ik ben ook echt gek op muziek! Ik kan niet wachten om je te horen spelen.

X

Ja, dat was een prima antwoord.

En wat een geweldig toeval dat ze direct een waardige vervanger voor D'Artagnan had gevonden!

De Prinses trok haar kleren uit en ging op het bed liggen. De muur boven het bed schoof weer geruisloos open, maar dit keer voelde ze er weinig voor om speeltjes te gebruiken.

Ze begon zichzelf langzaam te strelen. Haar nek, haar borsten, buik...

En daar waren ze weer.

Beelden in haar hoofd... die niet van haar waren.

Maar ze begon te voelen, te begrijpen dat het die van HEM waren.

Van de Prins.

HIJ kon op de één of andere manier zijn fantasieën naar haar 'versturen'? Ze op haar netvlies projecteren?

Het was nu wel duidelijk dat er op die regenachtige avond in Becky haar huis iets bijzonders was voorgevallen, toen zij en de Prins elkaar diep in de ogen hadden gekeken.

Want ze waren nu blijkbaar op de één of andere manier telepathisch met elkaar verbonden.

En die verbinding werd sterker telkens als ze toefag aan haar vleselijke verlangens.

Het was alsof de Prins haar beter kon bereiken als ze geil was?

En nu ze dat beseftte, wist ze ook dat ze niet meer bang hoefde te zijn.

Eigenlijk vond ze het zelfs best leuk! Zijn fantasieën intrigeerden haar enorm, aangezien er scènes tussen zaten die totaal nieuw voor haar waren... De Prins had duidelijk al veel ervaring op dat gebied en ze genoot van elk plezierritje waar hij haar mee verraste.

Toch waren de beelden die ze vandaag ontving... anders. Het voelde alsof hij haar iets wilde vertellen? En dringend ook nog.

Ze zag zichzelf rondlopen op een sjiek feest. Ze droeg een elegante lange zwarte kokerjurk en zag er werkelijk fantastisch uit. Haar kapsel was professioneel gestyled en ze droeg zelfs make-up.

Met een glas champagne in haar handen stond ze met iemand te praten.

Ze voelde dat hij er ook was, de Prins, op hetzelfde feest. Maar hij kon niet naar haar toekomen... want niemand mocht weten dat ze elkaar kenden? Toch voelde ze zijn ogen constant op haar gericht, bij elke stap die ze zette. Hij hield haar in de gaten. Als een leeuw die wacht om zijn prooi te verslinden. Opeens ontmoetten hun ogen elkaar toch in de mensenmassa, en de Prins maakte een hoofdbeweging dat ze naar het toilet moest gaan.

Toen ze daar aankwam en de deurklink naar beneden duwde, voelde ze hoe hij haar langs achteren rond haar middel vastgreep. Hij duwde haar zacht maar vastberaden naar binnen en deed daarna onmiddellijk de deur op slot. Om dan in één beweging haar jurk naar beneden te trekken, zodat die nu als een hoopje stof aan haar voeten lag. Het volgende beeld dat hij haar toezond, was wat hij nu vanuit zijn oogpunt kon zien. Hoe zij er uitzag. Wat ze aanhad. Oh. Mijn. God.

Haar hand verdween als vanzelf tussen haar benen – daar op het bed in haar kamertje in de Grot.

De Prinses had nooit gedacht dat ze van DAT geil zou worden, maar ze was het wel.

Oh ja, ze was het zeker. Ze wreef als een bezetene over haar clitoris, want ze had NU een orgasme nodig. Hij bleef het beeld van haar in die halfnaakte outfit ook sturen, en het was alsof ze hem hoorde zeggen: “Kijk naar jezelf, kijk hoe mooi je bent. Zie je wat ik zie en hoe gek je me hiermee maakt?” Haar vingers bewogen nu in sneltreinvaart en al gauw schreeuwde ze het uit toen een gigantisch orgasme zich meester van haar maakte. Hoe wist de Prins in 's hemelsnaam dat ze dit wel zag zitten? Want het was op zich wel een risico, wat hij genomen had, door haar dit te sturen... Tot nu toe was ze DIT in ieder geval nog niet veel tegengekomen, tussen alle profielen in Het Boek.

Ze bleef nog een half uurtje, ruimde wat op en legde haar brief aan de Pianist in het UIT-bakje. Terwijl ze naar buiten liep, bleef 'de outfit' echter in haar blikveld hangen. HIJ wou blijkbaar dat ze eraan bleef denken? En dus probeerde ze hem telepathisch te sturen dat het OK was, dat ze ervan had genoten. Maar het beeld bleef maar

terugkomen. Zijzelf. Daar in dat toilet.
Ze begreep het niet.
Wat, liefje, wat bedoel je toch??

17 STAND MY GROUND (Within Temptation)

Pas de volgende morgen, toen ze wakker werd, snapte ze het ineens. De Prins probeerde haar duidelijk te maken wat ze nodig had.

Om van Becky af te komen.

Ze moest naar de Geile Grot! Vandaag nog.

Want ze wist natuurlijk niet exact hoeveel tijd ze nog had en het moest er wel zijn op het moment dat ze het nodig had.

Ze mompelde een vaag excuus naar Mathilda en zette onmiddellijk koers naar de koninklijke stallen om Charlie op te zadelen. Net voordat ze daar naar binnen wilde gaan, zag ze Grumpie wegduiken bij de voordeur van het kabouterhuisje. Wat raar dat hij vandaag niet in de koolmijn is, dacht ze nog, maar ze besteedde er verder geen aandacht aan, want ze had haast.

Er vormde zich namelijk een plan in haar hoofd en dat werd helderder met de minuut. Wat goed was. Want dit kon best wel eens gaan werken. Correctie, het MOEST gewoon gaan werken. Want zolang de Prins wel nog de mentale kracht had om de Prinses te 'bereiken', was er hoop.

En zolang er hoop was, moest ze ervoor blijven gaan.

“Assepoester” was dus super gehaast en excuseerde zich bij de trol dat ze vandaag opnieuw geen tijd had voor een praatje. Ze rende naar haar kamer en liep linea recta door naar het bureau. Maar daar werd ze even van haar à propos gebracht... want er lag al een brief in haar IN-vakje. Wow. Dat was snel! Nieuwsgierig verwijderde ze het rode lint en rolde het vel open:

Dag Assepoester,

Wat geweldig om te lezen dat je zo'n avontuurlijke ziel bent. Zeker gezien het feit dat je nog niet op erg veel plaatsen bent geweest. Dat vertelt me dat je een enorme verbeeldingskracht hebt en dat je snakt naar nieuwe ervaringen.

Ik ga je 'sollicitatie' dan ook zeker verder in overweging nemen.

Maar... om mijn perfecte reismaatje te zijn, moeten we ook op seksueel gebied

perfect bij elkaar passen. En dus zou ik je willen vragen om mij jouw grootste onvervulde fantasie te sturen tot in de kleinste details. Op die manier kan ik tot een correcte beoordeling komen... of we een 'match made in heaven' zijn. Alvast bedankt en hopelijk tot snel

X

De Pianist

De Prinses schudde ongelovig haar hoofd na het lezen van deze brief. OK, ze had wel geweten dat het op een keer wel weer eens over seks zou moeten gaan.

Maar ergens had ze gehoopt dat deze man anders was. Dat hij de tijd zou nemen om haar eerst te leren kennen. Dat dit allemaal langzaam opgebouwd zou kunnen worden.

Maar hij bleek net als al de rest te zijn. En ze voelde dat ze boos werd.

Waarom moest zij altijd háár fantasieën opschrijven naar die mannen toe? Wie dachten ze verdorie wel dat ze waren? Ze had er schoon genoeg van, om altijd maar te moeten gehoorzamen en dan uiteindelijk nog degene te zijn die met een gebroken hart achterblijft...

Plots vastbesloten nam ze een blanco vel perkament en begon te schrijven:

'Meneer' de Pianist,

Je denkt nu waarschijnlijk dat ik enorm geflatteerd ben door je besluit om mijn sollicitatie verder te overwegen. Awel, denk dan nog maar eens opnieuw, want dat ben ik absoluut niet.

Als jij dit zo graag wil, als je MIJ zo graag wil, dan mag jij jouw grootste fantasie eens gaan opschrijven.

En dan zal IK wel beslissen of jij bij mij past.

Dat gaat véél beter zijn.

Wat zeg ik, dat is dé oplossing gewoon.

Ja, dat was voldoende. Meer dan voldoende.

Ze rekende er niet op dat ze hier nog een antwoord op zou krijgen - dit type man hield er niet van als ze op hun plek werden gezet, dat wist ze maar al te goed - maar dat kon haar eerlijk gezegd ook geen donder meer schelen.

Ze nam nog een ander blanco vel en noteerde haar bestelling.

Het item dat ze nodig had voor de uitvoering van haar meesterlijke plan.

Want door alles wat er op dit moment gaande was in haar leven, o.a. met D'Artagnan en de Pianist, zag ze nu ook in dat er eigenlijk maar 1 man was die voldeed aan al haar normen. Dat had ze al die tijd ergens diep vanbinnen ook wel geweten... maar nu was het opeens glashelder.

Ik kom je halen, mijn lieve Prins.

Alles komt goed.

Ik beloof het.

18 ROLLERCOASTER (Danny Vera)

De weken vlogen voorbij.

En de Prinses had er even geen nood aan om naar de Geile Grot te gaan.

Ze was er zeker van dat de Pianist het inmiddels wel opgegeven zou hebben... en dat haar bestelling zou klaarliggen als ze er de volgende keer was.

Alles zou vanzelf wel in orde komen. Daar geloofde ze in.

Op een dag, toen ze een boek zat te lezen onder 'haar' wilgenboom, kwam Grumpie bij haar zitten. "Oh hoi Grumpie" begroette de Prinses hem verrast. "Alles goed met jou?"

"Bwah..." was zijn antwoord. "Doc beult ons nog elke dag verschrikkelijk af in de mijn. Maar voor de rest, bwah ja, alles goed, denk ik".

Het bleef even stil en toen zei hij: "Ik zie je niet meer weggrijden met Charlie de laatste tijd... doe je geen uitstapjes meer, Prinses?"

De Prinses was een beetje verbaasd dat hij daarnaar vroeg, maar besloot er zich met een grapje vanaf te maken. "Goh," lachte ze "Ik wist niet dat ik zo in de gaten gehouden werd, Grumps" en ze stootte hem eens vriendelijk tegen zijn elleboog.

"Misschien wel meer dan je denkt" klonk het ineens naast haar.

De Prinses was een beetje geschrokken van de grimmige toon die ze hoorde in die laatste zin, maar toen ze hem aankeek, glimlachte hij breed en dus besloot ze dat ze het zich waarschijnlijk verbeeld had en liet ze het er verder bij.

Een paar dagen later werd ze verfrist en energiek wakker, en ze voelde het direct.

Het was terug. De nood. Het verlangen. Het vuur.

En er was maar één plaats in de hele wereld waar ze dat vuur kon doven.

Ze verzon een nieuwe studienamiddag met haar vriendin en stoof met Charlie het woud in.

In geen tijd was ze bij de Grot. De trol was verheugd om haar terug te zien. “Zo fijn dat je er weer bent, Assepoester” zei hij terwijl hij haar binnenliet. De Prinses was vandaag niet gehaast en maakte graag tijd voor een praatje met haar kleine vriend. Maar blijkbaar was er in haar afwezigheid echter niet veel bijzonders gebeurd en dus stond ze een paar minuten later toch alweer in haar dierbare kamertje.

Het eerste wat ze zag toen ze binnenkwam, was het ding wat ze besteld had. Het lag klaar op haar bureau. En het maakte indruk op haar, dat kon ze niet ontkennen. Want het was leuk om erover te fantaseren... maar om het hier zo levensecht voor zich te zien liggen, dat deed toch echt iets met haar. Aan de ene kant maakte het haar eigenlijk een beetje bang. Ze zou wel diep moeten gaan, de eerste keer dat ze het zou dragen. Maar aan de andere kant was het ook gewoon een prachtig ding. Pure schoonheid.

Het verbaasde haar hoeveel emoties er nu bij haar aan de oppervlakte kwamen. Maar de belangrijkste was toch wel dat het haar zo geil als boter maakte. Hemeltjelijf.

Wat haar echter nog meer verbaasde, was het feit dat er een brief in haar IN-bakje lag.

Had de Pianist toch nog teruggeschreven? Wat vreemd! Maar nu was ze wel uiterst nieuwsgierig natuurlijk.

Waaw Assepoester,

Wat heeft jouw brief me opgewonden, zeg!

Al die tijd heb ik namelijk gedacht dat ik op zoek was naar een onderdanig meisje dat mij in al mijn noden kon voorzien. Maar nu denk ik... dat ik misschien wel net het tegenovergestelde nodig heb: een vrouw die mij de baas kan. En me vertelt wat ik moet doen.

Ik heb al zitten fantaseren, over hoe dat zou zijn.

Hoe je op je troon zou zitten, gekleed in een latex pakje en met je zweep in de aanslag.

Hoe je me zou bevelen om al mijn kleren uit te doen.

Hoe je me zou laten knielen en verbieden om je in je ogen te kijken.

Hoe je mijn handen achter mijn rug zou vastbinden.

Hoe je me zou slaan.

Schoppen.

Vernederen.

En bespugen.

Hoe mijn pik steeds stijver zou worden, door elke slag en stoot van jou.

Ja, ik ben op dit moment ook hard.... bij de gedachte volledig overgeleverd te zijn aan jou.

Oh God. Dit was NIET wat de Prinses bedoeld had toen ze naar zijn ultieme fantasie had gevraagd.

Helemaal niet! Dit soort dingen wilde ze helemaal niet. En al zeker niet met de grote dosis geweld die hij daar blijkbaar bij nodig had.

Het was nu wel duidelijk dat het ook met deze man absoluut niks ging worden. Wat ze heel erg jammer vond... want het was opnieuw zo veelbelovend begonnen.

Dus daar had ze het dan ook bij moeten laten.

MAAR... er was ergens een piepklein stemmetje in haar hoofd dat zei: "Ach kom, speel het spelletje nog even mee. Kijk gewoon hoe ver je met die Pianist kan gaan. Het is allemaal volledig anoniem en een lolletje kan toch geen kwaad? Bovendien is het ook nog eens dé ideale manier om wraak te nemen op D'Artagnan. Want er zijn genoeg mannen om mee te spelen, toch?"

Ze nam de schrijfveer, doopte hem in het potje inkt en begon te schrijven:

Pianoslaaf,

Wat ben je gehoorzaam geweest door mij jouw diepste en donkerste verlangens te schrijven.

Gefeliciteerd, want nu ligt jouw sollicitatieformulier dus bovenaan mijn stapel! Helaas moet ik je informeren dat een goede slaaf wel wat pijn kunnen doorstaan om zijn meesteres te behagen. Dus ik hoop dat je daar klaar voor bent.

Want ik ga je naakt op je rug op de vloer laten liggen. Je handen zijn nog steeds vastgebonden op je rug, dus comfortabel zal het absoluut niet zijn. Daarna zal ik

meerdere kaarsen aansteken. En dan wil ik de paniek al in je ogen zien. Oh ja, je wéét dat het pijn gaat doen. Elk stukje van je lichaam zal uiteindelijk bedekt zijn met hard kaarsvet. Ik wil je horen schreeuwen... Ik wil dat je me smeekt om te stoppen. En al die tijd zal ik geen sikkepit medelijden met je hebben. Want je bent gewoon een waardeloze loser. En een huilebalk. Wat ik je zal blijven vertellen ook.

En jouw kleine pikje gaat zo inderdaad zo f***ing hard zijn.

Maar niemand gaat je uit je lijden verlossen, onthoud dat goed.

Het enige wat ik MISSCHIEN nog zal toestaan, is dat je huilend mag toekijken hoe ik mezelf naar een gigantisch hoogtepunt breng. Dat zullen we dan wel zien.

Brrr. De Prinses voelde zich letterlijk misselijk nadat ze dit alles had opgeschreven.

Ze had frisse lucht nodig. Ja, ze was best geil geweest toen ze hier aankwam. Maar dat was nu voorbij. Ze wilde hier weg. Zo snel mogelijk. Ze gooide de brief in haar UIT-bakje en vertrok.

19 POKER FACE (Lady Gaga)

Eenmaal terug thuis, verdween de hele toestand rond de briefwisseling met de Pianist gelukkig snel naar de achtergrond. Over een week vond er namelijk een groot feest plaats in het kasteel. Haar vader, de Koning, zou dan 65 worden en hij had alle inwoners van zijn koninkrijk uitgenodigd voor een volksfeest in de Koninklijke Tuinen.

De voorbereidingen waren al in volle gang. Er werd een tent opgezet met daarin een groot podium voor de muzikanten die het feest zouden opluisteren met vrolijke muziek. Ook werd er hard gewerkt aan een prachtig houten carrousel voor de kinderen en zouden diverse volksspelen beoefend kunnen worden die dag. Mathilda en de andere dienstmeiden stonden in voor de catering en waren druk in de weer met boodschappen doen en de hapjes voor te bereiden. De Prinses vond het fantastisch, al die bedrijvigheid rondom het kasteel en ze bood bij elk werkgroepje enthousiast haar hulp aan. Toch werd ze overal beleefd afgewimpeld, wat haar eerlijk gezegd niet verbaasde. Iedereen was bang voor haar vader, die al sinds jaar en dag verkondigde dat al zijn afgezanten ten allen tijde bediend moesten worden en nooit zelf een vinger mochten uitsteken, omdat dat nu eenmaal hun geboorterecht was. De Prinses vond dit de grootste onzin die ze ooit gehoord had, maar uiteraard gehoorzaamden alle bedienden haar vader blindelings en dus liep ze maar wat doelloos rond over het terrein.

Ze wandelde de grote tent binnen, waar de zeven dwergen net bezig waren om de decoratie op te hangen. Giechel zwaaide enthousiast van op zijn trapladder, waarop hij met een vlaggenlijn in zijn handen stond. De Prinses liep naar hem toe en complimenteerde hem over de versieringen die er al hingen. Giechel knikte en zei toen "Bedankt Prinses. Maar ik zou er toch goed geld voor betalen om nu op een verlaten strand te liggen, hoor..."

De Prinses kreeg weer even dat rare gevoel dat er hier iets niet helemaal in de haak was, maar ze zette het gauw weer van zich af en liep terug naar buiten.

Het was warm vandaag. De zon brandde en ze voelde een druppel zweet langs haar ruggengraat naar beneden glijden. Ze besloot dan maar om haar badpak te gaan aandoen in het kasteel en in de vijver te gaan zwemmen.

Twintig minuutjes later was ze onderweg met een grote handdoek over haar schouders.

Op een gegeven moment moest ze zichzelf echter wel eventjes tot kalmte aanmanen, want ze had steeds het gevoel dat ze gevolgd werd, maar als ze dan omkeek, bleek er toch niemand te zijn.

Ze spreidde haar handdoek uit in de schaduw van de wilgenboom en waadde daarna voorzichtig het koude water in. Ze rilde, het water was ijskoud, maar dat was een welkome verademing in deze hitte en dus ging zeer steeds een beetje verder in tot ze er tot haar schouders in stond.

Opnieuw hoorde ze dichtbij een takje breken en dus keek ze geschrokken achterom naar de oever. Toch was er weer niemand te bekennen. Ze bleef nog een half uurtje in het water en ging toen op haar handdoek liggen om op te drogen.

Ze moest weggedommeld zijn... want het volgende wat ze zich herinnerde was dat ze wakker werd met het gevoel alsof er iemand naast haar zat.

Wat ook effectief zo bleek te zijn en ze schreeuwde het dan ook uit van verbazing.

Het was Grumpie!

En hij zat daar maar gewoon, in kleermakerszit op haar handdoek, aan haar voeteneinde. Te staren. Naar haar lichaam.

Oh help, ze had alleen maar een badpak aan!

Ze greep snel naar haar kleren en hield die als een harnas beschermend voor haar borst.

“Grumpie”, hijgde ze, “wat doe je hier?”

Aanvankelijk zei hij niks. En de koude uitdrukking op zijn gezicht maakte haar bang.

Er was hier iets helemaal niet pluis. Een akelig voorgevoel be kroop haar.

En helaas kreeg ze gelijk.

Want de daaropvolgende conversatie zou ze nooit van haar leven nog vergeten.

“Stil maar” gromde Grumpie. “Anders ben je toch ook niet zo verlegen om in je ondergoed rond te lopen. Of is dat alleen maar zo als je onder de grond bent?”

Er begon bij de Prinses iets te dagen, maar echt goed drong het allemaal nog niet door. En dat maakte Grumpie ongeduldig. Hij wilde haar blijkbaar iets duidelijk maken.

En dus besloot hij er nog een schepje bovenop te doen.

“Je zou echt wat voorzichtiger moeten zijn, Prinses. Voor hetzelfde geld had ik je handen op je rug vastgebonden terwijl je lag te slapen...”

De Prinses werd nu heel erg ongemakkelijk. Want dit kon niet.

Dit kon hij niet weten. Dit gebeurde niet echt. Hij was gewoon aan het bluffen. Toch?

Zolang ze maar niet antwoordde op zijn bizarre uitspraken, was er niks aan de hand. Ze moest gewoon blijven ademen en geloven dat dit allemaal puur toeval was.

Wat Grumpie er toe aanzette om dan maar de ultieme bom te droppen.

“En wie weet... had ik je zelfs heel erg pijn kunnen doen door je ook nog overal te besprenkelen met heet kaarsvet.”

Blinde paniek. Dat was wat de Prinses op dat moment overviel.

Ze was gewoon compleet in shock. En kon zich niet meer bewegen. Laat staan praten.

Grumpie had inmiddels door dat het kwartje eindelijk was gevallen bij haar en stond langzaam op. Hij keek haar nog één keer

misprijzend aan en wandelde toen vrolijk neuriënd bij haar weg, terug naar het kasteel. En hij neuriede “Hé-ho”.

Nee.

Nee.

Dit kon niet waar zijn!

Dit kon niet gebeuren. Niet bij haar!

Ze was ZO voorzichtig geweest...

Maar alle puzzelstukjes vielen nu wel razendsnel op hun plek.

Giechel en Grumpie hadden dit samen beraamd. Ze hadden hoogstwaarschijnlijk de brief van D’Artagnan gevonden, diegene die ze was kwijtgeraakt aan de vijver. En hadden haar toen de eerstvolgende keer gevolgd tot aan de Grot. De Prinses kon enkel maar raden hoe ze daar naar binnen waren geraakt, maar het moest hen op de één of andere manier gelukt zijn. Want vanaf toen was ineens de Pianist ten tonele verschenen. En wat hadden ze handig gebruik gemaakt van alle informatie die ze hadden over het persoonlijk leven van de Prinses. Hoe gek ze was op muziek. Hoe ze droomde van een knappe kerel die haar romantisch zou komen ontvoeren uit het kasteel... om dan samen op reis te gaan, naar verre oorden. Plots begreep ze alle rare vragen en opmerkingen van die twee... De verwijzingen naar het verlaten strand, haar op het idee brengen van het neuriën van liedjes, de ‘misschien weet ik wel meer dan je denkt, Prinses’... Alles was nu glashelder.

Verdomme! Ze was er met open ogen ingetuind, als een argeloos dom wicht.

God, wat schaamde ze zich! Want ze had zich ook door hen laten verleiden om dingen neer te schrijven die helemaal niet bij haar pasten. Dingen die ze nooit of te nooit in het echt zou willen proberen.

Hoe langer ze erover nadacht, hoe onpasselijker ze zich voelde.

Want dit was zó gemeen, zo wreed...

Ze had altijd gedacht dat Giechel en Grumpie haar vrienden waren.

Maar al die tijd hadden ze poeslief in haar gezicht gedaan en waren ze achter haar rug bezig met dit... dit duivels plan om al haar geheimen en fantasieën te weten komen.

En het was dan misschien niet fysiek gebeurd... maar ze voelde zich wel verkracht.

Vernederd. Tot op het bot.

Dit was verraad. In de hoogste graad. Duizend messen in één keer in haar rug.

En de Prinses vroeg zich af waar ze dit in 's hemelsnaam aan verdiend had. Ze had hen toch nooit iets in de weg gelegd? Ze had net altijd geprobeerd om er voor hen te zijn, als ze een luisterend oor nodig hadden.

Had ze die onnozele verliefdheid van Giechel misschien dan toch fout ingeschat? Want ze herinnerde zich plots wel dat het zijn muts was die ze zag op de avond dat Mathilda met de soep op haar kamer was. Was hij haar toen al aan het bespioneren? Djezus.

Ze zat nog steeds stilletjes alles te overdenken... toen het plots tot haar doordrong... wat de gevolgen hiervan allemaal zouden zijn.

Ze had nu gezien hoe kwaadaardig Grumpie werkelijk was... en hij zou geen dag voorbij laten gaan zonder haar telkens weer opnieuw te herinneren aan de woorden die ze had neergeschreven.

En God weet wie er inmiddels al allemaal op de hoogte was! Want als er iets was wat Giechel en Grumpie graag deden, was het wel opscheppen over hun "verwezenlijkingen". Dus die andere vijf dwergen zouden het zeker en vast al wel weten. Ja, nu ze erover nadacht, was het ook wel verdacht dat ze de overige kabouters al langere tijd niet gesproken of gezien had.

De Prinses stelde zich voor hoe haar leven er vanaf nu zou gaan uitzien op het kasteel. Als mikpunt van hun dagelijks terugkerende vernederende grapjes en spot. Het zou een ware hel worden.

Ze zou zich nooit nog maar één seconde veilig kunnen voelen, dat was een feit dat zeker was.

20 DON'T SPEAK (No doubt)

Ze kon zich niet meer herinneren hoe ze na dat gesprek met Grumpie terug in haar kamer geraakt was. Dat moest volledig op automatische piloot gebeurd zijn.

Maar sindsdien lag ze dus in bed. Te staren naar het plafond. Ze kon niet eten. En ook niet slapen. Enkel huilen. Jammeren. En piekeren.

Ze was compleet verlamd. Van verdriet. En van angst. Wat moest ze doen???

Ze wist dat ze het eigenlijk tegen iemand moest vertellen... maar wie kon ze nu nog vertrouwen?

Ze zouden haar allemaal gewoon uitlachen, om hoe dom ze wel niet was geweest.

Trouwens, zover ging het helemaal niet komen... want ze kreeg het verhaal toch nooit uit haar mond.

Dit was gewoon té erg. Ze was geraakt tot in het diepst van haar ziel en de woorden zaten vast in haar keel.

Ze schaamde zich zo dat ze dit niet had doorzien, dat ze er zo makkelijk in was meegegaan. En de gedachte aan wat iedereen van haar ging denken, maakte het alleen maar erger. Want ze was nu eenmaal een respectabele Prinses en die behoorde zich te gedragen. Ze moest een sereen voorbeeld zijn voor alle onderdanen in het koninkrijk. En zeker niet bezig zijn met zaken zoals seks en erotiek. Oh, ze zag de gezichten van afkeer en afschuw al voor zich... als dit algemeen bekend werd. Haar vader zou gigantisch teleurgesteld zijn in haar... en geen enkele prins zou nog met haar willen trouwen. Ze zuchtte, en huilde opnieuw. Haar schaamte zat zó diep dat ze geen enkele uitweg meer zag.

Mathilda was al een paar keer op haar kamer geweest om te vragen wat er gebeurd was, waarom ze niet opstond en iets kwam eten beneden. Maar de Prinses had zelfs de fut niet om ook maar iets te antwoorden, ze bleef gewoon in haar catatonische foetushouding liggen.

En zo werd het de dag van de 65^e verjaardag van de Koning. Met het grote feest in de achtertuin.

Rond de middag stond haar vader plots in haar kamer. Tenminste, dat nam ze aan, te horen aan de zware voetstappen, want ze lag met haar rug naar de deur. Hij ging naast haar zitten op het bed en streelde eventjes over haar haren. “Lieverd” zei hij zacht “Mathilda vertelde me dat je al een paar dagen heel erg overstuur bent. Ze zei dat het waarschijnlijk iets met een jongen te maken heeft, dus ik dacht dat het snel wel weer over zou gaan. Maar je bent nog nooit m’n verjaardag vergeten, meisje, dus er moet iets heel erg goed mis zijn.”

Hij wachtte even, of er een reactie zou volgen, maar toen die niet kwam, ging hij verder: “Ik weet dat ik niet altijd de vader ben geweest die jij graag had gehad. Sinds je moeder gestorven is, heb ik me op mijn werk gestort en... ja, emoties en gevoelens zijn nu eenmaal nooit mijn sterkste kant geweest. Maar weet dat je alles tegen me kunt vertellen. En ik zal alles doen wat in mijn macht ligt om je te helpen. Ik beloof het.”

De Prinses had zijn betoog wel gehoord, maar maakte nog steeds geen aanstalten om haar mond open te doen. Haar vader zuchtte diep en verliet uiteindelijk teleurgesteld haar kamer.

Haar ogen vulden zich opnieuw met grote krokodillentranen. Buiten kwam het feest inmiddels goed op gang – ze hoorde de vrolijke deuntjes die door de band werden gespeeld – en eigenlijk kon ze nog maar één ding denken: ik wou dat ik dood was.

Geen zorgen meer. Geen schaamte. En vooral... geen pijn meer.

Gewoon... dood.

Ja. Natúúrlijk!! Dat was het antwoord. Waarom was ze hier niet eerder op gekomen?

Er was toch niemand die haar zou missen. En wat stelde haar leven nu nog voor? Ze zou vanaf nu voor eeuwig de verstoteling zijn, de domkop, de door seks geobsedeerde Prinses...

En toen dacht ze opeens aan dat kleine kastje in de keuken, waar Mathilda al haar kruiden en planten bewaarde. Mathilda maakte in de winter vaak zelf siroopjes en zalfjes als het te koud en te guur was om naar de medicijnman in het dorp te rijden. Als kind had de Prinses vaak genoeg naast Mathilda gezeten terwijl ze hiermee bezig was, en ze wist dus precies welke bessen en bladeren giftig waren en welke niet.

Als ze nu naar beneden ging, terwijl iedereen op het feest was, zou niemand merken dat ze de kruiden genomen had. Om haar leven te beëindigen.

Ze sloop voorzichtig naar beneden en glipte de keuken binnen. Zoals verwacht was daar helemaal niemand, iedereen was op het feest in de tuin.

Ze scharrelde even met haar hand achter de grote fluitketel in de hoek van het aanrecht, omdat ze wist dat Mathilda daar de sleutel van het kastje had verstopt. Daar lag hij inderdaad nog steeds en al gauw stond ze te kijken naar alle verschillende compartimenten in het kastje. Haar oog viel op het zakje Belladonna besjes in de bovenste hoek. Mathilda had haar geleerd dat deze het meest giftig waren van alle kruiden die ze kende. Een handjevol van deze doorslikken zou dus meer dan voldoende moeten zijn om aan alles een einde te maken.

De Prinses opende het zakje en schudde een tiental besjes in de palm van haar hand.

Haar hand trilde. En tranen sprongen in haar ogen.

Dit was het dan. The end.

Het einde van haar korte, maar miserabele leven.

Geen pijn meer. Geen schaamte. En geen mensen meer die haar konden verraden.

Ze bracht haar hand naar haar mond... en zag plots in een helder visioen het gezicht van de Prins. Zijn ogen stonden triest en hij hield zijn hand uitgestrekt... naar haar. Alsof hij wilde zeggen: doe het niet, laat me niet achter, ik heb je nodig...

Dat had ze niet zien aankomen. Ze knipperde nog een paar keer met haar ogen, dit kon toch helemaal niet echt zijn, maar het beeld ging niet weg. En dus liet ze haar hand zakken en dacht na.

Had haar kleine vriend, de trol aan de ingang van de Grot, gelijk en was zij de enige die de Prins uit zijn benarde situatie kon bevrijden?

Had zij op de één of andere manier een onbreekbare band met de Prins ontwikkeld en had enkel zij de sleutel om de vloek op te heffen? Maar als dat waar was, betekende het inderdaad dat ze moest blijven leven. Voor hem.

De Prinses brak opnieuw. Want dat betekende dat ze een enorme hoeveelheid kracht nodig hebben... en die had ze gewoonweg niet. Hoe moest ze dat ooit voor mekaar krijgen dan?

Met al haar gepieker en gesnotter had ze Mathilda niet horen binnenkomen.

“Liefje, wat goed dat je opgestaan bent, gaat het al wat...” De Prinses zag Thils blik verstarren toen ze zag wat de Prinses in haar handen had. Mathilda kende alle planten uit haar hoofd dus die besefte direct hoe laat het was. Ze liep naar de Prinses, nam rustig de Belladonna bessen over uit haar hand en sloeg toen haar armen om de Prinses heen.

Dat simpele gebaar zette de sluisen weer helemaal open bij de Prinses en ze hilde, en hilde.

Ze kon niet meer stoppen.

Toen ze eindelijk kalmeerde, gaf Mathilda haar een grote zakdoek en werd ze op een keukenstoel neergezet. “OK” zei Mathilda terwijl ze de fluitketel vulde met melk en deze op het vuur zette. “Nu heb ik er genoeg van. Ik maak even wat warme chocolademelk voor ons en dan ga je me alles vertellen. ALLES. Is dat duidelijk?”

“Maar... moet je dan niet op het feest zijn?” snifte de Prinses.

“Nee,” antwoordde Mathilda, “als mijn kleine meid op het punt staat om vreselijke dingen te doen, dan is mijn plaats nu hier en nergens anders.”

Ze zette de twee dampende mokken op tafel en ging geduldig tegenover de Prinses zitten wachten.

Tot ze klaar was om het volledige verhaal op tafel te gooien. De Prinses was nu innerlijk in gevecht met zichzelf. Ze beseftte dat ze geen andere keus meer had dan alles te vertellen tegen deze vrouw die ze als haar grootmoeder beschouwde. Ze wist ergens ook wel dat Thil haar nooit zou veroordelen... maar toch. De minuten tikten weg terwijl de Prinses haar gedachten probeerde te ordenen.

En eens de eerste woorden er hikkend uit kwamen, kon ze niet meer stoppen met praten. Ze gooide er alles uit. Dat ze per toeval met Becky in contact was gekomen en hoe die haar naar de Geile Grot had doorverwezen. Ze vertelde over haar kamertje daar en over de brieven die ze schreef met D'Artagnan... en later met de Pianist. Over de exacte inhoud van de brieven bleef ze uiteraard een beetje vaag.

Ze eindigde met de beschrijving van de scène op haar badhanddoek aan de vijver en voegde er nog aan toe dat ze er zeker van was dat alle zeven dwergen hiervan wisten. Daarna bleef het een aantal minuten doodstil in de keuken. Waardoor de Prinses nu toch serieus begon te twijfelen of ze er wel goed aan gedaan had om dit alles te vertellen. Maar er was nu ook geen weg meer terug.

Mathilda zuchtte. En leunde toen voorover over de tafel om de Prinses haar hand te pakken.

“Ik geloof je, mijn kind” zei ze “er gebeurden hier de laatste heel veel vreemde dingen waar ik geen verklaring voor had... maar nu zie ik hoe de puzzelstukjes in één passen.”

De Prinses fronste en keek Mathilda vragend aan.

“Ik heb Giechel enorm veel in en rond je kamer zien rondsluipen op momenten waarvan ik zeker wist dat je er niet was. En Grumpie volgde je stiekem overal waar je naartoe ging. Ik heb hem een aantal keer tussen de struiken zien zitten terwijl je buiten was... maar ik heb er nooit iets kwaadaardigs achter gezocht”

De Prinses liet deze informatie even bezinken. Dus ze was helemaal niet zo paranoia geweest om te denken dat ze in de gaten werd gehouden...

“Liefje” hoorde ze Thil plots zeggen.

“Ik wil dat je morgenvroeg als eerste naar de Koning gaat en hem alles vertelt wat je mij nu hebt verteld.” Ze zag dat de Prinses al wou beginnen te protesteren en stak een hand omhoog om de Prinses het zwijgen op te leggen. “De Koning moet weten wat voor wrede, achterbakse wezens er bij hem in dienst zijn. Zodat hij de correcte maatregelen kan nemen om zijn bloedeigen dochter te beschermen.” De Prinses voelde heel weinig voor dat idee.

Haar vader zou furieus worden als hij hoorde waar ze zich mee had beziggehouden de laatste tijd.

Een seksschandaal in het kasteel... Ze zou de komende 10 jaar huisarrest krijgen.

Of erger nog... onmiddellijk moeten trouwen met één van die twee vreselijke huwelijkskandidaten van hem... dan was haar leven helemaal voorbij.

Maar de bal was nu eenmaal aan het rollen gebracht. Thil kende haar geheim nu, en ze wist dat als ze dit zelf niet tegen haar vader ging vertellen, dat Mathilda dat uiteindelijk wel voor haar zou doen.

De Prinses kreeg echter nog één dag respijt. Want de Koning bleef de volgende dag de hele dag in bed. Het feest had tot in de vroege uurtjes geduurd, hij was volledig uitgeput. En blijkbaar had hij ook een serieuze kater. Dat gaf de Prinses nog wat tijd om zich op te pepen voor HET gesprek.

De volgende morgen stond ze echter toch met knikkende knietjes voor de deur van zijn kantoor.

Ze klopte twee keer kort en liep toen naar binnen. Zijn eerste reactie was om haar weg te sturen en te zeggen dat hij het druk had, dat zag ze onmiddellijk aan zijn gelaatsuitdrukking. Maar toen herinnerde hij zich blijkbaar dat er van alles gaande was bij zijn dochter, en won zijn nieuwsgierigheid het van zijn drukke agenda.

De Prinses ging tegenover hem zitten aan het bureau en begon haar hele verhaal opnieuw voor de tweede keer te vertellen. Uiteraard

niet zo gedetailleerd als tegen Mathilda. Hij was tenslotte haar vader, en sommige dingen zeg je nu eenmaal niet tegen je vader.

Tegen de tijd dat ze bij het gedeelte van de Pianist kwam, het nepprofiel van Grumpie en Giechel dus, rolden de tranen weer van haar wangen en moest ze geregeld diep ademhalen om haar relaas te kunnen afmaken.

Haar vader onderbrak haar op geen enkel moment, hij was het gewend om mensen te laten uitspreken om dan pas een weloverdacht standpunt in te nemen.

Toen ze uitverteld was, staarde hij gedurende geruime tijd uitdrukingsloos uit het raam.

De Prinses durfde hem op den duur niet meer aan te kijken en staarde enkel nog verslagen naar de gevouwen handen in haar schoot. Ze had absoluut geen idee hoe hij ging reageren en dat joeg haar meer angst aan dan ze ooit had gedacht.

Na een lange stilte begon de Koning eindelijk te spreken.

“Ik hoef je niet te vertellen dat ik enorm teleurgesteld ben dat mijn dochter verzeild is geraakt in deze hele...” Hij aarzelde, want het woord wat hij wilde zeggen was niet heel gepast.

“... situatie”

“Maar... wat die dwergen gedaan hebben, is absoluut onaanvaardbaar. Daar bestaat geen enkele twijfel over” De Koning stopte weer even en dacht na. “Ik zal ze hierover aanpakken, geloof me. Geef me alleen even wat tijd om uit te vissen hoe ik dat het beste ga doen, OK?”

De Prinses knikte, fluisterde “dank je wel, papa” en verliet toen stilletjes zijn kantoor.

21 YOU GIVE LOVE A BAD NAME (Bon Jovi)

Het was raar... maar de Prinses voelde zich nu ergens toch wel opgelucht.

Ze had haar verhaal gedaan tegenover de twee mensen in haar leven die ze het meest vertrouwde en beiden hadden haar afzonderlijk verzekerd dat ze haar geloofden en dat ze haar gingen helpen. Haar vader had beloofd om die gemene kabouters de wacht aan te zeggen, en dan zou ze weer gewoon verder kunnen met haar leven.

Ze kon nu maar moeilijk geloven dat ze een paar dagen geleden nog op het punt had gestaan om zelfmoord te plegen. Alles ging goed komen. Binnenkort was alles achter de rug.

Er was hoop. Hoop voor de toekomst.

En inderdaad. De komende dagen was het een af- en aan geloop in en rond het kantoor van haar vader. Van Mathilda kwam de Prinses te weten dat haar vader alle zeven de dwergen apart aan het verhoren was, om uit te vinden wie wat wist.

Nu, ze wist dat Grumpie zou blijven liegen tot hij erbij neerviel. Daar verwachtte ze dus niet te veel van. Maar Giechel zou uiteindelijk wel breken. Tenminste, ze vertrouwde erop dat hun vriendschapsband sterk genoeg was en dat hij zijn hart zou laten spreken. Ze hoopte dat hij spijt had en dat hij zag dat hij het op deze manier voor haar kon goedmaken. Verder hoopte ze ook nog dat Stoetel en Doc wel zouden toegeven dat ze de brieven gezien hadden... dan kon deze hele zaak afgesloten worden.

De volgende dag werd ze bij haar vader op kantoor ontboden.

En zoals gezegd verwachtte ze dat er minstens één iemand had gepraat, dus ze maakte zich totaal geen zorgen.

Waardoor de klap des te harder aankwam.

Want zodra haar vader aan zijn betoog begon, voelde ze hoe het bloed langzaam in haar aderen bevroor. Giechel en Grumpie hadden zitten huilen tijdens hun ondervraging en hadden bij hoog en bij laag gezworen dat ze hier niks vanaf wisten. En ook de andere vijf dwergen hadden volgehouden niets te weten van geschreven brieven of iets dergelijks.

De Prinses kon het gewoon niet geloven wat ze nu hoorde. Haar vader geloofde nu HEN, en niet haar!! Tussen de regels door liet hij zelfs doorschemeren dat hij dacht dat ze zich de laatste tijd misschien wat eenzaam had gevoeld en met dit verhaal aandacht zocht? De Prinses probeerde het nog een laatste keer. “Maar papa... denk eens even na. Als jij beschuldigd wordt van iets wat je niet gedaan hebt, dan ga je toch geen potje zitten janken?? Dan eis je toch gerechtigheid, dan wil je toch dat je naam gezuiverd wordt?!” De Koning zuchtte diep en sprak toen: “Ik beschouw deze zaak hiermee als afgehandeld.” Hij zweeg even en ging toen verder: “Het is mijn taak om de goede naam van het Koninkrijk te beschermen. En het is beter dat we nu gewoon verder gaan met ons leven en deze hele situatie zo snel mogelijk vergeten.”

De Prinses was met stomheid geslagen. Maar ze had nog één dringende vraag.

“Papa. Betekent dit dan dat... de dwergen gewoon mogen blijven?”

Haar vader keek haar emotieloos aan en antwoordde: “Ja, dat lijkt me duidelijk. Ze blijven.”

Verslagen verliet de Prinses zijn kantoor.

22 UNSTOPPABLE (Sia)

Ze had al die tijd gedacht dat haar tranen op waren. Dat ze al leeg gehuild was.

Maar daar had ze zich schromelijk in vergist.

Een vloedgolf aan verdriet overspoelde haar, voor de zoveelste keer.

Hoe?

Hoe was dit in godsnaam mogelijk?

En waarom?

Waarom kreeg ze steeds weer een mes in de rug van mensen die ze vertrouwde en waar ze van hield? Deed ze iets verkeerd? Ze sloot zich opnieuw op in haar kamer en liet niemand binnen.

Ook Mathilda niet. Ze vertrouwde niemand meer.

Ze zat gevangen. In een gouden kooi. En ze werd omringd wolve in schaapskleren. Verraders.

Dagenlang wentelde ze zichzelf in zelfmedelijden. Dit had ze toch nergens aan verdiend? Ze probeerde er toch altijd voor iedereen te zijn, en iedereen te helpen? Waarom hadden ze dan allemaal zo'n hekel aan haar?

Tot ze op een zonnige morgen wakker werd... en zich haar droom van die nacht over de Prins nog levendig kon herinneren. Hij had zijn hand onder haar kin gelegd, had haar diep in de ogen gekeken en gezegd: "Lieverd. Komaan. Je bent veel beter dan dit. Kin omhoog... en kies voor jezelf. Zij verdienen je liefde niet, geen van allen. Neem een besluit... en ga daar dan voor." En toen had hij zich voorover gebogen en haar zacht op de mond gekust.

Ze legde haar hand op haar hart en huilde nog een laatste keer.

Want hij had gelijk, meer dan gelijk zelfs. Het lag aan HEN, en niet aan haar. ZIJ hadden haar privacy niet gerespecteerd. ZIJ hadden haar belogen, bedrogen en gestalkt. ZIJ bleken over totaal geen waarden en normen te beschikken. En er was helemaal niks om zich over te schamen. Ze mocht gewoon seksuele verlangens en fantasieën hebben, ze was verdorie een mens en geen robot!

Fysieke intimiteit is een basisbehoefte, net als eten en drinken. En dit geldt zowel voor mannen als voor vrouwen.

Het was tijd. Tijd om op te staan. Letterlijk en figuurlijk.
Ze nam zich voor dat er vanaf nu NIEMAND haar nog ooit zou
kunnen beroven van haar zelfrespect!
Haar vader niet. En die akelige zeven dwergen al helemaal niet.
Ze walgde van hen. En ze wilde nooit meer in hun buurt zijn.
Het was nu definitief gedaan met dat brave, gewillige meisje te zijn.
Ze zou opnieuw beginnen. Met een schone lei. Ergens anders.
Ja, ze moest hier weg. Vandaag nog. Geen tijd meer te verliezen.
Haar geluk lag inderdaad niet hier, in het kasteel. Maar daarbuiten.
In de grote wijde wereld.
Ze kon best alleen haar mannetje staan! En dus moest ze er gewoon
op vertrouwen en in geloven dat er ergens een betere toekomst op
haar wachtte.

De Prinses glimlachte. Wat een wonderlijk iets was dat toch, dat
wat ze had met de Prins. Op de één of andere manier wist hij haar
altijd te bereiken als de nood het hoogst was. En het was allemaal
begonnen met die ene blik. In elkaars ogen. Die had iets in haar
wakker gemaakt wat nu niet meer te stoppen was.

En ze besefte nu ook wat haar volgende missie was. Het was tijd om
HEM te gaan bevrijden uit de klauwen van die gemene heks. Voor
wat, hoort wat. Ik kom eraan, schat. Ik kom eraan.

23 SOBREVIVERE – I will survive (Anneke van Giersbergen)

Zondagmorgen, 6 uur. De zon kwam op.

Vandaag was het zover.

De Prinses zat aangekleed op haar bed en keek nog een laatste keer rond. Ze had verwacht dat het meer pijn zou doen... maar het deed haar eigenlijk vrij weinig.

Dit was haar oude leven.

En ze was nu klaar voor het nieuwe. Tijd om te gaan. Om de deur achter haar te sluiten.

Ze liep nog even door de badkamer, waar de spiegel onmiddellijk reageerde op haar aanwezigheid.

“Wie oh wie... is het mooiste meisje van het land?” hoorde ze de man in de spiegel opnieuw vragen.

De Prinses zette een stap naar voren en keek vol zelfvertrouwen naar haar spiegelbeeld.

Haar ogen fonkelden en ze straalde.

“IK ben het mooiste meisje van het land” antwoordde ze zonder aarzelen.

“Gefeliciteerd” zei de man in de spiegel. “Dat is helemaal juist. En nu je helemaal van jezelf kunt houden zoals je bent, wacht er jou een lang en gelukkig leven, mijn Koningin.”

“Top” knipoogde de Prinses in de spiegel, “laat maar komen dan, zou ik zeggen”

Ze liep de badkamer uit, nam de rode cape van het bed en trok de slaapkamerdeur achter zich dicht. Ze hoefde niet meer om te kijken, ze zou toch niks missen.

Ze liep zachtjes de trap af en was al bijna bij de achterdeur toen ze een zacht kuchje in de keuken hoorde. En haar hart maakte een sprongetje. Natuurlijk was Mathilda al wakker, ze was bezig om het zondags ontbijt voor haar vader klaar te maken. Ze liet de deurknop terug los en draaide zich om naar de keuken. Van al de rest hoefde ze geen afscheid te nemen... maar van Mathilda, dat was een ander paar mouwen. Zij was namelijk de enige die al die tijd in haar had

geloofd, en onvoorwaardelijk van haar had gehouden. De Prinses keek vanuit de deuropening naar de routineuze bewegingen van de oude vrouw en de tranen sprongen in haar ogen. Verdorie, ze wilde niet weer gaan huilen. Maar wat ging ze Thil missen. Deze lieve dame had haar grootgebracht... had haar het verschil geleerd tussen goed en kwaad... en had haar bovenal behandeld alsof ze haar eigen kind was. Iets wat niet gezegd kon worden van die rigoureuze stijve hark daar boven in zijn kantoor. “Oh.” “Liefje” hoorde ze Mathilda zeggen, die haar in de deuropening had zien staan. “Je liet me schrikken.”

Toen hun blikken elkaar kruisten, waren er verder geen woorden meer nodig. Mathilda kwam op haar toegelopen en gaf haar een dikke knuffel.

Daarna legde ze haar beide handen als een kommetje rond de wangen van de Prinses en zei met tranen in haar ogen: “Ik wist al sinds de dag dat je geboren bent dat deze dag zou komen. En ik ben zo trots op je... dat jij je hebt weten te bevrijden, daar waar vele anderen vóór jou gefaald hebben. Dus ga hem nu maar halen... je Prins. Als iemand het kan, ben jij het wel. Onthoud gewoon dat liefde altijd het antwoord is. Op elke vraag. Dus hou van jezelf. En hou van hem. En dan komt alles goed.” De Prinses knikte en vechtend tegen haar tranen, fluisterde ze: “Merci oma. Voor alles.”

Mathilda kneep nog een laatste keer in haar schouder en duwde haar toen vriendelijk richting de deur. “Laten we dit maar niet moeilijker maken dan het al is, kind. Ga. En wees gelukkig. Ik hoop alleen dat ik de dag nog mag meemaken waarop jullie met z’n tweetjes over dit Koninkrijk zullen regeren. Met warmte en mededogen. Hetgeen nu duidelijk allemaal ontbreekt.”

De Prinses wilde nog vragen wat Mathilda daar juist mee bedoelde, met dat laatste, maar de oudere vrouw schudde haar hoofd en schuifelde terug naar de keuken.

Ze staarde nog even naar de rug van Thil, haalde toen haar schouders op en vertrok richting de stallen.

24 (I've got) THE POWER (Snap)

Maar toen ze bijna bij de staldeur was, hield ze plots halt. In het midden van het pad.

In haar ooghoeken zag ze het huisje van de zeven dwergen liggen en daar brandde al volop licht.

Ah ja, die waren zich aan het klaarmaken voor het werk, want die moesten zo meteen richting de koolmijn...

En ze besefte daar ter plekke dat ze eerst nog iets héél belangrijks moest doen vooraleer ze de strijd met Becky kon aangaan.

Ze moest namelijk haar eigen kracht en haar zelfrespect gaan terughalen. Ze kon en wilde helemaal niet als een dief in de nacht verdwijnen...want dan zouden die twee minkukels ook nog denken dat ze gewonnen hadden. En dat ging ze niet laten gebeuren.

Ze slaakte de diepste zucht uit haar hele leven.

Dit was het moment. Ze moest de confrontatie aangaan. NU.

Ze maakte rechtsomkeer en begon richting het kleine huisje naast het kasteel te wandelen.

Haar knieën knikten en haar maag draaide zich om.

Maar ze ging zich door niks of niemand nog laten tegenhouden... dit was háár WALK OF PRIDE.

Ze klopte twee keer hard op de deur en liep toen gewoon naar binnen. De deur was toch nooit op slot en ze wilde dit gewoon zo snel mogelijk achter de rug hebben.

Doc, Bloosje en Stoetel zaten in de keuken rond de ontbijttafel, en trokken lijkwit weg toen ze zagen wie er in de deuropening stond.

Doc, die normaal nooit op zijn mondje gevallen was, probeerde nog de leiding te nemen door te vragen hoe het met haar ging, maar ze zag dat hij uiteindelijk even geschrokken was als de rest.

En dat was voor de Prinses een duidelijk teken dat iedereen in dit huis perfect op de hoogte was van de situatie. Ammehoela, dat de overige vijf kabouters van niks zouden weten.

De Prinses glimlachte een beetje sarcastisch en besloot om toch heel even het spelletje mee te spelen... ze kon nog wel een paar minuutjes gebruiken voor ze oog in oog zou staan met... hén.

“Met mij gaat alles prima” zei ze zelfverzekerd en ze voegde zich bij

de anderen aan tafel.

Doc bood haar wat koffie aan, die ze gewillig accepteerde. Daarna mompelde hij één of ander slap excuus dat hij nog wat gereedschap moest gaan klaarleggen en verdween hij door de achterdeur.

Waardoor ze achterbleef met Bloosje en Stoetel.

Er hing een ongemakkelijke stilte, en de seconden tikten weg.

En toen begon Bloosje te praten. “Prinses, eh...” Hij wachtte nog even en de Prinses keek hem verwachtingsvol aan. “Ik wil alleen maar

even zeggen dat ik hier echt niks mee te maken heb gehad, ok?

Natuurlijk heb ik wel meegekeken... en meegelezen, maar ik heb

nooit actief deelgenomen aan hun plan... Ik wil graag dat je dat

weet.” De Prinses wilde hem net van antwoord dienen toen de hele

energie in de kamer veranderde. Ze zag het ook aan Stoetel die met

ingehouden adem over haar schouder keek naar iemand die zich

achter haar bevond.

Het was zover. De Prinses draaide zich om en daar stond Grumpie

in de deuropening, stoer, met zijn handen in zijn zakken. “Ma

hallo'kes, kijk es wie we daar hebben” grinnikte hij, “ik hoorde al van

Doc dat we hoog bezoek hadden. Waaraan hebben we deze eer

vandaag te danken, Prinses?”

Van binnen wilde de Prinses het uitschreeuwen en hem op zijn

misselijk gezicht kloppen, maar ze beseftte dat ze daar niks mee ging

winnen. Ze moest nu vooral haar waardigheid behouden, dat was

het belangrijkste. En dus antwoordde ze kalm “Ik kom afscheid

nemen. Want ik vertrek zo dadelijk. Voorgoed.” Dat stond

Grumpie wel aan, dat zag ze onmiddellijk. “Awel Prinses,” zei hij

joviaal “laat me je dan vooral een heel behouden reis toewensen. En

dat je mag vinden wat je zoekt.” De Prinses schudde een beetje

meewarig haar hoofd.

En besloot hier niet meer op te reageren.

Ze had hem in de ogen gekeken... en ze kon nu verder met haar leven.

Ze draaide zich terug naar de tafel en maakte aanstalten om te

vertrekken.

Maar dat was buiten Grumpie gerekend. Die kon het gewoonweg

niet laten om er toch nog even een schepje bovenop doen.

“Of... eh...” begon hij... “had je graag nog iets anders van mij willen

horen, Prinses?”

De Prinses stond nu echt perplex. Wat een lef. Een lef om zich zo tegenover haar te gedragen.

Maar dit ging ze hem niet gunnen. No way.

En dus keerde ze zich opnieuw naar hem en zei luchtig “Nee hoor. Daar heb ik me al lang bij neergelegd. Dat ik van jullie beiden geen excuses hoeft te verwachten.”

Dat viel hem dik tegen. Hij had natuurlijk gehoopt dat ze daar expliciet naar ging vragen.

Maar ach, hij had toch al gewonnen. Hij haalde zijn schouders eens op en slofte op zijn gemakje weg.

De Prinses keek nog eens rond in de keuken, naar Bloosje en Stoetel die zich nog steeds niet durfden te bewegen, en besloot dat het welletjes was geweest. Het was tijd om op te stappen.

En ze dacht: laat die twee domme dwergen voorlopig maar denken dat dit het einde was...

Haar gerechtigheid kwam nog wel.

Daar was ze heilig van overtuigd.

Ze had geduld.

Rome was nu eenmaal ook niet op één dag gebouwd.

25 I SAY A LITTLE PRAYER (Aretha Franklin)

Ze arriveerde bij de Grot rond 8u.

De trol was verbaasd haar al zo vroeg op de morgen te zien, en zeker toen hij de verbeterde trek op haar gezicht zag. “Zeg tegen haar dat ik mijn naam op de lijst wil voor de show van vanmiddag. ASAP.” snauwde ze hem toe en liep toen snel richting haar kamer. Ze vond het jammer voor haar kleine vriend, maar ze mocht nu vooral niet afgeleid geraken.

Eenmaal binnen slaakte ze een zucht van opluchting toen ze zag dat ‘het’ nog steeds op haar bureau lag. Ergens was ze toch een beetje bang geweest dat ze het in de tussentijd zouden hebben weggehaald... ze was tenslotte al een hele tijd niet meer hier geweest door heel die heisa op en rond het kasteel. Maar het had hier dus al die tijd op haar liggen wachten. Op deze dag des oordeels.

En Becky zou toehappen, daar was ze van overtuigd. Want zelfs als die gemene heks toevallig vanmiddag geen show had gepland, dan zou ze dat wel doen vanaf het moment dat ze hoorde dat de Prinses erbij zou zijn. De Prinses kende Becky inmiddels goed genoeg om te weten dat die geen kans voorbij zou laten gaan om ‘het gelukkige koppeltje’ nog eens voor een groot publiek te vernederen.

De komende uren kon ze dus enkel wachten, en aangezien ze nog wel wat slaap in te halen had van de voorbije weken, besloot ze een powernapje te doen. Ze kon sowieso wel even een boost gebruiken tegen dat ze de arena zou betreden, om oog in oog te staan met haar vijand n° 1.

Ze gleed naakt tussen de zijden lakens en viel wonder boven wonder onmiddellijk in slaap.

Een paar uur later werd ze verfrist wakker en merkte meteen het lawaai achter de muur op.

Top, dat betekende dat de voorbereidingen voor de show al in volle gang waren.

Gelukkig had ze zelf niet meer zo heel veel werk.

Alleen nog even haar 'outfit' aantrekken en dan was ze good to go. Tot slot nam ze haar prachtige rode cape en sloeg die om haar schouders. Vervolgens knoopte ze hem volledig dicht en drapeerde de kap zachtjes over haar haren. Ze was nu tot aan haar knieën bedekt en zag er zeer vromelijk uit. Nog net op tijd zag ze de glimmende tiara op haar nachtkastje liggen. Ze pakte hem op en schoof hem in haar haar. Ja, dit was de perfecte finishing touch!

En zo zie je maar, dacht ze, dat Becky niet de enige is die met onverwachte verrassingen kan aankomen. Toch overviel haar plots een enorme golf van twijfel. Wat als... haar mooie zelfbedachte plan nu eens niet ging werken? Wat als... ze de hele situatie verkeerd had ingeschat? Becky zou haar nooit nog een kans gunnen om bij de Prins in de buurt te komen.

Ze vocht tegen een opkomende paniekaanval en zocht steun bij de muur.

Waardoor deze natuurlijk automatisch open gleeed. De toortsen brandden al in de arena en ze zag dat er al enkele mensen zaten te wachten op het krukje in hun glazen hokje.

OK, dacht de Prinses, genoeg getwijfeld.

Dit moest hier maar eens gedaan zijn. Vandaag nog.

Toch mompelde ze nog snel een gebedje terwijl ze haar kubus betrad: "Onze Vader die in de Hemel zijt, help me. Help me alstublieft... om ons van het kwade te verlossen. Want van U is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid. Tot in de eeuwen der eeuwen. Amen."

De Prinses schreed gracieus naar haar stoeltje en moest daarbij alle moeite van de wereld doen om haar gezichtsuitdrukking neutraal te houden. Want Becky had zich zojuist een waardige tegenstander getoond. Alles binnenin de Prinses schreeuwde dat ze moest maken dat ze hier wegkwam. Maar dat kon ze niet meer. Niet nu ze de door Becky gecreëerde scène al aanschouwd had.

In het midden van het podium stond een groot houten kruis opgesteld.

En de Prins was eraan vastgebonden, zijn armen volledig uitgestrekt...zijn voeten beneden echter tegen mekaar.

Een witte linnen doek was om zijn lendenen gedrapeerd en ze zag de doornenkroon die verweven zat in zijn nog langer geworden donkere krullen. Mijn God, Becky had een perfecte kopie van de gekruisigde Jezus geënceneerd!

Onderaan het kruis stond een smal voetenbankje met een rood fluwelen overtrek.

Pal ernaast stond net zo'n glazen kubus als deze waarin de Prinses nu zat en de deur ervan stond open.

De Prins leek bewusteloos, zijn gezicht hing naar beneden en zijn ogen waren dicht.

Een klein straaltje bloed liep van zijn voorhoofd over zijn wang, hetgeen de Prinses serieus zorgen baarde. Want hij moest wel wakker zijn om deze stunt samen te kunnen uithalen. Ze maakten geen schijn van kans als hij bewusteloos bleef.

Ze moest hem dus op de één of andere manier laten weten dat ze hier was, in de arena. Maar hoe?

Op het glas kloppen zou niet helpen, want de hokjes waren nog steeds geluidswerend.

Denk na, meid. Denk!!

Hmm. Ze kon het natuurlijk altijd proberen... Hem telepathisch proberen te bereiken, net zoals hij altijd bij haar deed. Hun connectie was het sterkst op seksueel vlak, dus dat betekende dat ze zich nu iets erotisch in haar gedachten moest voorstellen dan.

OK, dat kon ze wel doen, dat was zeker het proberen waard.

Ze sloot haar ogen en stelde zich voor hoe zij en de Prins naakt tegenover mekaar stonden. Ze keek hem liefdevol aan, streekte over zijn wang en zei toen: "Schat. Ik ben hier. Nu. In deze arena. Voor jou. Maar je MOET me helpen. Ik kan dit niet alleen. Doe je ogen open, schat. ALSJEBLIEFT."

Ze opende haar ogen en keek verwachtingsvol naar het kruis.

Daar gebeurde aanvankelijk niks. De Prinses schuifelde bang op haar

stoel. Dit moest werken... ze had geen andere manier meer om hem nog te bereiken... Alsjeblieft!

Toen begonnen zijn wimpers plots licht te trillen.

“Ja, kom op” moedigde ze hem mentaal aan “je kunt het”

Hij bleef maar worstelen en de Prinses sloot opnieuw haar ogen. Ze stond nog steeds naakt voor hem en keek hem vol zelfvertrouwen aan. “Ik hou van je” stuurde ze hem, uiterst krachtig.

En op dat moment opende de Prins aan het kruis zijn ogen. Hij hief zijn hoofd richting de kubus waar ze in zat en keek haar alert aan.

De Prinses beseftte dat Becky hem zijn spraakvermogen opnieuw had afgenomen, maar dat maakte voor haar op dit moment niks uit. Zijn ogen vertelden haar alles wat ze moest weten.

Hij hield net zoveel van haar als zij van hem.

En ze had er echt álles voor over gehad om dit intieme moment tussen hen nog een beetje langer te laten duren. Maar Becky was zojuist het podium opgelopen.

Het was show time.

Let the games begin.

26 STAY (Shakespeare's Sister)

Becky zag er werkelijk fantastisch uit, dat moest gezegd worden. Ze droeg een lange nauw aansluitende turquoise jurk met edelsteentjes op genaaid, waardoor haar prachtig figuurtje nog maar eens goed in de verf werd gezet.

Over haar vurige rode haren lag een transparante witte sjaal. Ook hier was de gelijkenis met Maria Magdalena treffend.

De Prinses zag hoe het publiek rondom haar onmiddellijk in de ban geraakte van deze mooie vrouw.

En dat maakte haar eerlijk gezegd kotsmisselijk. Want ze snapte niet hoe het kwaad in hoogsteigen persoon zich kon vermommen in zo'n prachtig wezen... dat leek tegen alle regels in te gaan die ze kende. Het deed haar beseffen dat het uiterlijk uiteindelijk niks over iemands persoonlijkheid zegt. En het was nu wel héél duidelijk dat het niet al goud is dat blinkt!

De hele arena zat vandaag afgeladen vol met zowel mannen als vrouwen en de Prinses was best wel onder de indruk van hoe snel Becky dit allemaal had weten te regelen.

Het publiek begon te klappen en te joelen, wat er – opnieuw – raar uitzag als je er geen geluid bij had. Maar Becky leek er sowieso van te genieten, haar hele gezicht straalde op het podium.

Toen keek ze omhoog naar de Prinses en begon met luide stem te spreken.

“Dames en heren! Ik was vanmorgen geenszins van plan om hier vandaag aanwezig te zijn... maar toen kreeg ik de boodschap dat mijn eigenste Leerling van Lust een show wou vanmiddag. En dat kon ik haar natuurlijk niet weigeren” Ze lachte vriendelijk, tenminste dat was wat ze wilde laten uitschijnen, maar de Prinses wist wel beter. En opnieuw nam Becky het woord: “Daarom heb ik besloten om haar een speciaal plekje op de allereerste rij te geven. Dus... Roodkapje, zie ik... hierbij nodig ik je graag uit om plaats te komen nemen op het podium!”

De Prinses lachte terug naar Becky en acteerde dat ze aangenaam verrast was door deze uitnodiging van de heks. Ze knikte dat ze

eraan kwam en het publiek leek het allemaal geweldig te vinden. Tot zover ging alles volgens plan. Ze had goed gegokt dat die gemene heks haar nogmaals en plein public wilde vernederen, samen met de Prins, en dat ze hiervoor dit keer OP het podium zou worden gehaald.

De muur achter haar gleed open en de kleine trol kwam op haar toe gelopen. Eerbiedig nam hij haar hand en begeleidde haar via de deur van haar eigen kamer door de lange gangen van de Grot naar de achterkant van het podium. Onderweg keek hij bezorgd naar Assepoester die nu blijkbaar veranderd was in Roodkapje. Hij keek even rond om te zien of er niemand in de buurt was en fluisterde toen: “Weet je dit absoluut zeker? Ben je hier 100% klaar voor?” Intussen waren ze bij het podium aangekomen en de Prinses knielde bij hem neer om hem te antwoorden. “Ik ben nog nooit zo zeker van iets geweest in mijn leven als van dit, kleine trol. En ik kan alleen maar hopen dat het goed genoeg zal zijn.”

De trol kneep even in haar hand en zei toen: “Het antwoord zat al die tijd al in je hart, lieve dame. Wees dus maar niet bang... want liefde wint altijd, onthoud dat goed.”

De Prinses knikte en omhelsde hem dankbaar. “Dank je wel” zei ze zacht en een triestig gevoel overviel haar. Iets binnen in haar zei dat ze dit mannetje met een hart van goud voorlopig niet ging terugzien.

Ze liep het trapje omhoog en werd aanvankelijk verblind door het scherpe licht op het podium.

Vastberaden liep ze verder en ze zag dat Becky al ongeduldig op haar stond op te wachten.

“Ja ja ja, hier is ze dan, mensen, ons klein maar dapper Roodkapje!” riep ze joviaal terwijl ze de Prinses naast zich trok. De Prinses keek de arena rond en stond ervan versteld hoe groot die eigenlijk was. Ze zag letterlijk honderden mensen in hun private glazen kubussen zitten... in spannende lingerie of in de meest bizarre outfits. Dit was toch werkelijk wel een magische plek, dacht de Prinses en ze was verwonderd dat er zich zoiets enorms onder de grond bevond.

Intussen was Becky tegenover de Prins aan het kruis gaan staan. In één beweging trok ze de linnen lap weg van zijn heupen en onthulde dus zo zijn naakte lichaam. Zijn schaamhaar was weggeschoren waardoor het door Becky aangebrachte brandmerk, de letter B, heel duidelijk zichtbaar was.

De Prinses keek weg, dit kon ze nog even niet aanzien. Ze moest er nu vooral haar hoofd bij houden, en zich niet laten leiden door een wervelwind aan emoties.

Doordat Becky al een paar keer - opzettelijk natuurlijk - door het gezichtsveld van de Prins was gelopen, was er bij zijn edele delen al het een en ander in gang geschoten. En dat maakte dat Becky klaar was voor haar aankondiging: "Wie wil graag zien hoe deze knappe Jezus hier afgezogen wordt door Maria Magdalena?"

Het publiek stond onmiddellijk recht en begon enthousiast te klappen. Ondertussen maakte Becky een verwelkomend gebaar naar de glazen container op het podium, om zo de Prinses ertoe te brengen erin te gaan staan.

Maar dat was de Prinses onder geen enkel beding van plan en ze schudde dan ook gedicteerd 'nee' met haar hoofd. Dat bracht de heks heel even van haar stuk. De Prinses zag kort een zweem van ergernis op haar gezicht alvorens Becky haar met gedimde stem toesiste "ga erin, jij vuile hoer"

De Prinses glimlachte breed en liep toen met opgeheven hoofd langs de heks door, naar de voorkant van het podium. Plechtig deed ze haar kap naar beneden en hief toen haar armen wijd, net zoals Becky daarstraks had gedaan.

"Maar wie stemt ervoor dat Jezus zo dadelijk gepijpt wordt door Roodkapje?" riep ze toen luid.

Alle toeschouwers in de arena genoten van het spektakel op het podium... die stonden inmiddels zelfs recht op hun stoeltjes om Roodkapje aan te moedigen.

Ook dat had ze dus goed ingeschat. De Prinses had er namelijk op gerekend dat het publiek altijd de zijde van de underdog kiest. En dat deden ze. Gelukkig.

De Prinses draaide zich om en maakte naar Becky toe hetzelfde uitnodigend gebaar naar de kubus om erin te gaan. “Het volk heeft gesproken” voegde ze er triomfantelijk aan toe.

Maar die giftige heks gaf zich natuurlijk niet zonder slag of stoot gewonnen. “Ben je vergeten wat er gebeurt als hij me niet meer ziet?” vroeg ze heimelijk. “Van die erectie schiet dadelijk niks meer over, “schatteke”, dus dan valt er niks meer te zuigen. Je maakt jezelf alleen maar belachelijk op deze manier.”

Opnieuw toverde de Prinses haar mooiste glimlach tevoorschijn en duwde Becky zachtjes de kubus in. “Dat risico neem ik er graag bij” zei ze en ze sloot de deur. Voor de zekerheid checkte ze het slot nog een tweede keer, want ze moest er zeker van zijn dat ze het komende half uur ‘alleen’ was met de Prins. Becky zag dat en probeerde haar zelfvertrouwen opnieuw onderuit te halen door uit te barsten in een bulderende schaterlach. De Prinses keek haar aan door het glas en gedurende een paar seconden zag ze Becky als een lelijk oud vrouwtje met een zwarte hoed en een dikke wrat op haar neus... alsof haar hologram van schoonheid heel even een hapering had vertoond.

De Prinses ademde nog eens diep in en liep toen naar het kruis.

Het was nu of nooit.

Gelukkig stond het kruis niet te hoog en kon ze recht in de ogen van de Prins kijken.

Hij keek echter terug met de meest wanhopige blik die ze ooit had gezien.

Ze begreep het, want hij kon niet praten... en van een erectie was ook al geen sprake meer, zag ze.

Hij schudde wild met zijn hoofd om haar te waarschuwen dat dit niet ging lukken, waardoor de doornen nog dieper in zijn huid prikten.

De Prinses legde haar handen geruststellend op zijn schouders en keek hem liefdevol aan.

Toen fluisterde ze:

Mijn lieve Prins,

*Je moet me nu even mijn gang laten gaan...
en Ik beloof je, iedereen zal uiteindelijk versted staan.
Sta me toe dat ik je naar nieuwe hoogtes til
Geloof me, ik weet als geen ander wat jij wil
Zoals je ziet draag ik een sleutel om mijn nek
Die geeft jou, mijn uitverkorene, de toegang tot mijn heilige plek
Ik weet dat je van me houdt,
Wij samen... wij hebben een hart van goud.*

*Er is slechts één ding wat ons nu nog van onze vrijheid scheidt
en daarom smeed ik dat je me nu met een stijve verblijdt.
Ik kan deze vloek al pijpend verbreken
hetgeen Becky's smoel zal laten verbleken*

*Dit is de enige manier om die gruwelijke heks te verslaan...
Help me lieverd...
Samen kunnen we dit aan!*

De Prinses kon nu alleen nog maar hopen dat deze liefdesspreuk, die ze zelf zo creatief uit haar mouw had geschud, sterker zou zijn dan de vloek die Becky over hem had uitgesproken.

De Prins zag er echter nog steeds vreselijk ongerust uit en dus besloot de Prinses dat het hoog tijd was voor haar "piece de résistance". Ze zette 2 passen achteruit totdat ze het voetenbankje tegen haar kuiten voelde drukken.

Al die tijd verloor ze geen seconde het oogcontact met de Prins. Daarna begon ze langzaam maar zeker haar cape los te knopen, beginnend aan haar nek, en zo langzaam maar zeker verder naar beneden. Het enige wat ze nu nog hoefde te doen was de cape van

haar schouders te laten glijden. Toch wachtte ze nog enkele ogenblikken.

Het was muisstil in de arena en zelfs Becky verroerde geen vin meer in de glazen container.

Ik kan dit. Ik kan dit... was het mantra dat de Prinses in zichzelf bleef herhalen.

Toen liet ze de zware rode cape in één beweging op de grond vallen.

De tijd stond stil.

En het enige wat er nu nog toe deed... was zij. En hem. Samen.

Haar bovenlichaam was naakt, op het kettinkje met de sleutel rondom haar nek na. Ze had haar hele leven moeten horen dat haar lichaam te rond was en dat haar borsten te dik waren, maar ze had inmiddels geleerd dat dit van vrouwen kwam die hun eigen onzekerheden op haar hadden willen projecteren. Ze had verdorie een prachtig lichaam en haar borsten mochten er absoluut zijn. Daarom stak ze ze trots nog een beetje verder naar voren.

Haar onderlichaam was echter niet zichtbaar.

Een gouden glanzende metalen kuisheidsgordel omsloot haar heupen en bedekte zowel haar kont en edele delen. Hij paste perfect, iemand had deze duidelijk op haar maat gemaakt nadat ze die getekend had op het bestelformulier... want zelfs de krullerige versieringen die ze er op had getekend waren er nu in gekeerd.

De Prinses zag er fenomenaal uit... en ze wist dat.

De Prins leek de eerste momenten na haar onthulling compleet in shock te zijn... maar na een tijdje naar de kuisheidsgordel te hebben gestaard keek hij haar terug aan en lachte. Hij knikte.

Hij had het begrepen.

“Kom op schat” stuurde ze hem telepathisch “Maak hem terug hard voor me... alsjeblieft.”

De Prins sloot zijn ogen. Ogenblikkelijk kreeg de Prinses het beeld binnen waarover hij nu fantaseerde. Hij omsloot haar nek met één hand en duwde haar tegen een muur, waardoor hij met zijn penis tegen het koude metaal van de gordel aan stond. En net dat gevoel

maakte hem zo geil als boter. Toen drong hij in zijn fantasie wild zijn tong in haar mond, wat bij de Prinses ook de nodige sensaties losmaakte. Haar clit stond meer dan ooit in brand... wat nog verergerd werd door de dikke laag metaal die eromheen zat. Ze had nooit gedacht dat dit haar zou kunnen bekoren, maar het was wel zo. En dus besloot ze hem energiegewijs te sturen dat dit ding haar hoofd helemaal op hol had gebracht en dat ze hem, en alléén maar hem wilde. Dat hij haar moest komen bevrijden. En haar nemen. Hard. Wild. Vurig. En het werkte! De aders in zijn pik vulden zich één voor één met bloed en 30 seconden later stond hij fier rechtop.

Yes! Bijna had ze haar vuist in de lucht gestoken om haar eerste overwinning te vieren. Maar ze kon zich nog net inhouden. In de plaats daarvan nam ze nu het voetenbankje en plaatste dat vlak voor de vastgebonden voeten van de Prins. Het was tijd om aan het werk te gaan. Want ja, natuurlijk zou het veel makkelijker zijn om hem op dit moment gewoon los te maken en er samen vandoor te gaan, nu Becky opgesloten zat in die glazen kubus. Maar dan zou de vloek niet verbroken zijn... en zou Becky voor altijd een plek hebben in zijn hoofd... en in hun leven. En dat kon en mocht ze niet laten gebeuren. En dus knielde ze neer op het bankje en likte aan haar lippen om ze te bevochtigen. Vervolgens plaatste ze ze rond zijn eikel en begon daar zachte cirkelvormige bewegingen met haar tong te maken, waarbij ze zijn penis steeds dieper in haar mond nam. Zijn erectie werd nog harder, een teken dat ze goed bezig was. Ze zoog en likte alsof haar leven ervan af hing. Af en toe gebruikte ook nog haar hand als extra stimulatie. Af en toe keek ze even omhoog naar zijn gezicht, maar probeerde daarbij wel zorgvuldig te vermijden om naar dat lelijk litteken onder zijn navel te kijken.

De elektriciteit die tussen hen in hing was betoverend.

En ook Becky had het nu door. Dat de Prinses haar zege in aantocht was. Furieus ramde ze op de wanden van de kubus en schreeuwde de longen uit haar lijf. Maar niemand lette nog op haar. Iedereen keek naar dat dappere meisje in haar gouden harnas dat op haar knieën voor magie zorgde.

Het orgasme van de Prins kwam steeds dichterbij, dat voelde ze.

“Liefje”, “hoorde” ze hem plots “zeggen”. Verbaasd keek ze hem van onder haar wimpers aan, waarom concentreerde hij zich nu niet gewoon op...

“Liefje, slik het in, ok” Dat overrompelde haar. Ze had nog nooit... en ze wist ook niet of ze...

“ALSJEBLIEFT” smeekte hij nu in haar hoofd.

Ze had geen tijd om hier lang over na te denken. En ze hield nu eenmaal van deze man. Dus ach, als ze hem daarmee gelukkig zou maken... En dus knipperde ze met haar wimpers om hem duidelijk te maken dat ze zijn vreemde verzoek zou inwilligen.

Dat maakte dat zijn schacht nog een laatste keer opzwol in haar mond en toen voelde ze zijn warme zaad op haar tong. Ze had gedacht hier klaar voor te zijn... toch bleek het best nog wel een verrassing. Maar ze had het hem beloofd en daarom slikte ze alles gewillig door.

Niet beseffend dat dat hét kantelmoment was.

De sleutel voor het opheffen van de vloek bestond namelijk uit twee belangrijke delen.

Enerzijds moesten ze beiden afzonderlijk volledig klaar zijn om uit hun oude leven te stappen en anderzijds moesten ze beiden in staat zijn om elkaar onbaatzuchtig en onvoorwaardelijk lief te hebben.

Hetgeen ze dus zojuist publiekelijk hadden bewezen.

De bliksem sloeg in... en de arena werd zwart.

27 MILLION TO ONE -You're gonna know my name – (Cinderella movie)

Het volgende wat de Prinses zich kon herinneren was dat ze buiten aan de Grot stond, in het zonlicht, hand in hand met de Prins. En ze waren niet langer naakt, maar gekleed in de mooiste koninklijke gewaden die ze ooit had gezien.

De Prins zag er razend knap uit in zijn strakke witte broek, blauwe pitteleer en de hoge zwarte rijlaarzen. Een zware donkerblauwe cape hing over zijn schouders. Zijn ogen fonkelden terwijl hij naar haar keek, in haar bijpassende turquoise baljurk met uitlopende mouwen en een zeer uitdagende decolleté. Haar enige accessoire was de zilveren tiara in haar haar, maar ze had verder ook niks nodig want ze schitterde qua persoonlijkheid en schoonheid al genoeg van zichzelf, als een pure diamant.

De Prins kuste haar lief op de lippen en fluisterde toen “Laten we als de weerlicht maken dat we hier wegekomen, mijn Liefste”. De Prinses humde instemmend maar liet hem toch nog niet los, ze wilde hem nog even vasthouden. Gearmd liepen ze naar Charlie die nog steeds stond te grazen aan de boom waar ze hem uren geleden had achtergelaten. Wat vreemd dat het nog steeds dezelfde dag was. Het leek alsof er vandaag een eeuwigheid voorbij was gegaan.

De Prins steeg als eerste op het paard en trok de Prinses achter zich omhoog. Net toen ze wilden weggrijden, hoorden ze hoe er iemand uit de Grot gestormd kwam. Het was een lelijk oud vrouwtje in een oude zwarte jurk, met een kromme neus en 1 scheve tand. Ze hees haar vuist in de lucht en riep met schrille stem: “Deze ronde heb je dan misschien gewonnen, Prinses”, - en dat laatste woord spuwde ze er bijna uit - “maar jullie zullen voor eeuwig aan mij blijven denken... dankzij die mooie letter B die ik hem boven zijn pik heb gegeven, HAAAAHAA!”

Oh mijn God. Dat lelijke wezen was Becky! Die lag inmiddels schuddebuikend te rollen over de grond, terwijl de tranen van het lachen over haar wangen liepen.

De Prins wilde Charlie aansporen om weg te rijden, maar de Prinses verhinderde dat door haar hand op zijn schouder te leggen. Ze wachtte geduldig tot Becky uitgelachen was en nam toen het woord: “Je had je huiswerk beter moeten doen, Becky. Want ja... ik ben de Prinses. Maar ik heb ook een naam, net zoals iedereen in deze wereld. En mijn naam is Brooke.”

En terwijl ze dit nieuws ogenschijnlijk emotioneel aan Becky mededeelde, liet ze haar hand plagend in de broek van de Prins glijden, hiermee aantonend dat ze nog maar eens gewonnen had. De heks staaarde haar met open mond aan, dit kon toch niet waar zijn ?!

En zo reden de Prins en de Prinses de ondergaande avondzon tegemoet en leefden ze nog lang en gelukkig. Ah ja, natuurlijk, want samen waren ze ONOVERWINNELIJK.

Ik moet er wel nog even bij vertellen dat ze natuurlijk niet erg ver geraakten, door de erectie die de Prinses met haar hand in zijn broek veroorzaakt had. Ze stopten bij de eerste de beste lege schuur en vrijden passioneel met elkaar, de hele nacht lang.

En terwijl de Prinses bij het ochtendgloren voor het eerst uitgeput in slaap viel in de armen van haar wederhelft, kon ze niet stoppen met glimlachen. Want Becky had tenminste over één ding wel groot gelijk gehad: deze man zijn pik was echt gewoon van

PUUR **G**OULD.

NAWOORD

SONG FOR WHOEVER (The beautiful South)

Wat dit boek voor mij betekent, is eigenlijk met geen pen te beschrijven.

Toch ga ik het proberen, want dit is een boek met meerdere belangrijke boodschappen in... die ik jullie zeker wil meegeven.

Als klein meisje groeide ik op in een disfunctioneel gezin waarin alcoholmisbruik, geweld en narcisme dagelijkse kost waren. Naar de buitenwereld toe moest dat echter verzwegen worden (ik spreek hier dus over de jaren 80 hè) en ik kon daar met niemand over praten. In andere gezinnen ging het er blijkbaar veel leuker aan toe dan bij ons... maar ja, wat doe je eraan... als kleine dreumes.

Ik was dus ook vaak alleen, op mijn kamer. En boeken en muziek waren voor mij DE mogelijkheid om aan de dagelijkse realiteit te ontsnappen. Ik ontwikkelde een levendige fantasie... want al die verhalen uit de boeken en videoclippen speelden zich werkelijk in geuren en kleuren af in mijn hoofd.

En zo leerde ik dus om mezelf af te sluiten van de wereld, om een muur om me heen te bouwen... èn om mezelf klein en onzichtbaar te maken. Ik hoorde toch al de hele dag dat ik niks kon en nergens goed genoeg voor was... tja, en als je dat maar lang genoeg hoort, dan ga je het vanzelf geloven hè.

Ik groeide op, met vallen en opstaan, en begon aan het volwassen leven dat er van mij verwacht werd in de maatschappij. Niet beseffend dat dat emotioneel rugzakje van mij nog steeds ongeopend lag te wachten... op een moment om te ontploffen.

Een eerste ontploffing kwam er kort na mijn 40e verjaardag. Van de ene op de andere dag weigerde mijn lichaam om nog verder mee te doen aan de ratrace waartoe ik mezelf elke dag verplichtte: fulltime werken en daarbij een huishouden draaiende houden met 's avonds en in het weekend de nodige sociale contacten en activiteiten, en

daarbij ook nog eens het volgen van workshops en avondlessen fotografie.

Die burn-out werd een belangrijk keerpunt in mijn leven. Ik kwam toevallig in het contact met het spirituele en ontdekte dat ik dringend met mezelf en mijn oude patronen aan de slag moest. Want was ik wel de Wendy die ik wilde zijn? Of deed ik maar gewoon wat iedereen van mij vroeg? Het deed pijn... om te ontdekken dat ik een paar serieus verkeerde afslagen had genomen op de weg van mijn leven. Maar het was nog niet te laat! Ik kon, mocht en GING uiteindelijk ook voor mezelf kiezen.

Het ging dus na een tijdje al veel beter met me en ik was tevreden, want ik vond dat ik al best veel 'innerlijke bagage' had opgeruimd.

Wist ik veel dat de zwaarste klap toen nog moest komen. Want op vrijdag de 13^e november 2020 werd ik identiek op dezelfde manier als de Prinses in dit boek verraden. Verraden door twee kerels uit mijn directe omgeving die online een nepprofiel hadden aangemaakt (= catfishing) om zo mijn erotische verlangens en fantasieën te weten te komen.

Op het moment dat ze me in mijn gezicht duidelijk maakten dat zij achter dat profiel zaten, ben ik gecrasht. En net als de Prinses wou ik vanaf toen nog maar één ding: doodgaan. Want als dit seksschandaal publiekelijk bekend zou worden, zou ik alles verliezen wat mij dierbaar was: mijn zoon (ik zat op dat moment nog midden in mijn scheiding en was bang om het hoederecht te verliezen), mijn eigen zaak als fotografe met daarbij horend mijn goede naam en reputatie...

Maar gelukkig ben ik dus gezegend met de onvoorwaardelijke liefde voor mijn kind. Want toen puntje bij paaltje kwam, kon ik het niet, zelfmoord plegen. Want dat zou betekenen dat ik mijn kleine mannetje op zijn 8 jaar al zou opzadelen met een levensgroot trauma dat hem zou tekenen voor de rest van zijn leven. En als er iets is wat

ik geleerd heb uit mijn eigen jeugd, is dat geen enkel kind zoiets verdient.

Ik kon dus niet anders dan al mijn moed bijeenschrapen en... hulp vragen.

En geloof me, dat is het moeilijkste dat ik ooit in mijn leven heb moeten doen.

Ik heb ook ongelooflijk veel geluk gehad, met een fantastische huisarts (dank je Hanneke), een geweldige psychologe (dank je Kaatje) en mijn twee beste vrienden (dank je Sylvie en Arne) waar ik dag en nacht bij terecht kon.

En dankzij hun (onbetaalbare!) hulp begon ik in te zien... dat ik al mijn talenten en creativiteit ook kon gebruiken om hieruit te komen. Ik ben dus beginnen schrijven.

Al mijn pijn, verdriet, schaamte en vernedering... ze hebben geleid tot dit.

Mijn persoonlijk verhaal, metaforisch verteld in een sprookje voor volwassenen ;)

Maar waarom dan juist een sprookje, vraag je?

Awel, om meerdere redenen. Sowieso heb ik persoonlijk al wel al langer iets met kastelen, prinsessen en paarden. Maar ik wilde sowieso ook een ander referentiekader creëren om de daders geen podium te geven omwille van wat ze gedaan hebben. Ik moest hen in mijn hoofd fysiek ook 'kleiner' kunnen maken dan mezelf, omdat hun daden nu eenmaal ook van het laagste van het laagste niveau waren... Bovendien pasten de persoonlijkheden van de twee door mij gekozen dwergen zo goed bij de echte karakters van de daders, dat het simpelweg typecasting is geworden, al zeg ik het zelf!

En dan heb je natuurlijk nog het feit dat in sprookjes op het einde altijd gerechtigheid geschiedt.

Het goede wint het namelijk altijd van het kwade.

Verder hoop ik dat jullie de link met het sprookje van Assepoester ook kunnen leggen. De Prinses – ikzelf dus – heeft zich in het verleden steeds door alles en iedereen als een voetveeg laten behandelen. En ze moest er ZELF achter komen dat ze véél meer

waard is dan dat.

En zo is dit boek dus tegelijkertijd een wederopstanding en mijn gerechtigheid geworden.

De daders konden nl door mijn stilzwijgen vrolijk verder met hun leven, terwijl ik alles kwijt was.

Daar maak ik nu dus een eind aan. Gedaan met zwijgen!

De dag dat ik mijn handtekening zette onder het contract voor de publicatie van Onoverwinnelijk, heb ik mezelf bevrijd... en daardoor beschouw ik deze tot op heden als de mooiste dag van mijn leven.

Waarmee ik direct bij mijn eerste boodschap kom:

Als jou iets wordt aangedaan dat niet OK is, en dat kan dus eender wat zijn, ik spreek nu niet alleen over (seksueel) misbruik, **ZOEK DAN HULP** en **GEEF DE DADERS AAN**.

Ook wil ik je in deze (post)pandemische tijden waarin alles meer en meer digitaal wordt, nog eens duidelijk waarschuwen en zeggen: wees voorzichtig met alles wat je online zet over jezelf. Foto's, hobby's, fantasietjes... weet dat er maar één kwaadaardig iemand hoeft tussen te zitten om je leven helemaal om zeep te helpen. Ik – als hoger opgeleide vrouw – dacht ook dat zoiets mij niet kon overkomen. Maar je ziet wel, alles is mogelijk.

En dan als laatste maar voor mij wel **DE BELANGRIJKSTE** boodschap die ik met dit boek wil meegeven: **DURF ALS VROUW GEWOON VOLLEDIG JEZELF TE ZIJN**.

En daarmee bedoel ik dus:

DURF kinky fantasieën en verlangens te hebben

DURF over seks te praten

DURF naar porno/porna te kijken of erover te lezen

DURF trots te zijn op jezelf en op je (naakte) lichaam

DURF jezelf aan te raken en DURF te masturberen

DURF geil te zijn

DURF te gaan voor fysiek genot

DURF te experimenteren

DURF het initiatief te nemen in de slaapkamer
DURF voor jezelf en je eigen keuzes op te komen
DURF die goddelijke SEXY KONINGIN te zijn die er diep
vanbinnen in jou schuilt.

Ik heb het gedaan, mezelf getransformeerd tot de
HELDIN van het verhaal.

Door compleet in verbinding te staan met je
seksuele energie, kan je alles in je leven creëren -en
manifesteren- waar je ook maar van droomt.
En als ik het kan, dan kan jij dat ook.

De wereld heeft nu - meer dan ooit - vrouwelijkheid nodig... in de
vorm van warmte, medeleven, compassie en mededogen. Sta dus
mee op met mij... en doe mee aan 'the walk of pride'.
Wij vrouwen, wij kunnen dit: SAMEN van de wereld een betere
plek maken...

Want samen zijn we ...

Diep in het woud...is er een verborgen plek... waar al je wildste fantasieën tot leven komen...

Op een dag is de jonge en ietwat overbeschermd Prinses stiekem getuige van een stomende vrijpartij van een koppeltje in het bos...

Dit is voor haar het begin van een spannende zoektocht naar haar eigen seksuele identiteit... die leidt naar een verborgen grot onder de grond. Daar vindt ze eindelijk de gelijkgestemde wellustige zielen waar ze al zo lang naar op zoek was!

Helaas heeft ze te laat door dat niet iedereen in deze grot goede bedoelingen met haar heeft... en wordt ze tot in het diepste van haar ziel verraden.

Als blijkt dat de verraders dan ook nog veel dichterbij haar staan dan ze ooit had kunnen vermoeden, staat ze plots aan de rand van de afgrond...

Maar dan dringt het tot haar door dat zij de enige is die haar zielsverwant, de vervloekte Prins, kan redden uit de klauwen van de gemene Heks van Lust.

Zal ze overwinnen, in de ultieme seksuele veldslag met haar eeuwige rivale?

'Onoverwinnelijk' is mijn persoonlijk verhaal, metaforisch neergeschreven in de vorm van een erotisch sprookje. Vorig jaar werd ik nl zelf het slachtoffer van erotische catfishing... Met dit boek wil ik meegeven dat je als vrouw het RECHT hebt om je seksualiteit te omarmen, zonder enige vorm van oordeel of geweld van buitenaf. En uiteraard wil ik ook waarschuwen voor de vele nepprofielen die er online circuleren. Wees voorzichtig met alles wat je op het internet zet!

Wendy Van den Heuvel (43) is fotografe en heeft haar eigen zaak, Wen's Flare Fotografie. Ze is een alleenstaande mama van een zoontje van 9 en woont in het centrum van Maaseik.

vertelpunt
uitgevers

www.vertelpuntuitgevers.be

